

Tình như khói hoa

Contents

Tình như khói hoa	1
1. Chương 01 - 05	1
2. Chương 06 - 10	9
3. Chương 11 - 15	17
4. Chương 16 - 21	26
5. Chương 22 - 26	35
6. Chương 27 - 32	44
7. Chương 33 - 37	53
8. Chương 38 - 41 (hết)	62

Tình như khói hoa

Giới thiệu

Giới thiệu: Pháo hoa bùng lên trong khoảnh khắc, mỹ lệ, rạng ngời! Tuy ngắn ngủi nhưng vẫn lưu dấu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nhu-khoi-hoa>

1. Chương 01 - 05

Chương 1

Nhìn gã trai trước mắt, tôi thoáng sững sờ trong giây lát.

- Chị Lục à, đây là bạn tôi, không phải người trong giới chúng ta đâu!

Giọng nói của anh thật dễ nghe, dịu dàng đến mức có thể vắt tan thành nước.

Kẻ ăn mặc như phụ nữ kia có chút thất vọng, liếc nhìn tôi bảo:

- Gì chứ, không phải người trong giới thì tới đây làm gì...

Giọng cầu nhàu ấy xa dần, tôi rút cuộc cũng thở phào một hơi.

Tôi là Lê Nhã Kỳ, biên tập viên của một tờ tạp chí. Tổ chúng tôi đang thực hiện một chuyên đề viết về tình yêu trong giới đồng tính, vì để thu thập thật nhiều tin tức, cô bạn tốt Nguyễn Nguyễn đã đề nghị tôi đến quán bar “Chim Xanh” này, cô ta bảo nơi ấy toàn là GAY cả, lại còn rủ rỉ rằng chắc chắn sẽ có người chấp nhận cuộc phỏng vấn của tôi. Tôi chỉ đến đây một mình, vì rằng tôi cảm giác những người thuộc loại này đa số đều mang bụng đề phòng kẻ khác, nếu đi đồng e là không có cách nào sưu tầm được tư liệu tốt.

Có điều, tôi vừa mới đến thì đã bị một ả đồng tính quấy nhiễu. Tôi bỗng cảm thấy hối hận vì sự lỗ mãng của mình. Lúc tôi bị ả ta đè lên tường mà hôn hít, nỗi sợ hãi và ghê tởm làm tôi thấy khó chịu vô cùng, cũng may sự xuất hiện của người đàn ông này đã cứu thoát tôi.

- Đi mau đi, đây không phải chỗ cho cô tới đâu!

Anh chỉ cần nhìn vào mắt cô một lần là biết ngay cô không phải là người nằm trong thế giới bọn anh. Tròng mắt của cô trong veo như sương mai, vẻ yếu đuối bên ngoài khiến người ta có cảm giác cô như một thực nữ vậy.

Chẳng hiểu vì sao, trông thấy ánh mắt cầu cứu của cô, anh bất chợt lại muốn ra tay bảo vệ, và anh đã làm như thế thật.

- Chờ đã!

Tôi vội kéo anh lại.

Nhìn bàn tay nhỏ nhắn trên áo của mình, anh nhìn cô ngờ vực.

- Xin lỗi, tôi...

Cô có chút thấp thỏm không yên.

Tại sao cô còn chưa đi? Với một gương mặt mới toanh như cô sẽ rất dễ hấp dẫn sự chú ý của đám đồng tính nữ kia, chưa kể còn có không ít những kẻ lưỡng tính yêu cả nam lẫn nữ, chắc chắn sẽ không bỏ qua con cừ non béo bở như vậy.

- Nói đi!

Anh chẳng cách nào bỏ một mình cô lại nơi đây, lỡ cứu rồi thì đành làm người tốt cho trót vậy.

- Tôi muốn nói chuyện với anh... Tôi... Tôi là biên tập viên của tạp chí MC...

Tôi trộm nhìn vẻ mặt của anh.

- Cô muốn phỏng vấn tôi ư?

Về mặt anh thần nhiên, như cười mà không phải cười, chẳng khác một đám mây, khiến cho người ta không tài nào nắm bắt được.

- Đúng vậy, mong anh vui lòng!

Tôi bất giác nắm lấy cánh tay của anh nắn nỉ.

Vào lúc chạm lên cánh tay ấy, tôi rõ ràng trông thấy thần thái của anh có chút kinh ngạc. Nhận ra mình lỗ mãng, mặt tôi thoáng nóng ran.

Anh thật lâu không nói gì, đúng vào lúc tôi định bỏ cuộc, chợt nghe anh bảo:

- Chúng ta sang bên kia ngồi đi!

Tôi cảm kích ngẩng đầu lên nhìn anh.

Anh thật sự là một chàng trai hấp dẫn, trong ánh đèn mờ ảo, tôi chăm chăm quan sát. Tóc anh hơi dài, làn mi thanh mảnh, đến bây giờ tôi cũng không ngờ mắt một mí lại có sức hấp dẫn đến vậy, lúc anh nhìn vào đối phương sẽ tạo ra một thứ cảm giác khiến cho người ta say đắm, mông lung vô cùng. Bờ môi của anh rất mỏng, người ta bảo đàn ông môi mỏng thì bạc tình, tôi không biết anh có như vậy hay không, riêng tôi thì cảm giác là không, bởi vì trong đáy mắt của anh, tôi nhìn thấy một nỗi u buồn lẫn khuất...

Anh mặc một chiếc sơ-mi trắng đơn giản, loại rất thông thường, nhưng khoác trên mình anh thì đẹp mê hồn. Trên người anh có một làn hơi thật thuần khiết. Tuy tôi rất không muốn tin, nhưng anh thật sự là một người đồng tính.

- Sao anh lại muốn làm người đồng tính?

Tôi dè dặt hỏi, sợ không cẩn thận lại chọc giận anh.

Anh hút thuốc, từ từ phả ra một làn khói, làn khói mơ hồ quấn quện trên gương mặt:

- Chẳng tại sao cả, chỉ đơn giản là yêu người không khác giới với mình mà thôi.

Anh nói thật đơn giản, từng câu từng chữ rành mạch. Yêu một người thì cần gì phải có nguyên nhân chứ? Yêu thì cứ yêu. Trên đời này chuyện vô lí nhất cũng là chuyện có lí nhất mà.

Tôi nghe xong có chút áy ngại, đúng vậy, yêu thì cứ yêu... Thật ra thế giới của người đồng tính không thần bí như mọi người vẫn hằng tưởng, tất cả đều chỉ là tình yêu mà thôi.

- Có thể thuật lại cho tôi nghe chuyện trước đây của anh hay không?

Tôi hỏi. Anh thoát trông có vẻ dễ gần, tâm tình khẩn trương của tôi cũng dần bình tĩnh trở lại. Tôi thử dùng giọng điệu bạn bè trao đổi với anh.

Anh hồ hững cười, những ngón tay thon dài trắng nõn mang theo hơi khói khấy khấy lớp bụi bên gạt tàn.

- Về chuyện gì?

Anh hỏi.

- Bạn trai của anh...

Theo phán đoán, tôi nghĩ anh thuộc phái “nữ”.

Bàn tay hút thuốc của anh chợt khựng lại.

- Anh ta chết rồi!

Giọng nói của anh vẫn bình thản, nhưng tôi đã nhìn ra một nỗi đau sâu sắc ẩn chứa trong đôi mắt kia, trông mắt quả thật vẫn không thể đánh lừa người khác.

- Xin lỗi...

Tôi không biết có nên tiếp tục đề tài này hay không, nhất thời không biết phải làm sao.

- Không sao, cô muốn biết chuyện xưa của chúng tôi ư?

Chẳng hiểu vì sao, ở trước mặt cô, anh như muốn trút hết tâm sự ra. Ngẫm lại, có lẽ đêm nay đã uống hơi quá chén rồi, anh tự giễu mình.

- Ừm

Tôi gật đầu.

- Được rồi...

Trong làn sương khói lơ mờ, ánh mắt anh dần trở nên xa xôi, bắt đầu nhớ lại những tháng ngày khắc cốt ghi tâm kia...

Chương 2

Anh là sinh viên trường mỹ thuật, tính cách trầm lắng, lưng luôn giắt theo bản vẽ, một mình đắm chìm trong thế giới hội họa.

Còn cậu ta là đội trưởng đội bóng đá của trường, dáng vẻ đường hoàng, tiêu sái, đi đến đâu cũng đều lan tỏa sức sống khắp nơi.

Theo lý mà nói, hai người với tính cách hoàn toàn đối lập như vậy, vốn không thể đến với nhau được. Tuy nhiên vì trái đất hình tròn, cho nên hai kẻ này rốt cuộc cũng gặp mặt, việc này âu cũng do số mệnh.

Trên đường họa cảnh trở về, anh đi ngang qua cầu trường, bị một trái bóng trên trời lao ập đến. Còn cậu ta, cứ theo thói quen nghĩa hiệp của mình mà ra tay giúp đỡ. Câu chuyện cũng từ đây mà bắt đầu...

Tần Lam và Khâu Trạch Nhất quen nhau.

Khâu Trạch Nhất rất quan tâm đến anh, xem anh như em trai của mình vậy. Cậu ta không muốn để Tần Lam cứ thui thủi một mình, luôn kiếm cơ gọi anh ra ngoài vui đùa với mọi người. Tần Lam cũng không phải kẻ lập dị, chỉ là loại người ưa thích sự yên tĩnh, từ từ Khâu Trạch Nhất cũng nhận ra anh không hợp với những hoạt động tập thể nên cũng không miễn cưỡng nữa, có điều vẫn thường xuyên đến tìm anh ra ngoài dạo chơi. Anh cũng dần quen với sự xuất hiện của cậu ta.

Vào mùa lá đỏ ở Mãn Sơn, cậu lại kéo anh đi ngắm lá phong; đêm đông thì chợt nảy ra ý định xem mưa sao băng. Đến khi cậu ta coi anh là một phần của cuộc sống thì hình bóng cậu cũng dần dà in sâu vào lòng anh...

oOo

Tôi lặng thinh nghe anh say sưa kể chuyện. Xem ra, quãng thời gian ấy đối với anh quả thật rất đẹp, trên mặt anh ngập tràn thứ ánh sáng hạnh phúc... Lần đầu tiên tôi thấy được trên mặt một người đàn ông cũng có thể xuất hiện dáng vẻ như vậy.

Bỗng nhiên, anh ngừng kể, nét hân hoan trên mặt mờ nhạt đi, trong gạt tàn đã chất đầy tro thuốc.

- Khuya rồi, cô cần phải trở về!

Anh nhìn tôi nói, hết như giọng điệu một người anh cả, khiến cho tôi cảm thấy vô cùng thân thiết.

Tôi chẳng muốn trở về chút nào, câu chuyện của anh đã hấp dẫn tôi, tôi muốn biết tiếp theo đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh hết như một người đọc sách trên radio vậy, lúc người ta vừa cảm thấy hứng thú thì đột nhiên vô án bảo: “Muốn biết kết cuộc thế nào, mời các bạn đón nghe lần sau!”

- Nếu cô vẫn muốn nghe tiếp câu chuyện, lần sau tôi sẽ kể cho cô nghe.

Anh đã đứng dậy:

- Để tôi tiễn cô!

Anh giơ tay về phía tôi một cách tự nhiên.

Dù không biết lời hứa của anh có thể thực hiện hay không, nhưng tôi vẫn nhanh chóng rút ra một cây bút, ghi vội lên lòng bàn tay phải của anh cách thức liên lạc.

Anh khẽ nhướn mày, nhìn dòng chữ nhỏ nhắn xinh đẹp trên tay: “Lê Nhã Kỳ?”

Rồi anh nhìn tôi cười:

- Trò chuyện cả buổi, đến tên của nhau mà chúng ta còn chưa biết, tôi là Tần Lam.

- Hôm nay thật cảm ơn cô!

Anh tiễn tôi ra khỏi quán bar, lại đón cho tôi một chiếc taxi.

- Cảm ơn tôi ư?

Tôi ngạc nhiên.

- Người nên cảm ơn phải là tôi mới đúng chứ!

- Có qua có lại thôi.

Anh cười, thay tôi đóng cửa xe lại.

Sau buổi trò chuyện với cô, anh cảm giác thật thanh thản. Đã lâu lắm rồi anh chưa mở lòng mình với ai như vậy.

Xe chậm chậm chuyển bánh, tôi lưu luyến nhìn anh, trở trở vào lòng bàn tay.

Anh hiểu ý gật đầu.

Chương 3

Cả buổi sáng tôi cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

- Nhã Kỳ, tối qua bồ ngủ không ngon giấc à?

Nguyễn Nguyễn bưng cho tôi một tách cà phê.

Hai tay cầm lấy tách cà phê ấm áp, mùi thơm ngào ngạt xông lên mũi, tôi hít một ngụm đầy, cà phê mà Nguyễn Nguyễn pha quả thật rất tuyệt!

- Buổi phỏng vấn sao rồi?

Nguyễn Nguyễn hỏi:

- Tối qua có gặp được ai không? Nghe nói đám G ấy bánh trai lắm thì phải!

Nguyễn Nguyễn lộ ra một vẻ mặt si mê.

- Cậu thật là!

Tôi không khỏi lắc đầu, Gặp gỡ ư? Lại nghĩ đến anh ấy, khi tôi về đến nhà rồi mới sực nhớ mình chưa hỏi anh ta cách thức liên lạc, báo hại tôi cả đêm không thể an giấc, trong đầu cứ lấp đầy câu chuyện cũ của anh và người thanh niên kia.

Không biết anh sẽ lại tìm cô hay không, tuy nhiên cũng không hề gì, cô biết anh thường xuyên đến quán Chim Xanh, bởi anh và mọi người nơi đó đều có dáng vẻ rất thông thuộc.

Điện thoại trên bàn réo vang, tôi nhắc lấy ống nghe:

- Vâng, xin chào, trụ sở tạp chí MC đây, xin hỏi ngài tìm ai ạ?

Tôi dùng câu khẩu hiệu quen thuộc lên tiếng.

- Ồ!

- Là anh à!?

Anh chỉ nói một từ, nhưng tôi đã nhận ra giọng nói của anh, cội lòng có chút kích động, tay cầm ống nghe khẽ run nhẹ nhẹ.

- Hy vọng tôi không làm phiền cô.

Anh nói.

- Không... không có!

Tôi lập tức phủ nhận, dù sự thật là tôi còn cả đống công việc phải xử lí.

- Vậy nếu cô rảnh thì chúng ta ra ngoài uống chút cà phê nhé?

- Vâng! Ở đâu vậy?

Anh nói tên một địa điểm, nơi ấy tôi cũng biết.

- Không gặp không về!

Buông điện thoại xuống, tôi bỗng thấy vẻ mặt tò mò của Nguyễn Nguyễn đang nhìn mình.

- Nhìn gì chứ?

Tôi nổi đóa trừng cô ta:

- Trên mặt mình nở hoa hay sao?

Vẻ mặt Nguyễn Nguyễn như chọc ghẹo:

- Phải đó, cả đống hoa đào đang nở kìa!

- Ôi, đi chỗ khác đi mà!

Tôi vỗ nhẹ cô ta một cái, vớ lấy túi xách bỏ đi.

- Khi về thuật lại ình nhé!

Nguyễn Nguyễn gọi với theo từ đằng sau.

oOo

Lan Uyển là một quán cà phê tuy không lớn nhưng lại rất nổi danh, bất kể là về không khí hay chất lượng cà phê đều nức tiếng cả. Nó tựa tựa một nhà kiếng rộng, ngay cả trần phòng cũng làm bằng thủy tinh trong suốt, bảo nó là một ngôi nhà thủy tinh cũng không ai phản đối. Đâu đâu cũng có thể trông thấy những chậu bonsai cùng những giò lan, cảnh trí trang nhã thanh tịnh vô cùng. Mùi hoa hòa vào hương cà phê, ánh nắng ấm áp chiếu rọi lên người, cảm giác cứ như đang thảnh thơi hưởng thụ trong khu vườn của nhà mình vậy.

Theo tiếng chuông gió vui tai, tôi bước vào Lan Uyển. Vừa qua ngưỡng cửa thì trông thấy anh ta, anh hết như một vật thể phát sáng, hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của tôi. Trái tim của tôi bất chợt đập vang rộn rã, cảm giác như đang đi hẹn hò, mặt mũi không khỏi nóng ran vì suy nghĩ có phần hoang đường của mình.

- Anh đợi đã lâu chưa?

Tôi ngồi xuống phía đối diện anh.

- Cũng chưa lâu lắm.

Anh thấp thoáng cười:

- Cô uống gì?

- Cà phê Macchiato đường!

Tôi nói với người phục vụ vừa đến.

Chốc lát sau, cà phê của tôi được mang lên.

Ngồi đối diện với anh, tôi rõ ràng có chút lúng túng. Siết chặt tách cà phê trong tay, tôi nhẹ nhàng nhấp một ngụm, dùng nó khóa lấp đi sự ngại ngùng của mình.

- Tối qua tôi ngủ rất ngon.

Anh đột ngột cắt tiếng:

- Đã lâu lắm rồi tôi chưa từng ngủ ngon như vậy!

- Thổ lộ tâm sự là một biện pháp tốt để giảm sức ép.

Tôi nghĩ áp lực trong lòng anh ta hẳn là rất lớn.

Anh gật gật đầu, bắt đầu kể tiếp câu chuyện của mình.

Chương 4

Mối quan hệ của bọn họ ngày càng tốt đẹp, có điều anh cảm nhận được Trạch Nhất dường như có điều khác lạ. Cậu ta thường xuyên nhìn anh đến xuất thần.

- Trạch Nhất, anh đang nghĩ gì vậy?

Cuối cùng có một lần, trong lúc cậu ta đang say sưa nhìn anh, anh không nhịn được bèn thắc mắc.

Chợt thấy một gương mặt kề sát phía trước, Trạch Nhất thốt nhiên giật mình.

- Anh làm sao thế?

Tần Lam lo lắng nhìn cậu ta, tay sờ lên trán thăm nhiệt.

Động tác hết sức bình thường này lại làm cho ánh mắt Trạch Nhất trở nên sâu thẳm, cậu kéo tay anh xuống rồi đột ngột ôm anh vào lòng.

- Trạch Nhất?

Tần Lam hốt hải nhìn cậu ta.

Miệng cậu ghé xuống môi anh. Đầu óc Tần Lam trở nên trống rỗng.

Rồi thỉnh linh, cậu lại đẩy anh ra.

Đối mặt với biến cố đột ngột như thế, Tần Lam không biết phải xử trí ra sao.

Trạch Nhất dường như đang tranh đấu kịch liệt với nội tâm của mình, hồi lâu cậu đứng dậy bảo:

- Xin lỗi!

Nói xong, cậu xoay người chạy ra khỏi phòng vẽ.

Đặt tay trên khoeo môi, côi lòng Tần Lam cũng đang xáo động dữ dội. Trạch Nhất vừa hôn anh! Điều đáng nói là anh rõ ràng không có cảm giác phản đối, ngược lại còn có chút vui mừng? Tần Lam không thể không xem xét lại mối quan hệ của mình và Trạch Nhất. Anh thích Trạch Nhất, Trạch Nhất hẳn nhiên cũng thích anh, nếu không Trạch Nhất sẽ không hôn anh làm gì, có điều tình cảm của bọn họ vốn không được cho phép, anh phải làm sao đây?

...

Trạch Nhất đã một tuần rồi không đến tìm anh. Tần Lam rất muốn cùng cậu ta nói chuyện cho rõ ràng, nhưng bất kể liên lạc cách nào cũng đều không được. Anh không thể làm gì khác hơn là đến ký túc xá của cậu ta chờ đợi.

Đêm đã về khuya, gió vào thu se lạnh, Tần Lam chỉ mặc độc một chiếc áo sơ mi mỏng manh ngồi trên bậc thềm túc xá. 10 giờ rồi... Anh nhìn đồng hồ.

Có lẽ đêm nay cậu ta lại không trở về, anh đã chờ suốt ba ngày nay, vậy mà cậu vẫn chưa hề quay lại.

Đúng lúc định bỏ đi, Tần Lam bỗng nghe thấy thanh âm của Trạch Nhất ở cách đó không xa. Anh cuối cùng cũng gặp được cậu ta, nhưng bên cạnh cậu lúc này còn có thêm một cô gái.

- Tần Lam?

Trông thấy anh, cậu ta có chút bất ngờ.

Anh ngửi được một mùi rượu nồng nặc, Trạch Nhất vừa uống rất nhiều rượu.

- Không có gì, tôi chỉ đến thăm anh thôi.

Nhìn người con gái bên cạnh cậu ta, trong lòng anh bỗng nảy sinh một loại cảm giác ghen tức.

- Ồ ừm... Tiểu Di... Đây là... là Tần Lam, người anh em tốt của anh... Còn đây là bạn gái của tôi... Lưu Di...

Giọng điệu của cậu không được rõ ràng cho lắm.

Nhưng anh lại hoàn toàn nghe rõ. Anh thật sự hy vọng rằng mình chưa từng đến nơi đây để không phải nghe thấy những lời như vậy. Không nói tiếng nào, anh xoay người bỏ đi...

Lòng anh đau xiết, tuy vốn là người trầm tĩnh nhưng lúc này anh lại tự làm cho trái tim mình xốn xang không dứt...

Anh cầm cùi vẽ tranh, ngày đêm không ngủ, có điều những thứ vẽ ra đều là dáng vẻ của Trạch Nhất: tư thế cậu đá bóng, đường nét cậu cười, điệu bộ cậu tức giận... Khắp nơi trong phòng đều ngập tràn hơi thở và dáng hình ấy... Mỗi một bức họa đều có mặt Trạch Nhất cả. Cậu ta nằm trong tranh nhưng dường như vẫn thấp thoáng sự tồn tại. Tự bao giờ anh đã không thể dứt khỏi cậu ta? Lần đầu tiên trong đời, anh cảm nhận được nỗi cô độc...

Chương 5

Anh tiêu tụy đi một cách nhanh chóng, thân thể mỏng manh hết như một tờ giấy có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào.

Những việc ấy tuy đều nằm trong tầm mắt của Trạch Nhất, thế nhưng cậu ta không có cách nào đối diện với anh cả. Khi cậu phát hiện ra tình cảm bất bình thường của mình, cậu đã hoảng hốt, bối rối, thậm chí chán ghét cả bản thân. Thế rồi cậu quyết kìm nén, lo rằng sẽ làm anh sợ, đến nỗi cả bạn bè cũng không thể làm được. Tuy nhiên tình yêu sao có thể kìm nén cơ chứ, cậu cuối cùng đã hôn anh. Và cậu cảm thấy không còn mặt mũi nào đứng trước ánh mắt trong suốt kia nữa, thế nên cậu trốn tránh, thậm chí quen bạn gái, dùng bộ dạng như thể mong sao có thể quên được anh. Tuy nhiên, cậu vẫn không cách nào thôi quan tâm đến anh được. Trông thấy dáng vẻ của anh hiện tại, lòng cậu cứ thấp thỏm âu lo.

- Trạch Nhất!

Tiểu Di phụng phịu ghì lấy gương mặt của cậu ta.

- Anh không chú tâm gì hết!

Cô dẫu môi nũng nịu. Người bạn trai này của cô cái gì cũng tốt, hiền nổi cứ thường xuyên mất hồn, thậm chí cả vào những lúc bọn họ đang thân thiết nhất. Cô ép môi son lên người cậu, đầu lưỡi khiêu khích mơn trớn quanh vành môi, cánh tay nhỏ nhắn luồn xuống bên dưới mồ mẫm...

Trạch Nhất không nói lời nào, trở người đặt cô ngang hạ thể mình. Cô duyên dáng bật cười khúc khích.

Và rồi, không hề có bất cứ động tác mơn trớn nào trước đó, cậu tiến sâu vào cô, điên cuồng ngang dọc trên thân thể ấy.

- Ai ui, đồ chết tiệt nhà anh... ư...ưm...

Lời phàn nàn của cô nhanh chóng tắt ngúm trong cơn dâng trào của dục vọng, trong sự khao khát của bản thân...

Vào đợt xông phá cuối cùng đầy mãnh liệt, cậu thét nhỏ một tiếng, mơ hồ gọi thoáng một cái tên, sau đó nằm xụi lơ trên người cô.

Cô khẽ nhíu mày, nhìn bạn trai mình chìm vào giấc ngủ say, cõi lòng cũng lặng đi không ít...

Nhìn cô gái ở trước mặt, anh không chút thay đổi, bước tránh khỏi người cô.

- Chờ đã!

Cô gái lập tức chằng lấy lối đi.

Anh lạnh lùng nhìn lại cô.

- Anh là Tần Lam?

Cô hỏi.

- Có chuyện gì?

Nhận ra thân phận của anh, cô bắt đầu tỉ mỉ quan sát. Tuy sắc mặt của anh bệnh đến trắng xanh nhưng vẻ đẹp trai vẫn không hề giảm đi, thậm chí còn có phần tao nhã hơn.

- Tôi là Lưu Di...

Hôm ấy trời đêm chập choạng, cô chưa kịp xem kỹ dáng hình của anh. Hôm nay sau khi quan sát xong, cô không thể không thừa nhận anh quả là một tay đẹp trai.

- ... Là bạn gái của Trạch Nhất!

Cô bổ sung thêm.

Anh liếc sơ đã nhận ra ngay cô, có điều anh không đoán ra vì sao cô lại đi tìm anh.

Đôi môi mỏng của anh siết chặt lại, xem ra đã chẳng còn kiên nhẫn nổi.

- Tôi đến để hỏi quan hệ giữa anh và Trạch Nhất?

Giọng của cô pha chút dữ dội.

- Chẳng quan hệ gì cả!

Cô đến chỉ để hỏi anh điều này thôi ư?

- Không quan hệ à?

Diệu bộ cô tỏ vẻ không tin.

- Anh có biết vào lúc Trạch Nhất phát bệnh hôn mê đều gọi tên của anh không? Anh ấy uống rượu cũng gọi tên anh, thậm chí khi cùng tôi...

Dù sao cũng là phụ nữ, cô không tiện nói hết lời.

- Nếu bảo không có quan hệ, vậy tất cả việc này phải giải thích thế nào đây?

- Trạch Nhất bệnh ư? Khi nào vậy? Bây giờ đã khỏe hay chưa?

Anh vội tóm lấy cô tra hỏi.

Cô hết lòng yêu thương Trạch Nhất, lần nọ cậu ta đổ bệnh được cô chăm sóc, kể từ đó mối duyên tình của bọn họ đã được chấp nối. Thế nhưng, trong cơn mê cậu không ngừng lẩm nhẩm một cái tên. Ban đầu, cô chỉ nghĩ là tên của một người con gái nào đó, còn cảm thấy cay đắng nữa. Nào ngờ không lâu sau thì cô gặp được Tần Lam, bản thân mới có chút an tâm trở lại. Có điều, cô dần dà phát hiện, người con trai này có một địa vị không thể lung lay trong lòng Trạch Nhất. Thậm chí cô nghi ngờ...

Vùng khỏi anh, cô lạnh lùng nói:

- Không mượn anh quan tâm, Trạch Nhất đã có tôi lo lắng, tôi chỉ muốn nói cho anh biết, hai người các anh vốn không có khả năng nào với nhau, anh đừng nên hại Trạch Nhất nữa!

Cô hùng hổ thốt ra. Lúc này tiết học vừa tan, vài kẻ hám chuyện đang đứng từ xa nhìn ngó bọn họ.

Tần Lam dường như từ câu nói của cô nghe ra điều gì đó, anh im lặng nhìn cô rồi bỏ đi.

- Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu!

Lưu Di nổi giận quát với theo bóng lưng Tần Lam.

Vì sao vậy? Rõ ràng cô đang ở phía có lợi kia mà? Nhưng sao cô lại cảm giác chính mình có thể sẽ thất bại cơ chứ?

2. Chương 06 - 10

Chương 6

Trạch Nhất đạp xe trở về ký túc xá, không ngờ nửa đường lại xuất hiện một người chắn ngang phía trước xe của cậu.

Mạo hiểm ngừng lại cách người ấy chưa đầy nửa tắc, Trạch Nhất đang định nổi giận, nhưng khi nhìn lại người ấy, cậu lại cảm thấy buồn cười.

- Cậu... cậu ở đây làm gì?

Trạch Nhất bực bội bước xuống xe, nắm lấy tay người ấy quát lên:

- Làm như vậy rất nguy hiểm cậu có biết hay không?!

Nếu như vừa rồi cậu không thắng xe lại kịp... Trong đầu cậu hiện ra hình ảnh người ấy nằm trong vũng máu lênh láng, cả người không khỏi phát run.

- Tôi có việc tìm anh!

Ánh mắt Tần Lam chiếu thẳng vào mặt Trạch Nhất, không cho cậu né tránh.

- Chuyện gì? Nói đi.

Cậu xoay người đi, không nhìn đến anh nữa. Cậu sợ mình lại không cầm lòng được.

- Mời anh làm người mẫu cho tôi, tôi muốn tham gia cuộc thi vẽ lần này.

Trạch Nhất trong lòng đấu tranh tư tưởng, cậu không muốn cự tuyệt yêu cầu của Tần Lam, thế nhưng...

- Tôi không có thời gian!

Cậu từ chối một cách tàn nhẫn, tuy nhiên điều đó cũng chẳng khác nào tàn nhẫn với chính cậu.

- Tôi mặc kệ.

Thái độ của Tần Lam kiên quyết lạ thường.

- Ngày mai tôi chờ anh ở phòng vẽ, anh không đến thì tôi không đi đâu cả.

Nói xong, anh xoay người bỏ đi.

Nhìn bóng lưng dần xa của Tần Lam, Trạch Nhất không khỏi nở một nụ cười gượng gạo...

oOo

Cậu không ngờ anh sẽ chờ cậu ở nơi ấy thật. Đã qua mười một giờ, phòng vẽ vẫn còn sáng ánh đèn..

- Đến rồi à!

Nhìn thấy cậu xuất hiện, vẻ mặt Tần Lam chẳng có gì đổi khác, không kích động cũng không phẫn nộ, thậm chí chẳng thèm hỏi cậu tại sao muộn như vậy mới đến.

Anh cẩn thận gọt mẫu bút chì trong tay, từng chút, từng chút một, ánh mắt vô cùng chăm chú.

Trạch Nhất ngồi xuống trước mặt mà nhìn anh, vất vả kìm nén nỗi xúc động muốn được ôm anh vào lòng.

- Bắt đầu đi.

Tần Lam cuối cùng cũng gọt xong bút chì, dựng bản vẽ lên.

Nhìn không ra cảm xúc của anh, dáng vẽ anh rất chăm chú, từng nét bút nét vẽ đều miêu tả hình ảnh của Trạch Nhất. Trạch Nhất dùng đôi mắt trong veo ngời sáng của mình nhìn lại anh, cảm giác như bản thân sẽ bị anh nhìn thấu hoàn toàn.

Cõi lòng của Tần Lam lại không phẳng lặng như bề ngoài.

Hình dáng của Trạch Nhất, từng chi tiết tỉ mỉ, mỗi chỗ mỗi nơi đều đã sớm in sâu vào đầu anh, cho dù có nhắm mắt lại, anh cũng có thể vẽ ra một cách sinh động. Ý niệm muốn gặp Trạch Nhất cứ không ngừng vang vọng trong lòng anh. Anh rất muốn gặp cậu ta, muốn được cẩn thận ngắm nhìn để có thể hiểu thấu Trạch Nhất cũng như hiểu thấu tình cảm của bản thân...

Anh đã gầy đi nhiều, anh cứ hay quên ăn mỗi khi bắt đầu vẽ, cả những thứ khác cũng chẳng bận tâm nữa. Anh chỉ nhớ những phút giây được ở cạnh Trạch Nhất, khoảng cách anh và cậu ấy gần nhau như vậy, thậm chí có thể ngửi thấy cả hơi thở đượm mùi cỏ xanh của cậu. Thế nhưng, khoảng cách ấy tuy gần nhau trong gang tấc nhưng lại cách nhau như trời biển...

Đến lúc Trạch Nhất sắp cảm thấy không thở nổi, giọng nói của Tần Lam bỗng vang lên phá vỡ khoảng lặng yên trong căn phòng.

- Ngày mai chúng ta lại tiếp tục, đã khuya lắm rồi.

Kim đồng hồ đã điểm 0 giờ, anh thu dọn dụng cụ vẽ, lau chùi từng món sạch sẽ, bỏ vào hộp đồ nghề..

Khóe môi cong cong, Trạch Nhất muốn nói điều gì đó. Nhưng, khi nhìn đến dáng vẽ cúi gằm mặt thu dọn công cụ của Tần Lam, cậu chỉ đành thở dài một tiếng:

- Tôi đi đây.

- Ừm.

Vẫn không ngẩng đầu lên, Tần Lam nghe tiếng bước chân của cậu ta giẫm trên sàn gỗ, dần dần đi xa...

Vén tấm vải trắng bao phủ bản vẽ lên, trên mặt chẳng ngờ lại trống trơn... Tần Lam gượng cười. Ở trước mặt Trạch Nhất, anh không tài nào khống chế được ngòi bút quen thuộc, không tài nào khiến cho đôi mắt mình rời khỏi người cậu ta...

Sau hôm ấy, Trạch Nhất không còn trốn tránh nữa, ngược lại cứ đứng giờ thì lại có mặt ở phòng vẽ. Mỗi lần như vậy, bọn họ không trò chuyện nhiều với nhau, thế nhưng ánh mắt vô tình va chạm giữa hai người lại dần dần phát sinh biến hóa, từ né tránh, bản an đến dăm dăm dò nhìn...

Nhìn Tần Lam thu dọn công cụ, Trạch Nhất hỏi:

- Ổn chứ? Ngày mai tôi sẽ trở lại.

Cậu nhắc lấy áo khoác trên ghế.

- Ngày mai anh không cần đến nữa, đã vẽ xong rồi.

Tần Lam hồ hững nói, nhìn bút vẽ nhuộm chất nước màu lam nhạt trong tay.

- Ừm...

Cậu có chút ít cảm giác mất mát...

- Vậy... tôi đi trước đây...

Kết thúc rồi ư? Cứ như vậy mà kết thúc ư? Cậu hỏi ngược lại chính mình, cảm giác trống trải trong lòng ngày một mãnh liệt...

Lẳng nghe tiếng bước chân của cậu, tiếng chân ấy hôm nay như có chút gì đó hỗn loạn...

Cuộc sống lại trở về quỹ đạo như trước đây. Trạch Nhất không đến tìm anh, anh cũng không đi tìm Trạch Nhất nữa. Hai người lại trở thành hai đường thẳng song song với nhau...

Chương 7

Bức họa vẽ Trạch Nhất đã đoạt giải.

Cậu đứng trước cửa phòng triển lãm do dự thật lâu, cuối cùng cũng bước vào bên trong, quan sát bức họa kia.

Đứng phía trước nó, cậu như thật sự trông thấy chính mình, nom nó hệt như một tấm gương phản chiếu linh hồn của cậu vậy. Cậu thấy được sự ngập ngừng, chùn bước, bất an và yếu đuối của bản thân... Cậu bắt chợt như hiểu ra điều gì đó...

Cậu vừa xoay người lại đã thấy ngay người mình muốn gặp.

- Cùng tôi đi uống vài ly chứ?

Tần Lam cười rất tự nhiên với cậu.

oOo

- Chúc mừng cậu đoạt giải...

Nhìn anh, đột nhiên Trạch Nhất chẳng biết phải nói gì.

- Cảm ơn.

Tần Lam nâng ly rượu trong tay lên uống một hơi cạn sạch.

Trạch Nhất giật mình nhìn anh, trong ấn tượng của cậu, Tần Lam trước nay chưa từng dính dáng đến rượu bia.

- Ngạc nhiên lắm phải không? Tôi chỉ chưa uống chứ không phải là sẽ không uống.

Sự thật là tửu lượng của anh cũng không đến nỗi tồi.

Trạch Nhất khẽ cười tự giễu:

- Xem ra tôi còn chưa biết hết về cậu.

Trạch Nhất cũng uống cạn rượu trong ly.

- Điều anh chưa biết vẫn còn rất nhiều...

Tần Lam nhìn cậu qua ly rượu..

- Giả dụ...?

Trạch Nhất sau vài ly rượu, tâm thần cũng buông lỏng không ít.

- Anh yêu cô ấy không?

Tần Lam đột nhiên hỏi. Anh rõ ràng trông thấy gương mặt Trạch Nhất tức thì ngẩn ra.

Nhìn rượu trong ly, Trạch Nhất dường như đang chất vấn lòng mình.

- Chuyện này mà phải suy nghĩ lâu như vậy sao?

Dưới tác dụng của hơi men, giọng điệu không mấy thân thiện của Tần Lam dần trở nên sắc bén.

- Tôi không biết!

Cậu chỉ có thể trả lời một cách thành thật.

- Ha ha...

Tần Lam phá ra cười. Lần đầu tiên trông thấy anh mở miệng cười một cách phóng túng như thế, ánh mắt Trạch Nhất không tài nào dời khỏi người anh được.

Dưới tác dụng của rượu cồn, gương mặt tái nhợt của Tần Lam trở nên đỏ hồng và sáng bóng, đôi mắt trong suốt cũng nhuốm chút men say, mông lung vô định. Anh nhíu mắt nhìn Trạch Nhất khiến iệng lưỡi cậu cậu khô ran. Cậu cặm cùi uống tiếp một ly rượu đầy để xoa dịu đi cảm giác khô khan ấy, thế nhưng dưới ánh mắt hùng hực của Tần Lam, cảm giác ấy lại càng trở nên rõ ràng hơn...

Bọn họ uống rất nhiều, dưới chân chất đầy vỏ chai rỗng. Cố gắng giữ lại ba phần tỉnh táo, Trạch Nhất tính tiền rồi đưa Tần Lam trở về nhà.

Tần Lam thuê một phòng trọ bên ngoài trường, anh thích sự yên tĩnh, không muốn ở chung với người khác.

Cả hai lão đảo trở về phòng, ngã nhào ra trước cửa.

- Ừm ừm... Anh say rồi...

Tần Lam vừa nói vừa chỉ vào Trạch Nhất.

- Tôi say bao giờ!

Trạch Nhất không đồng ý phản bác lại.

Hai người nằm lăn ra sàn, Tần Lam đột nhiên gối đầu lên vai Trạch Nhất.

- Trạch Nhất, có phải anh thích tôi không?

Giọng nói Tần Lam êm như nước, xuôi chảy vào cõi lòng Trạch Nhất.

Cảm giác thân thể của Trạch Nhất trở nên cứng đờ, Tần Lam lại bật cười, tiếng cười càng lúc càng nhỏ...

- Tôi thích cậu...

Thanh âm rất khẽ, nhưng Trạch Nhất lại nghe được vô cùng rõ ràng, một chữ cũng không sót.

- Cậu nói... thích tôi?

Trạch Nhất sợ mình nghe nhầm liền hỏi lại lần nữa.

Đôi mắt mông lung của Tần Lam nhìn Trạch Nhất, ánh mắt dừng lại nơi khóe môi. Không nhận được, anh hôn lên bờ môi ấy. Môi của cậu rất nóng, nóng đến thiêu cháy cả linh hồn anh.

Trạch Nhất khẽ thở dài...

Chương 8

Ánh mắt Trạch Nhất bắt đầu trở nên xa xôi, cậu mạnh mẽ ôm anh vào lòng, dùng sức siết chặt, hết như sợ đây chỉ là một giấc mộng, khi tỉnh lại rồi anh sẽ tan biến mất. Cậu liều mạng muốn đem anh hòa vào thân thể mình, khắc thật sâu vào tận đáy linh hồn...

- Đây là sự thật đúng không?

Cậu vừa hôn vừa lặp đi lặp lại bên tai Tần Lam, giọng nói mơ hồ đến không thực... Nếu đây đúng là một giấc mộng, xin đừng để cậu tỉnh lại thì hơn.

Tần Lam dùng nụ hôn khóa lại nghi vấn của cậu, bây giờ không cần nói gì nữa, chỉ cần dùng trái tim để cảm thụ mà thôi. Động tác hôn lúng túng ấy càng làm cho gương mặt Tần Lam hiện rõ sắc hồng, sự bồn chồn trong thân thể khiến anh chẳng biết phải làm sao, chỉ biết vụng về cởi bỏ y phục của Trạch Nhất.

Trạch Nhất chuyển sang thế chủ động, giữ chặt anh bên dưới hạ thể, ngăn động tác nguy hiểm của anh lại.

- Cậu đổi ý lúc này vẫn còn kịp đấy!

Tiếng hô hấp của Trạch Nhất vô cùng dồn dập, có thể thấy rõ cậu đang cố sức nhẫn nại. Chỉ cần anh bảo không hối hận, cậu sẽ lập tức mang theo anh xuống địa ngục, mãi mãi không siêu thoát!

Anh không sợ địa ngục, chỉ sợ nơi địa ngục ấy thiếu vắng bóng cậu!

Ghì cổ cậu xuống, anh cho cậu một câu trả lời thuyết phục.

Lý trí Trạch Nhất hoàn toàn bị phá vỡ, mọi chuyện diễn ra vừa tự nhiên lại vừa khó tin, ngọn lửa địa ngục nuốt chửng lấy hai người. Trong ngọn lửa, cả hai quấn chặt, quấn chặt...

Trạch Nhất thở dài, tỉ mỉ áp lên từng tấc da thịt của anh. Người cậu nên kết hợp phải là anh! Những đường cong hoàn mỹ của Tần Lam vừa khít với cậu, phẳng phất như bọn họ chính là một khối không thể tách rời, anh chính là cậu, cậu chính là anh...

Tần Lam đang run rẩy, nụ hôn của Trạch Nhất trên người anh tạo ra một thứ cảm giác trước nay chưa từng có, hết như một dòng điện chạy rần rập khắp toàn thân, tay chân vô lực, anh bám vào cậu chẳng khác nào người vớ được phao trên biển...

- Lam...

- Aaaaa!

Tần Lam hai mắt mở to, ánh mắt tan rã, cơn đau kịch liệt khiến anh cơ hồ ngất đi không thể chịu nổi, đầu ngón tay bấu chặt vào vai Trạch Nhất. Anh oằn người rên lên thống khổ.

- Cậu không sao chứ...?

Trạch Nhất hoảng hốt nhìn dáng vẻ của anh. Mồ hôi đã túa đầy trán, anh lả người nhắm mắt lại, chân mày nhíu chặt. Trạch Nhất nào có kinh nghiệm trong chuyện này, cậu đâu biết giữa đàn ông và phụ nữ lại có khác biệt lớn như vậy, cậu muốn rút lui, dấu cho Tần Lam có thể không cho phép. Quả thật, Tần Lam ôm chặt lấy cậu, không cho cậu rút lại phân nào.

- Không được... không được rời khỏi tôi...!

Anh điên cuồng hét lên, ánh lệ trong suốt lấp lánh trên gương mặt anh.

- Đừng khóc mà...!

Nước mắt Tần Lam dường như chảy vào lòng Trạch Nhất, thiêu đốt con tim cậu. Những nụ hôn của cậu cứ liên tiếp đặt lên trán anh.

- Tôi yêu cậu...

Kề sát tai anh, Trạch Nhất khẽ thì thầm. Câu nói này anh đã chôn giấu thật lâu nhưng lại để cho cậu thốt ra trước. “Tôi yêu cậu... Tôi yêu cậu...” Những lời này dường như có phép thuật, khiến cho Tần Lam đang mê man phải tỉnh dậy.

- Tôi cũng yêu anh...

Tần Lam nghẹn ngào hôn lại Trạch Nhất.

Anh nếm thử mùi vị của nước mắt, hóa ra, nước mắt cũng có thể ngọt như vậy...

Động tác nhỏ ấy của Tần Lam lại khiến cho cơn kích thích trong người Trạch Nhất trở dậy, chẳng những vậy còn nóng bỏng hơn cả trước đây.

- Cùng tôi xuống địa ngục nhé!

Trạch Nhất rống lên, thanh âm có vẻ điên cuồng.

Tần Lam hét chuyển từ địa ngục lại đến thiên đường... Nơi nào có anh, tất sẽ có tôi...

Chương 9

Anh và tôi đều là những thiên sứ chỉ còn lại một bên cánh mà đọa lạc xuống trần gian, vì nửa cánh còn lại mà phải ở trong biển người mệnh mông tìm kiếm! Cho đến khi gặp anh, tôi mới nhận ra cuối cùng tôi cũng đã tìm được... Mặc dù cánh của chúng ta đều cùng nằm một phía, nhưng nơi nào có anh, nơi ấy là thiên đường, tôi cần gì phải khổ công truy tìm nữa?...

Tôi chăm chú quan sát một bên gương mặt anh. Anh đang nhìn ra cây gòn ngoài song cửa, dùng thứ âm thanh trong trẻo, dịu dàng ấy mà thuật lại đầu đuôi câu chuyện của anh và cậu ta. Ngữ điệu của anh không hăng say, miêu tả không bóng bẩy, nhưng tôi rõ ràng cảm nhận được một ngọn lửa tình yêu cháy bỏng.

Tình yêu như thế, sao lại khiến người ta hồi hộp đến vậy? Trái tim của tôi đập cuồng, thật lâu cũng không thể bình tĩnh được.

Ánh mặt trời nghiêng nghiêng rơi qua song cửa, hắt ánh vàng dịu dịu lên một bên gương mặt anh, khiến anh thoát trông mang một vẻ đẹp đến hư ảo...

Anh dường như đang đắm chìm trong hồi ức, tôi không muốn quấy rầy anh. Cứ nhìn anh như vậy, tôi phát hiện ra loại cảm giác này thật đẹp...

- Xin lỗi!

Không biết đã trải qua bao lâu, anh đột nhiên lên tiếng.

- Ôi?... Không sao... Không sao mà...

Về ngơ ngẩn của tôi vừa bị anh trông thấy rồi sao? Tôi nhìn Tần Lam, anh chẳng biết khi nào đã khôi phục lại thần thái.

- Vậy chúng ta tiếp tục nhé...

Nhấp một ngụm trà, anh lại bắt đầu câu chuyện cũ...

oOo

Khoảng thời gian ấy chính là những ngày tháng đẹp nhất trong cuộc đời Tần Lam. Trạch Nhất dọn hẳn vào phòng của anh, hai người cùng chung sống với nhau, cơm cá mặn nồng hết như chồng vợ...

Nhưng phạm hạnh phúc quá mức sẽ bị trời xanh ghen ghét...

Kinh ngạc nhìn người đang đứng trước cửa, Trạch Nhất không biết phải nói gì.

- Không mời tôi vào à?

Nét mặt Lưu Di không chút biểu cảm.

- Em tới đây làm gì?

Cậu chặn cửa, cau mày hỏi.

- Đến xem nhà mới của anh thôi mà.

Đẩy cánh tay ngang cửa của cậu ra, Lưu Di bước thẳng vào phòng:

- Còn cả niềm vui mới của anh nữa!

Giọng nói của cô đầy vẻ châm chọc và hằn học.

Trong phòng bày biện rất đơn giản. Tuy nhiên, nhìn hai tách trà đặt trên bàn cùng hai đôi dép xếp cạnh nhau, mắt cô liền không khỏi nhúc nhích.

- Có gì chúng ta ra ngoài nói!

Trạch Nhất vội lấy áo khoác, đưa tay kéo cô ra ngoài.

- Đừng chạm vào tôi!

Cô hét lên âm ỉ:

- Đừng dùng đôi bàn tay bẩn thỉu đã sờ mó đàn ông ấy chạm vào tôi!

Cô bắt đầu giận dữ đập phá đồ đạc, vật trước tiên cô muốn ném vỡ chính là bộ tách tình nhân kia. Chúng được Tần Lam chọn mua lúc cả hai đi siêu thị, anh rất thích bộ tách này.

- Dừng tay!

Trạch Nhất ra tay ngăn cản, nhưng chỉ cứu được một chiếc tách, chiếc còn lại rơi xuống mặt đất bể tan.

Nét mặt Trạch Nhất sa sầm.

- Em quậy đủ chưa!

Cậu hất tay cô đi, hét toáng lên.

- Tôi quậy á? Bạn trai tôi lén lút sau lưng tôi như thế, là tôi quậy ư? Lại còn đi cùng một gã đàn ông nữa!

Thanh âm của cô càng lúc càng chói tai:

- Khâu Trạch Nhất! Anh có đáng kinh tởm hay không? Vuốt ve hằn ta thì có khác gì sờ nắn chính mình đâu chứ??!

- Câm miệng!

Trạch Nhất nổi giận vung tay lên.

- Anh đánh đi! Đánh mạnh tay vào, bước đến mà đánh vào đây này!

Lưu Di chỉ vào bụng mình, vẻ mặt vừa điên cuồng vừa dữ tợn:

- Đánh đi nào!

- Em...

Trạch Nhất dường như nghe ra điều gì đó, chán nản hạ tay xuống.

- Không sai, tôi có rồi, là con của anh đấy!

Lời của Lưu Di hết như một viên đạn.

Ngoài lối vào vang lên tiếng vật gì đó rơi xuống. Trạch Nhất quay phắt đầu lại, phát hiện ra Tần Lam mặt mũi tái nhợt đang đứng đấy. Trên mặt đất lăn lóc một giỏ táo.

- Tần Lam...

Trạch Nhất đứng giữa hai người, chẳng biết phải làm sao...

Chương 10

Không khí trong phòng vô cùng ngọt ngào, cả ba người không ai muốn mở miệng trước.

Cuối cùng, cũng là Trạch Nhất phá tan thế căng thẳng.

- Tiểu Di... Anh biết anh có lỗi với em, nhưng tình cảm anh đối với Tần Lam... là sự thật!

Trạch Nhất đau khổ vùi mặt vào lòng bàn tay:

- Anh vốn tưởng, cứ chôn chặt tình cảm này vào đáy lòng là xong, nào ngờ...

- Cho nên, anh lấy tôi ra làm vật thay thế?! Anh cứ như vậy mà chà đạp lên tình yêu tôi dành cho anh?? Lúc tôi và anh nói chuyện yêu đương, lúc làm chuyện ấy với nhau, ý niệm trong đầu anh hoàn toàn chỉ hướng về hắn, nào có tôi trong đó chứ! Tôi thì có đáng là gì đâu!

Nói xong một tràng này, sắc mặt Lưu Di phồng lên đỏ ửng. Cô không muốn tỏ ra mình yếu thế để bọn họ trông thấy bộ dạng thất bại của cô!

- Không phải đâu...

Trạch Nhất rất muốn an ủi cô, nhưng cậu không có cách nào bác bỏ lời buộc tội của cô cả:

- Anh không muốn làm tổn thương em, chỉ là...

- Tôi không muốn nghe những lời này!

Lưu Di kích động hét to:

- Tôi chỉ muốn anh chọn lựa, anh cần hắn hay cần tôi!

Tần Lam nghe câu ấy xong, đôi vai như đỡ ra.

Trầm mặc thật lâu, đúng vào lúc Tần Lam định chủ động rời khỏi, Trạch Nhất liền nắm lấy tay anh.

- Tiểu Di, xin lỗi... hãy quên anh đi!

Chỉ mấy từ đơn giản nhưng lại khiến cho trái tim Lưu Di sa xuống vực sâu. Cô cơ hồ vụt tông khỏi cửa mà chạy mất.

- Trạch Nhất...

Tần Lam nhìn cậu, tâm tình phức tạp:

- Đuổi theo cô ấy đi... Đừng để xảy ra chuyện gì...

Liếc mắt cảm kích nhìn Tần Lam, Trạch Nhất vội đuổi theo ra cửa.

Tần Lam nhặt những mảnh vỡ trên mặt đất, trong lòng vừa khổ sở vừa ngọt ngào. Trạch Nhất cuối cùng vẫn chọn lựa anh, anh vô cùng cao hứng. Nhưng, khi nhớ lại ánh mắt oán hận sau cùng mà Lưu Di để lại, Tần Lam không khỏi rung mình, trên tay âm ỉ một cơn đau nhói.

Cho ngón tay vào miệng nhấm nháp, anh nếm được vị máu tươi nhàn nhạt...

oOo

Nhận được điện thoại của cha mẹ, Trạch Nhất vô cùng bất ngờ. Giọng điệu của cha mẹ rất cấp bách, muốn cậu phải lập tức trở về.

Nhà của Trạch Nhất ở ngoại ô, muốn về phải mất ít nhất ba giờ. Trạch Nhất chào từ biệt Tần Lam, bảo với anh đêm nay cậu không trở lại.

Tiến Trạch Nhất đi rồi, Tần Lam một mình đối diện với căn phòng trống rỗng, anh không khỏi thở dài. Tự lúc nào anh lại trở nên phụ thuộc vào một người đến vậy? Chỉ là một đêm không gặp cậu, sao lòng anh lại có cảm giác cô đơn như thế... Trong tình yêu, ai ai cũng là kẻ gốc cẩu.

oOo

Trông thấy Lưu Di, cả người Trạch Nhất cứng đờ ra. Cô ta sao lại ở nơi đây thế này!

- Trạch Nhất à, con có bạn gái rồi sao không chịu nói ẹ biết chứ! Dẫn về ra mắt cũng được mà, sao lại để người ta phải một mình đến thăm hỏi cha mẹ thế kia!

Mẹ đỡ lấy Trạch Nhất đang ngớ người ngồi xuống bên cạnh Lưu Di, không nhận ra vẻ khác thường của cậu.

- Thằng ranh hư, đợi lát nữa cha tính sổ với con!

Lúc đi qua bên người cha, cậu nghe thấy giọng nói trầm trầm của ông truyền đến.

Lòng cậu vô cùng rối ren. Sự xuất hiện của Lưu Di khiến cho cậu nhất thời đánh mất chủ kiến của mình. Tuy nhiên, nhìn dáng vẻ của cha mẹ, hẳn là cô vẫn chưa nói với họ điều gì. Lòng cậu khẽ nhẹ đi đôi chút.

Thừa lúc cha mẹ còn bận rộn trong bếp, cậu kéo cô vào phòng.

- Em rốt cuộc muốn làm gì đây?

Trạch Nhất không dám lớn tiếng, nhưng cơn giận làm cho giọng nói của cậu có vẻ khàn khàn.

- Tôi chỉ đến thăm hỏi hai bác, thế thôi!

Lưu Di điềm tĩnh nhìn cậu. Dáng vẻ lúng túng của cậu khiến cho trái tim bị tổn thương của cô được an ủi phần nào.

- Anh xin em hãy buông tha cho anh và Tần Lam có được không!

Trạch Nhất cơ hồ sắp quỵ xuống van nài cô.

- Đừng để tôi nghe thấy cái tên ấy, anh không sợ tôi làm thẳng đến cùng, đem chuyện xấu của anh và hẳn ta rêu rao ra sao? Anh có tưởng tượng được bác trai và bác gái sẽ có cảm giác thế nào không?

Gương mặt vốn thanh tú của Lưu Di bỗng trở nên dữ tợn, cơn ghen đã thiêu đốt lý trí của cô.

- Em không thể làm như vậy!

Cậu còn chưa biết phải giải thích thế nào với cha mẹ về mối quan hệ giữa cậu và Tần Lam. Cha mẹ bảo thủ chắc sẽ tức chết mất!

- Nếu thông minh thì hãy phối hợp với tôi, bằng không...

- Mau ra ăn cơm nào hai đứa!

Bên ngoài, mẹ của Trạch Nhất đang gõ cửa.

3. Chương 11 - 15

Chương 11

Lúc Lưu Di bước ra ngoài cửa, cô lập tức đổi ra một khuôn mặt tươi cười khôn khéo:

- Bác làm món gì mà ngon thế? Thật là thơm quá đi mất!

Chiếc mũi phồng lên hít lấy hương vị trong không khí, Lưu Di lễ phép hỏi.

- Không có gì, chỉ là bữa cơm gia đình thôi mà...

Họ vừa nói cười vừa đi đến phòng ăn, hết như hai mẹ con vậy.

Trạch Nhất cảm giác hai bên thái dương ngằm ngằm nhức nhối.

Bữa ăn tối này khiến cho Trạch Nhất vô cùng khổ sở. Lưu Di và mẹ thay nhau gấp thức ăn vào chén cho cậu. Trước mặt mẹ, cậu không tiện từ chối, chỉ đành lặng lẽ cúi đầu ăn cơm.

- Con phải ăn nhiều một chút, đứa bé mới khỏe mạnh được...

Mẹ gấp thức ăn cho Lưu Di.

Trạch Nhất cổ họng nghẹn cứng, chịu không nổi bật ho sặc sụa.

- Thằng nhỏ này, sắp làm cha đến nơi rồi, sao còn giống như con nít vậy, ăn cơm cũng chẳng đành hoàng!

Mẹ vừa bực mình vừa buồn cười nhìn con trai.

Trạch Nhất nhìn Lưu Di, cô đang nhìn cậu mỉm cười, nhưng trong mắt lại thấp thoáng một ngọn lửa báo thù.

- Thằng nhỏ này, sao lại không cẩn thận như vậy, còn nửa năm nữa thì đã tốt nghiệp rồi...

Cha không nhịn được trách mắng cậu.

- Được rồi, đừng nói nữa, muốn nói hãy đợi cơm nước xong đã!

Mẹ ngay lập tức cắt ngang lời cha.

Chật vật ăn cơm xong, cha đang đợi cậu tại phòng khách.

- Con định làm thế nào?

Ông phả ra một làn khói thuốc, hỏi cậu.

Nhìn gương mặt ngày một già nua của cha, cậu thật sự e sợ không biết chuyện gì sẽ xảy ra một khi ông biết được sự thật... Người cậu yêu lại là một gã đàn ông!

- Con... không biết...

Mười ngón tay vò lấy đầu, cậu thật sự không biết phải trả lời thế nào.

- Con gái nhà người ta mang thai với con, còn muốn cha phải dạy con làm thế nào à?

Thở phì ra một hơi khói, ông nhìn cậu:

- Ngày mai, cha và mẹ đến nhà cô ấy gặp thân gia, xem xem nên để hai con kết hôn trước hay là sinh đứa bé trước rồi đợi con tốt nghiệp mới kết hôn.

Cậu kinh ngạc nhìn ông:

- Cha... con...

- Cha biết, bọn trẻ các con bây giờ ai cũng thiếu quả quyết, thôi thì ngừng lại cũng tốt, “Trước thành gia sau lập nghiệp”, lời người xưa dạy cũng có lý!

Cha là một vị giáo sư, nói chuyện đều có chừng mực hần hoi. Từ nhỏ cậu đã không dám làm trái lời ông.

- Cha, hay là để con và Tiểu Di thương lượng trước rồi sau đó hãy quyết định lại?

Trạch Nhất định bụng tìm Lưu Di để xem có thể giải quyết được vấn đề với cô ta không.

- ... Vậy cũng được...

Cha trầm ngâm một lúc rồi thở hắt ra một hơi khói, bảo:

- Trạch Nhất, con kể như đã là người lớn rồi, làm đàn ông thì phải có bản lĩnh.

Vỗ vỗ vai cậu, ông đứng dậy trở về phòng ngủ.

- Cha...

Trạch Nhất hiểu rõ lời cha nói, dõi theo bóng lưng lờ mờ của ông, khóe mắt cậu có chút ươn ướt. Xin lỗi... trong lòng cậu thầm lên tiếng.

Đêm đó, Lưu Di ngủ lại nhà Trạch Nhất. Cậu cùng cô ở chung một phòng. Ở nhà, cậu không muốn gây xáo xáo nên cũng chẳng dám kích động cô.

Nằm trên giường, Trạch Nhất cứ trần trọc không ngủ được. Tần Lam gọi đến bốn cuộc điện thoại đều bị cậu bỏ qua. Tần Lam nhất định rất lo lắng... Điện thoại giữ trên tay, trái tim Trạch Nhất sớm đã bay đến bên cạnh Tần Lam rồi.

Điện thoại reo lần thứ năm, trái tim Trạch Nhất giằng giật theo nhịp rung của chiếc điện thoại. Cậu thật sự muốn được nghe giọng nói của anh.

Đột nhiên, chiếc điện thoại trong tay bị ai đó giật đi:

- Em làm gì đó, trả lại anh!

Trạch Nhất vừa muốn đoạt trở về, lại không dám quát lớn tiếng, sợ gây động đến cha mẹ ở vách bên kia.

Lưu Di nhìn tên hiển thị trên điện thoại, ánh mắt trở nên tối tăm. Cô lật điện thoại lên, ấn vào nút trả lời.

- Trạch Nhất...

Trong điện thoại vang lên thanh âm Tần Lam.

- Trạch Nhất ngủ rồi, anh ấy đang mệt.

Lưu Di trừng mắt ngăn Trạch Nhất đang định xông đến đoạt lại, cố ý dùng giọng điệu mập mờ trả lời.

- ... Lưu di...

Nghe được giọng nói của Lưu Di vang lên từ điện thoại Trạch Nhất, Tần Lam nhất thời dờ người.

- Anh ấy... hai người...

Trái tim Tần Lam nhói đau... Bọn họ lại ở cùng nhau...

- Khôn hồn thì hãy xéo ra khỏi cuộc đời Trạch Nhất, điều Trạch Nhất cần là một người con gái thực thụ có thể sinh con dưỡng cái cho anh ấy, nhà anh ấy cần một người vợ!

Từng câu nói của Lưu Di như một mũi kim đâm thật sâu vào trái tim Tần Lam.

- Không! Không phải như vậy! Tần Lam! Hãy nghe tôi nói! Tần Lam! Đây? Đây!!

Trạch Nhất giằng lấy điện thoại, nhưng đầu dây bên kia chỉ còn truyền lại những thanh âm tút tút.

Trạch Nhất giận dữ nhảy khỏi giường, tay với lấy áo khoác của mình.

Chương 12

- Anh đi đâu?!

Lưu Di chặn lấy cửa phòng ngủ, không cho cậu ra ngoài. Cô biết nhất định là cậu đi tìm Tần Lam!!

- Tránh ra!

Đôi mắt đen láy của Trạch Nhất bùng lên ngọn lửa phẫn nộ. Lưu Di lần đầu tiên trông thấy Trạch Nhất giận dữ như vậy, nhất thời hóa ra ngây người.

Thô bạo đẩy cô ra, Trạch Nhất rời khỏi phòng ngủ.

Mãi đến khi nghe được tiếng cửa lớn đóng sầm lại, Lưu Di mới choàng tỉnh. Không! Cô tuyệt đối sẽ không để bọn họ ở cùng nhau!! Cô lập tức bám theo Trạch Nhất chạy ra khỏi cửa.

- Trạch Nhất! Tiểu Di! Muốn như vậy còn đi đâu thế?

Đằng sau, tiếng gọi của mẹ truyền đến, thế nhưng Trạch Nhất chẳng hề nghe thấy, ý niệm duy nhất trong đầu cậu bây giờ chính là được trông thấy Tần Lam!

Lưu Di bắt lấy một chiếc taxi đuổi theo sau xe máy của Trạch Nhất...

oOo

Bước ngoặt trên đường, Tần Lam trông hệt như một u hồn.

Xe đến xe đi, người qua người lại, đứng giữa ngã tư đường, Tần Lam mê man mất phương hướng. Anh muốn đi đâu? Anh đang tìm kiếm gì? Đầu óc trống rỗng... Anh ngây dại đứng ở một đầu vạch qua đường, nhìn đèn đỏ, đèn xanh, đèn vàng lấp lánh giao nhau, nhưng bước chân lại không hề chuyển động lấy nửa bước.

Trạch Nhất không ngừng gia tăng tốc độ, phóng xe như tên bay. Tần Lam... Tần Lam... đợi tôi... Trước mắt cậu hiện ra một gương mặt tái nhợt, chính là Tần Lam!! Siết chặt phanh, xe máy phát ra tiếng thắng rít chói tai. Sao anh ta lại ở chốn này! Nơi này cách chỗ Tần Lam ở phải đến nửa giờ đi xe! Anh ta đến được đây bằng cách nào? Chẳng lẽ... Nhìn gương mặt tái nhợt, đôi mắt thất thần của anh, Trạch Nhất bất chợt hiểu rõ tất cả... Chẳng lẽ anh đã đi lâu như vậy trong bộ dạng thế này ư? Gió lạnh như vậy mà anh chỉ mặc độc một chiếc áo sơ mi mỏng manh!

Bỏ lại xe máy, Trạch Nhất chạy về phía Tần Lam đang đứng bên kia đường.

- Lam!!

Cậu gọi tên anh, lo lắng nhìn chiếc đèn màu đỏ đang hiển thị lệnh cấm sang đường.

Là ai? Là ai đang gọi anh? Tần Lam cuối cùng cũng có chút phản ứng, nhìn về phía bên kia.

Trạch Nhất! Đôi mắt Tần Lam rốt cuộc cũng có chút ánh sáng.

- Trạch...

- Đứng tại đó đi, đừng cử động!

Trạch Nhất hoảng kinh nhìn Tần Lam vừa bước xuống lòng đường lại bị một dòng xe nườm nượp như mắc cửi ép cho quay trở lại. Trạch Nhất vừa để tâm tránh né dòng xe hối hả ấy vừa bước về phía anh. Cậu không thể chờ đợi nữa, không thể chờ đợi lâu hơn để được ôm anh vào lòng và nói với anh rằng, cậu yêu anh!

- Khâu Trạch Nhất, anh sẽ hối hận!!

Giọng nói của Lưu Di hết như ma chú, xé toang bầu trời đêm, xé toang con đường thênh thang, âm ỉ tiếng xe cộ mà truyền vào tai Trạch Nhất và Tần Lam.

Chỉ thấy Lưu Di như hóa diên, nhảy lên con đường cao tốc, lao thẳng vào một chiếc xe tải đang chạy với tốc độ cực nhanh.

- Không được!!

Trạch Nhất trở chân chạy về phía cô.

- Két

~~! Aaaa!!!!

Tiếng phanh xe thật lớn hòa cùng tiếng người nhao nhao hét lên sợ hãi.

Điều lạ là Tần Lam không nghe lọt bất cứ thanh âm nào, trong mắt anh lúc này chỉ thấy mỗi Trạch Nhất.

Cậu nhẹ nhàng bay lên, vẽ ra một đường vòng cung tuyệt đẹp trên không trung rồi rơi xuống một nơi cách chỗ anh không xa. Đôi mắt cậu nhìn về phía anh, dường như muốn nhấn nhủ điều gì đó...

Tần Lam đỡ dần bước đến bên cạnh nhìn cậu. Thời gian phẳng phất như ngừng lại... Hít thở... Hít thở... Cố gắng hít thở... Tần Lam cảm giác không khí vô cùng loãng, anh phải cố gắng hít thở mới có thể đè nén cơn đau đang xé nát lồng ngực. Anh ngồi xoạc xuống, cầm lấy tay cậu. Bàn tay thật ấm áp...

- ... Lam... Tôi... Yêu...

Ánh mắt Trạch Nhất rã rời, mỗi từ thốt lên đều ọc ra một ngụm đầy máu tươi... Nhìn khẩu hình của cậu, Tần Lam biết cậu Trạch Nhất định nói chính là: - Tôi yêu cậu!

- Tôi cũng yêu anh...

Ôm lấy thân thể dần lạnh như băng của Trạch Nhất, máu tươi thấm đẫm trên lần áo sơ mi trắng tinh của Tần Lam trông như những đóa hoa đỏ tươi chói lọi đang rộ nở...

o0o

Một dòng nước mắt trong suốt lăn qua bờ má trơn bóng của anh...

Đôi mắt tôi sớm đã ướt nhòe, cổ họng nghẹn ngào. Tôi bắt giắc ngồi xuống bên cạnh anh, dùng đôi tay yếu ớt, mảnh mai của mình mà ôm lấy anh. Anh thuận thể ngả đầu lên vai tôi, một làn hơi ấm nóng hổi thiêu đốt da thịt tôi. Anh tựa như một đứa trẻ bất lực đang tìm nơi dựa dẫm, run rẩy... Điều tôi có thể làm được lúc này chỉ là ôm chặt lấy anh. Tôi cũng không biết vì sao mình lại trở nên lớn mật như thế, dám ngang nhiên ôm một gã đàn ông có thể xem là còn xa lạ, để mặc anh khóc trong lòng mình. Tôi chỉ biết, giờ phút này, anh đang cần tôi!

Bất chợt, anh hôn lên môi tôi.

Hệt như một kẻ đói khát đang tìm kiếm nguồn nước trong sa mạc, anh xâm chiếm sự phòng vệ của tôi như thể cướp bóc rồi hút lấy chất nước trong miệng tôi. Tôi kinh ngạc trợn mắt nhìn anh, quên cả việc chống cự. Tôi không tài nào hiểu được một người con trai mới phút trước còn yếu ớt như trẻ nhỏ sao lại hóa thành một tên cường đạo mạnh mẽ, ngang ngược tước đi nụ hôn đầu của tôi như thế.

Nhìn gương mặt của anh ở một khoảng cách gần đến vậy, trái tim của tôi đang loạn nhịp, trong mắt, trong đầu chỉ còn lại mỗi hình dáng của anh...

Chương 13

Đôi mắt anh khẽ mở, hai tròng mắt trong suốt nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt này dường như đã nhìn thấu tận linh hồn tôi, tôi theo phản xạ vung tay đẩy anh ra.

Anh phảng phất cũng đã hồi tỉnh, hai mắt nhú lại, biểu tình bên trong nửa như rối rắm, nửa như một đứa bé vừa làm sai chuyện gì đó.

- Xin lỗi.

Anh vội vã đứng dậy, lao thẳng ra ngoài cửa.

Nhìn nhịp chân bối rối của anh, tôi cũng vừa choàng tỉnh khỏi sự kinh ngạc. Chẳng ngờ... Anh lại hôn tôi!

Không tức tối, không sợ hãi, tôi bình tĩnh như thể vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì. Nhưng thật ra, tôi không hề bình tĩnh chút nào, trái tim tôi đang cuộn trào mãnh liệt như sóng biển vậy...

Tay tôi chạm phải vật gì đó, liếc mắt trông, thì ra là một chiếc áo khoác, ngẫm lại thì hẳn là của anh rồi...

o0o

Anh không còn liên lạc với tôi nữa. Việc này khiến tôi có phần rầu rĩ, tôi cũng không rõ loại tình cảm này xuất phát từ đâu. Tôi đã phỏng vấn được tư liệu tôi cần, thế nhưng sao tôi lại chẳng có chút hưng phấn hay kích động nào, thậm chí cả chút ham muốn cất bút viết bài cũng không có. Nhìn trang bản thảo trắng tinh, đầu óc tôi cứ rối bời bời.

Nguyễn Nguyễn cũng nhìn ra vẻ bất thường của tôi, nhưng bất kể cô nàng có hỏi han thế nào, tôi cũng đều trả lời vô cùng dè dặt. Cô nàng chẳng còn cách nào khác, đành buông tha cho tôi. Mặc dù tôi là một người ôn hòa nhưng đồng thời cũng là một kẻ cực kỳ cố chấp, về điểm này thì Nguyễn Nguyễn biết rõ.

Ngón tay lật đi lật lại tấm danh thiếp ấy, tôi trước sau không thể hạ được quyết tâm.

Tôi tìm được nó trong túi áo khoác của anh. Mặc dù đã biết được thân phận cùng địa chỉ, nhưng tôi lại không có dũng khí để đi tìm anh. Tôi chẳng có lý do nào cả, cuộc phỏng vấn đã kết thúc rồi! Không, áo khoác cần phải trả lại cho anh ta chứ! Một giọng nói khác trong lòng tôi bảo như vậy.

Đúng rồi, tôi tất nhiên phải trả lại áo khoác cho anh ta! Mở ngăn kéo tủ, tôi tìm thấy chiếc áo khoác đã được tôi giặt ủi sạch sẽ. Chộp lấy túi xách, tôi lao ra khỏi phòng biên tập.

- Nhả Kỳ! Bỏ đi đâu đó!!

Nguyễn Nguyễn xông ra cửa gọi với theo. Tôi mặc kệ không đáp lại cô ta, bước thẳng vào thang máy.

Trong lòng thấp thỏm, tôi men theo địa chỉ trên danh thiếp mà tìm ra nơi cần đến - Công ty trách nhiệm hữu hạn quảng cáo Phi Dương.

Bồi hồi một lúc lâu, tôi quyết định gọi điện thoại trước cho anh.

- Xin chào, phòng kế hoạch công ty quảng cáo Phi Dương xin nghe, cho hỏi ngài tìm ai?

Giọng của viên thư ký trực điện thoại truyền đến từ đầu dây bên kia.

- Xin chào, tôi muốn tìm... Tần Lam.

Tôi ngập ngừng nói ra cái tên này.

- Chị tìm trưởng phòng của chúng tôi à, tiếc là ông ấy không có ở đây, có việc xin chị cứ nhắn lại, tôi sẽ chuyển lời giúp.

Viên thư ký thân thiết và lễ phép nói.

- Không ở đây... cũng không sao, lần sau tôi sẽ trở lại vậy.

Vội vã gác điện thoại, trong lòng tôi có chút cảm giác thất vọng.

Chán nản quay đầu trở về, chẳng ngờ tôi lại va phải một người đang chạy vội đến, tài liệu của người ấy đổ ập xuống đất.

- Xin lỗi!

Tôi nhanh chóng lấy lại tỉnh táo, ngồi xuống nhặt lấy những trang giấy rơi trên mặt đất, lòng thầm trách mình lỗ mãng.

- Không sao mà.

Giọng nói ôn hòa như nước.

Tôi ngẩng phát đầu lên, đúng là anh ta rồi!

Anh cũng nhận ra tôi.

- Là cô!

Tôi có chút xấu hổ bước đến bên cạnh, trả tập tài liệu vừa nhặt vào tay anh.

- Xin lỗi.

Tôi vội vã xoay người bỏ đi.

- Chờ đã!

Anh lại gọi tôi. Tôi vừa vui mừng vừa sợ hãi lẫn nghi hoặc nhìn anh.

- Tầm áo khoác ấy... là của tôi phải không?

Anh chỉ tay vào tầm áo trong tay tôi.

Tôi đang làm gì thế này, không phải đến để trả áo cho anh hay sao! Trong lòng tôi thầm rửa sự thất thường của mình.

- Ừm, tôi đem đến trả cho anh.

Tôi hận không thể chui đầu vào đất cho xong, thật là mất mặt quá đi!

- Cùng uống chút cà phê với tôi nhé.

Lời mời bất ngờ của anh khiến tôi như đột nhiên sống lại.

- Ừm.

Chương 14

Ngửi hương cà phê đậm đà, sự bối rối của tôi dần vơi nhẹ đi. Nhưng khi vô tình lướt mắt ngang qua bờ môi anh, trái tim tôi lại bất thần đập mạnh liên hồi. Tôi vội vã cúi đầu xuống. Đáng chết! Sao tôi lại có thể giống như một cô ả lẳng lơ thế nhỉ!!

- Chuyện lần trước... xin lỗi cô...

Anh đột nhiên lên tiếng.

Như nói trúng phải tim đen, tôi cảm giác mặt mũi nóng bừng lên.

- Không sao...

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi hận không thể vặn lưỡi mình đi cho rồi. Không sao ư? Vậy khác nào bảo là tôi thích chứ??

Anh dường như không nhận ra vẻ lúng túng của tôi.

- Tôi cũng không biết mình đã làm chuyện gì nữa.

Xoay xoay miệng tách, anh có vẻ cũng rất khó xử.

- Tôi hiểu...

Dáng vẻ của anh thật khiến người ta muốn ôm vào lòng. Trời ạ! Tôi lại đang tưởng tượng cái gì trong đầu thế này!!

- Việc này đè nén trong lòng tôi đã lâu lắm. Nó cứ đột nhiên bộc phát ra như vậy...

Anh vội vàng giải thích.

- Không cần giải thích nữa, tôi nói rồi, tôi có thể hiểu mà.

Tôi trao anh một nụ cười an tâm, vỗ vỗ lên tay anh.

- Cô dễ tạo cho người ta một cảm giác an tâm đấy.

Anh vừa nói vừa nhìn vào đôi mắt tôi.

Tôi xin anh, có thể đừng nhìn tôi như vậy nữa được không, cứ thế này tôi sẽ yêu anh mất! Trái tim tôi rên rỉ.

Hả! Yêu anh ta á?? Tôi bị ý nghĩ trong đầu làm cho phát hoảng. Không thể nào... Tôi len lén quan sát anh.

Đột nhiên, có một luồng sáng gì đó lấp lánh dưới mắt tôi. Tôi chợt phát hiện ra trên ngón áp út bên tay trái của anh có đeo một chiếc nhẫn.

- Anh kết hôn rồi ư?

Tôi buột miệng hỏi.

Chiếc nhẫn trên tay theo ý thức chuyển động, anh khẽ gật đầu.

Trái tim tôi như chìm xuống đáy vực. Anh ta không ngờ đã kết hôn rồi! Với một người phụ nữ ư?

- Loại phụ nữ nào có thể hấp dẫn được anh chứ?

Tôi cố dùng giọng điệu đùa cợt hỏi anh, nhưng tôi rõ ràng cảm giác được một nỗi ghen tuông đang tràn ngập trong lòng. May mà anh không phát hiện ra.

- Tôi cưới Lưu Di.

Anh lặng lẽ nói.

Ngoài dự đoán, thật sự là ngoài dự đoán! Bất luận thế nào tôi cũng không ngờ được đáp án này. Tình địch lại cưới tình địch sao?

- Vì sao chứ? Hai người không phải...

- Tôi muốn chăm sóc cho cô ấy và con của Trạch Nhất...

Tôi lắng nghe trong im lặng...

o0o

- Là anh! Là anh!! Là anh đã hại chết Trạch Nhất!!!

Lưu Di như một người điên đâm thùm thụp lên người Tần Lam, nhưng anh không hề phản ứng lại, hết như một kẻ không còn tri giác.

Cuối cùng cô cũng mệt lả, nhìn vết thương của Tần Lam chỉ chút trên người, cô ủ rũ ngồi bệt xuống bên cạnh bức tường bệnh viện khóc không thành tiếng.

Cô thật sự yêu thương Trạch Nhất...

- Cô hận tôi à?

Tần Lam đột nhiên cất tiếng.

Nghe thế, Lưu Di ác hiểm nhìn anh:

- Hận, tôi hận không giết được anh!

- Vậy cô hãy lấy tôi đi! Hãy hận tôi cả đời.

Lời của Tần Lam khiến cho Lưu Di giật mình, cô nhìn anh hết như trông thấy quỷ.

Có đôi khi tuổi trẻ sống như một vở kịch hài, sau tang lễ của Trạch Nhất, Tần Lam và Lưu Di lấy nhau.

Anh từ bỏ cơ hội sang Pháp du học, việc học vì thế mà dang dở. Nhưng cũng vì tài hoa của mình, cuối cùng anh cũng gia nhập vào công ty quảng cáo Phi Dương, từ một nhân viên nhỏ nhoi leo đến chức trưởng phòng kế hoạch, những gian khổ bên trong không phải ai cũng có thể tưởng tượng được..

Anh thường xuyên đến thăm cha mẹ Trạch Nhất. Nhưng họ không hề hay biết người thường xuyên đến thăm bọn họ lại chính là người yêu của con trai mình...

Chương 15

- Sao anh lại muốn hành hạ mình như vậy chứ?

Không hiểu vì đâu tôi lại có chút xót xa cho anh.

- Dù sao tôi cũng không còn yêu ai nữa, cưới người nào đó thì có khác biệt gì đâu?

Ngữ điệu của anh thật khê khàng và quạnh hiu.

Trái tim tôi như bị thứ gì đó đâm đau nhói.

- Cứ mỗi ngày ngắm nhìn Niệm Trạch, tôi như được trông thấy Trạch Nhất vậy.

Niệm Trạch chính là con trai của Lưu Di và Trạch Nhất.

- Anh hạnh phúc ư?

- Có gì đâu chứ? Tôi không quan tâm...

Anh khẽ cười.

- Đương nhiên là có, chẳng lẽ anh không nhận ra ánh mắt mình không hề vui vẻ hay sao?

Giọng nói của tôi bỗng trở nên kích động.

Anh nhìn tôi, không nói lời nào.

- Bị phát hiện rồi ư?... Tôi vẫn tưởng bản thân mình rất giỏi che giấu...

Ánh mắt anh đột nhiên hóa ra u buồn.

- Tần Lam...

Tôi bất giác nắm lấy tay anh, ngón tay của anh có chút lạnh lạnh.

Anh cảm kích nhìn tôi, vào khoảnh khắc ánh mắt hai bên giao nhau, thời gian phẳng phất như ngưng đọng lại, cả thế giới dường như chỉ còn lại mỗi hai chúng tôi.

- Xin hỏi, chị có muốn dùng thêm cà phê không ạ?

Một giọng nói kéo lý trí tôi trở về thực tại, tôi có chút xấu hổ rút tay lại.

- Cảm ơn...

Cà phê nóng hổi rót vào tách, hương thơm tỏa ra bốn phía. Tôi cúi đầu nhấp một ngụm, định che giấu vẻ xấu hổ của mình lại bị cà phê làm cho nóng ran.

Nhìn bộ dạng của tôi, anh đột nhiên phì cười.

- Buồn cười lắm sao?

Tôi lè lưỡi, tức giận nhìn bộ dáng hả hê của anh. Nhưng đến khi trông thấy gương mặt tươi cười của anh rồi, tôi lại ngơ ngẩn cả người.

- Sao vậy?

Nhìn bộ dáng của tôi, anh ngừng cười hỏi.

- Không có gì... Lúc anh cười trông rất đẹp, anh nên cười nhiều hơn nữa.

Tôi nói những lời thật lòng. Nụ cười của anh rất quyến rũ, biểu tình này ít khi gặp được trên gương mặt anh, trước đây cho dù có mỉm cười thì nụ cười của anh cũng thật u buồn...

Anh trầm tĩnh nhìn tôi:

- Hình như đã lâu lắm tôi chưa cười như vậy rồi...

Nhìn sâu vào tròng mắt của anh, tôi cảm giác như có thứ gì đó đang chậm chậm biến hóa, nhưng tôi chẳng tài nào xác định được.

Chúng tôi nói chuyện thật nhiều, thật lâu... Chẳng biết tự lúc nào đã đến năm giờ, chúng tôi không ngờ đã hàn huyên suốt ba tiếng!!

Nhìn sắc trời, anh cười gượng:

- Sắp tan ca rồi!

Anh nhún vai:

- Hay là cùng ăn tối nhé?

- Vợ anh... không phải đang ở nhà chờ cơm anh hay sao?

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền cảm thấy hối hận, gương mặt anh thoáng đỏ ra đôi chút.

Tôi cảm giác mình vừa nói sai điều gì đó.

- Được ở cùng cô, tôi cảm thấy rất thoải mái, rất tự do...

Tự do đến mức anh quên đi mất trong nhà mình còn có một người vợ, mặc dù bọn họ chỉ là hữu danh vô phận.

- Hy vọng còn gặp lại cô.

Anh lại khôi phục dáng vẻ lãnh đạm như trước.

Tôi không thích điệu bộ này của anh chút nào, lối ăn nói thoải mái của anh trước mặt tôi khi này chỉ phẳng phất như một thứ ảo giác.

- Tôi cũng vậy!

Cùng anh nói lời từ biệt phía trước quán cà phê, chúng tôi chia tay theo hướng của mỗi người. Anh đi phía trái, tôi đi phía phải, cảm giác cách anh càng lúc càng xa... Tôi không đủ dũng khí quay đầu nhìn lại, chỉ có thể cất bước nhanh hơn theo phương hướng của mình...

Loanh quanh không mục đích suốt cả quãng đường, tôi không biết mình đang bước đi về đâu, đã mấy lần suýt va phải người khác.

- Xin lỗi!

Lần thứ ba rồi! Tôi chỉ biết cúi đầu xin lỗi, lách qua người nọ bỏ đi, nhưng cánh tay tôi lại bị người ấy kéo lại.

- Ôi?

Tôi quay đầu lại, đối diện với ánh mắt bất đắc dĩ của anh.

Sao lại là Tần Lam chứ?

- Anh...

Tôi ngơ ngác nhìn anh, không biết phải nói gì.

- Trái đất quả là hình tròn mà.

Anh nói một câu vu vơ.

- Chỉ cần có duyên, hai người theo hai hướng trái ngược nhau cuối cùng cũng sẽ gặp lại.

Nói xong, anh bật cười.

Tôi cúi đầu, bên môi thấp thoáng niềm vui.

- Xem ra bữa cơm này chúng ta không ăn không được rồi.

Anh chỉ tay vào cửa hàng bên cạnh.

- Tôi vốn muốn đến chỗ này ăn cơm đấy!

Tôi lúc này mới nhận ra nơi đây là một tiệm ăn.

4. Chương 16 - 21

Chương 16

Tôi theo anh bước vào bên trong, anh có vẻ rất thông thuộc tiệm ăn này.

- Còn muốn gọi thêm gì nữa không?

Anh hỏi.

- Thôi, đã đủ lắm rồi.

Tôi bất ngờ phát hiện ra khẩu vị của anh và tôi cũng rất giống nhau.

Phong cách của tiệm ăn vô cùng trang nhã, một người kéo đàn vi-ô-lông chậm chậm tấu nên những giai điệu du dương. Thức ăn bắt mắt, hương rượu thơm ngon, lại thêm âm nhạc bên tai, thật sự là một sự thư giãn thoải mái.

- Anh thường đến đây à?

Tôi hỏi anh.

- Ừm, gần như ngày nào tôi cũng ăn ở đây.

Nghe xong lời ấy, tôi kinh ngạc nhìn anh.

- Vì sao?

Hà cớ gì anh lại không về nhà ăn cơm?

- Tôi và Lưu Di chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa.

Dáng vẻ dùng cơm của anh vô cùng tao nhã.

Nhìn người đàn ông này, tôi có cảm giác anh ta thật sự cô đơn.

Dùng bữa xong, chúng tôi tản bộ quanh hồ.

Gió đêm se lạnh, lướt qua mặt chúng tôi từng cơn thật thoải mái. Uống chút rượu đỏ nên gương mặt tôi thoảng nóng bừng.

- Tôi muốn nghe chuyện cũ của cô.

Im lặng một lúc lâu, anh bắt chợt lên tiếng.

Tôi tựa lên lan can trên bờ hồ, nhìn xuống mặt nước phản chiếu ánh đèn nê-ông rực rỡ.

Chuyện của tôi thực ra rất đơn giản, cũng thật tầm thường...

oOo

Năm 22 tuổi, tôi quen một người bạn trai. Gã là bạn cùng đại học với tôi, vừa điển trai phong độ, vừa dí dỏm hài hước, lại là hội trưởng hội học sinh, trong trường rất được mến mộ.

Có một ngày trời mưa, tôi quên không mang theo ô, vừa bước khỏi phòng học thì thấy gã đang đứng mở ô trong mưa. Nhìn thấy tôi, gã liền bước tới.

- Anh đưa em về nhé?

Gã hỏi tôi.

Tôi nhận ra gã, ở trường tôi có ai mà không biết gã chứ? Gã là người tình trong mộng của đám nữ sinh mà. Không ngờ gã lại muốn đưa tôi về nhà!

Tôi chẳng nhớ mình đã trả lời thế nào, nhưng cuối cùng cũng đã đồng ý. Thật ra tôi cũng rất thích gã, chỉ là tôi thật không dám nghĩ vận may này lại rơi trúng mình. Tôi cũng chẳng phải dạng người đẹp xuất chúng gì, ở đài phát thanh của trường làm MC, tôi có gặp qua gã mấy lần, chỉ thế mà thôi!

Mưa rơi càng lúc càng nặng hạt, một chiếc ô nhỏ chẳng thể che hết cho hai người. Gã ướm sững một bên vai, còn tôi thì một điểm cũng không vẩy nước.

- Cảm ơn anh đã đưa em về.

Tôi có chút á ngại nhìn bộ y phục ướt lướt thướt của gã.

- Giày của em bẩn rồi...

Gã khom người xuống, dùng khăn tay tỉ mỉ lau sạch bùn đất bám trên giày tôi.

Tôi cứ đứng ngây ra nhìn chớp đầu của gã.

- Làm bạn gái anh nhé?

Gã ngồi dưới đất nhìn tôi.

Tôi có cảm giác mình đang nằm mơ, đôi mắt của gã ngập tràn tình cảm dịu dàng đang mong đợi ngược nhìn.

Thế rồi, chúng tôi bắt đầu yêu nhau tha thiết.

Gã là một người vô cùng lãng mạn, biết rõ con gái yêu thích những gì: quà cáp, hoa tươi, thư tình... Tôi thật sự bị hạnh phúc bữa vậy.

Vào ngày lễ tình nhân, gã đón tôi tan trường với một bó hoa tươi thật lớn. Trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, tôi bước lên xe của gã. Gia cảnh nhà gã rất khá giả nhưng tôi thật không nghĩ gã lại giàu đến vậy, chỉ mới là sinh viên đại học thôi đã sở hữu một chiếc BMW, nói gã là bạch mã hoàng tử cũng không có gì quá đáng.

Gã vừa lái xe vừa ngâm nga một khúc tình ca, tôi xúc động vô cùng, hạnh phúc trào dâng. Gã lái xe ra ngoại ô, rồi lần đầu tiên, gã hôn tôi. Tôi cũng không cự tuyệt.

Đây là nụ hôn đầu của tôi. Tôi trước đây đã từng ảo tưởng nhiều lần về cảm giác hôn môi ấy, nhưng tất cả đều không chân thật bằng việc đích thân thử nghiệm. Không may là trong lúc đấy, tôi có chút ngượng ngùng, không biết phải đáp lại gã như thế nào, chỉ đành để mặc cho gã dẫn dắt. Nụ hôn của gã khiến tôi mơ mơ màng màng, cảm giác bản thân được trân trọng như bảo bối... Đang chìm ngập trong cơn kích thích ấy, chợt nhiên một động tác va chạm khác thường từ ngực truyền đến khiến tôi kinh ngạc đẩy gã ra.

Chương 17

- Không... không được như thế!

Tôi không biết người khác hò hẹn yêu đương thế nào, riêng tôi mà nói, việc này là quá nhanh, tôi không cách nào chấp nhận được.

- Bảo bối... Em đẹp lắm...

Gã lại hôn tôi một lần nữa, so với lần trước càng mạnh mẽ và nhiệt tình hơn, tay gã còn lớn mật mò mẫm vào bên trong lớp áo của tôi.

Tôi không cảm nhận được khoái cảm, ngược lại còn bị sự sợ hãi sâu sắc vây quanh. Tôi bắt đầu phản kháng gã.

- Em sao vậy?

Gã cau mày nhìn tôi.

- Em không quen cách anh đối xử với em như thế.

Gã có vẻ rất tức tối.

- Sao chứ? Đây không phải chuyện rất tự nhiên à? Em không thích hay sao? Cứ thoải mái và thả lỏng đi nào.

Gã cọt nhả vuốt nhẹ cảm tôi.

- Em phải đi đây!

Tôi đẩy gã, bước xuống xe.

- Chết tiệt!

Tiếng thóa mạ của gã vang vọng truyền đến. Gã bước theo xuống xe, nắm lấy tay của tôi.

- Đừng như vậy mà... Vì anh quá yêu em nên mới làm thế với em...

Gã ôm tôi, thậm chí giải bày bên tai, giải bày tình yêu và khát vọng của gã. Có lẽ bị ảnh hưởng bởi sự biểu lộ ấy, lần này tôi không chống cự mà mềm yếu để mặc cho gã tùy tiện. Tôi cho rằng như vậy gã đã thỏa mãn lắm rồi, ngờ đâu vào lúc tay gã định len vào đáy quần của tôi, tôi chợt bừng tỉnh đẩy gã ra.

- Anh yêu em chứ?

Tôi hỏi gã.

- đương nhiên là anh yêu em!

Gã nói với giọng vô cùng thành khẩn.

- Như vậy không được miễn cưỡng em những chuyện em không làm được.

Gã im lặng nhìn tôi hồi lâu, ánh mắt có vẻ chán nản.

- Thôi vậy, anh đưa em trở về.

Nói xong, gã khởi động xe quay trở về. Dọc đường đi không khí trầm hẳn xuống, gã không nói lời nào, tôi nhìn cây cối trôi vùn vụt qua cửa kính mà trong lòng cũng không khá hơn là bao. Chẳng lẽ tôi đã sai rồi sao? Có điều, tôi có nguyên tắc sống và sự kiên trì riêng của bản thân mình.

Suốt tuần lễ gã không đến tìm tôi, nghe bạn bè kể, gã vừa quen bạn gái mới, cô ta là tân sinh viên năm nhất, vô cùng xinh đẹp. Nghe tỉ mỉ từng câu chuyện về bọn họ, lòng tôi bỗng trở nên rầu rĩ.

Một hôm gã lại đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi.

- Nhã Kỳ, anh rất nhớ em.

Gã ôm tôi, thăm thềm bên tai.

- Anh không phải vừa quen bạn gái hay sao?

Tôi lạnh lùng hỏi gã.

- Phải, nhưng cô ta không phải là em, không thể làm cho anh quên em được. Anh rất nhớ em, rất yêu em.

Gã nói làm hai hốc mắt tôi đỏ ửng, oán hận đối với gã cũng dễ dàng được hóa giải.

Chúng tôi lại quay về với nhau.

Gã vẫn với bộ dạng cũ, luôn muốn dùng mọi biện pháp để có được tôi. Tôi bắt đầu dần hoài nghi, thứ gã muốn là tình yêu hay là thân thể của tôi?

Gã bị tôi cự tuyệt một lần nữa, rốt cuộc không nhận được bảo:

- Chúng ta chia tay đi, anh có cảm giác em không yêu anh.

- Em không yêu anh hồi nào?

Tuy đã biết rõ đáp án nhưng tôi vẫn cứ hỏi gã.

- Nếu yêu, sao em không chịu cho anh chứ? Em có biết bao nhiêu cô gái muốn hiến thân cho anh mà anh không hề động lòng hay không? Bởi vì người anh cần là em!

Gã cứ nghĩ sau khi tôi nghe xong những lời nói này sẽ hồi tâm chuyển ý, nhưng gã đâu biết chính đây là lý do khiến tôi quyết định buông tay hoàn toàn với gã. Gã là một kẻ ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến mình mà quên mất cảm giác của người khác.

- Được rồi, chúng ta chia tay.

Tôi xoay người, rời khỏi tầm mắt của gã. Tôi có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt kinh ngạc của gã lúc này. Tôi không hề hối hận, một chút cũng không!

Bầu trời bắt đầu lất phất mưa bay, tôi đi trong cơn mưa, để những giọt nước gột rửa linh hồn mình, cảm giác thân thể như hóa ra trong suốt... Trên gương mặt ướt ươn, tôi cuối cùng cũng đã rơi lệ!

Trong trường truyền tai nhau một tin đồn, bảo tôi bị gã ruồng bỏ thế này thế khác. Lúc nghe được những lời nhảm nhí này, tôi bình tĩnh đến lạ kỳ, gã nói như thế đơn giản là vì mặt mũi của mình, điều này làm ột chút hão cảm còn sót lại trong tôi đối với gã cũng bay biến đi mất. Càng tốt, vết thương lớn nhất không gì bằng sự thất vọng, lời đồn ấy cũng không thể làm tổn thương đến tôi nữa.

Khi tôi trở thành người bàng quan mới nhận ra, từ trước tới nay tôi chưa bao giờ hiểu gã một cách rõ ràng đến thế, lời đồn tình ái của gã càng nhiều, bạn gái lại càng vô số. Gã thích ba hoa trước mặt người khác, đem chuyện bọn con gái đã thân phục dưới chân gã thế nào ra làm trò cười. Gã đúng thật là một tên đầu đuôi từ đầu đến cuối.

Về sau, gã có tìm tôi mấy lần, mong muốn được tái hợp nhưng tôi đều cự tuyệt. Trái tim của tôi chỉ có một, tổn thương một lần đã là quá đủ. Nếu bảo trước đây là tôi ngây thơ, thì xin cảm ơn gã, nhờ gã mà tôi đã trưởng thành rồi.

Chương 18

Đôi mắt tôi thoảng nóng ran, dùng sức nhấp nháy mấy cái, lúc này chợt chẳng biết từ đâu truyền đến ca khúc “Hoàng hôn”.

Hạ ấy đã lùi xa...

Nỗi buồn chưa vơi bớt...

Xe chạy mãi trên đường vô tận...

Cảm giác ai đang bỏ đi...

Bài tình ca còn đây dang dở...

Mệt mỏi vương đầy đôi mắt...

Tình cảm tổn thương làm sao tránh khỏi...

Hoàng hôn đẹp rồi cũng là đêm tối...

Hằng in lời ai hứa sẽ gặp nhau...

Đêm tối, ảo giác như có mặt trời chói lọi...

Chân trời buổi hoàng hôn...

Tượng trưng cho câu ly biệt...

Tình yêu chìm vào đêm tối vĩnh hằng...

Vốn cho rằng mối tình ấy đã trải qua rất lâu rồi sẽ không còn cho tôi chút cảm giác nào nữa, thế nhưng sao cơn nhói buốt trong lòng tôi lúc này lại mãnh liệt đến vậy chứ?

Một đôi tay lạnh lạnh gạt đi nước mắt trên mặt tôi. Tôi bị lôi vào một khuôn ngực ấm áp.

Ấm lắm... Tôi dường như muốn thở dài... cảm giác thân thể lạnh lẽo của mình dần trở nên ấm áp. Nước mắt tôi như khối băng bị hòa tan, không cách nào ngăn chúng tuôn rơi được. Chúng cứ thi nhau trào ra khỏi khóe mắt, từ đó thoát khỏi sự giam cầm của tôi...

Tôi có cảm giác cảm mình được nâng lên, rồi một nụ hôn ấm áp đặt lên khóe môi tôi. Nơi chóp mũi tôi ngập tràn mùi cỏ xanh rất riêng của anh. Tôi không ngờ mình lại rơi vào vào một nụ hôn như thế, dường như nụ hôn này tôi đã chờ đợi từ rất lâu, rất lâu rồi...

Thân thể tôi, trái tim tôi đều vì nụ hôn này mà trở nên mềm mại, nóng bỏng...

Nụ hôn triền miên đã kết thúc, tôi vẫn không muốn lìa xa khuôn ngực ấm áp kia. Tôi biết, tôi đã không thể nào lìa xa được nữa, tôi đã yêu người con trai này mất rồi.

- Nhã Kỳ...

Anh gọi tên tôi.

Tôi biết trong lòng Tần Lam lúc này nhất định đang rất mâu thuẫn, trái tim anh đập vang thành thịch.

- Em yêu anh!

Tôi quyết định nghe theo trái tim mình. Lần đầu tiên trong đời, tôi biểu lộ tình cảm của mình một cách can đảm như thế, tôi biết nếu tôi không chịu nắm bắt, anh sẽ biến mất hết như một cơn gió.

Gương mặt anh trộn lẫn rất nhiều loại cảm xúc.

- Anh không thể...

Nhón mũi chân, dùng nụ hôn chặn lấy câu nói của anh, tôi không muốn nghe, tôi chỉ tin vào cảm giác của mình.

Anh dường như bị xúc động, nồng nhiệt đáp lại tôi. Con tim đã phản bội lý trí của anh, người con trai mỏng manh như nước ấy không ngờ lại có một trái tim cháy bỏng như vậy, lần đầu tiên tôi chạm đến chỗ mềm yếu trong lòng anh.

- Anh không cần hứa hẹn gì với em cả, anh chỉ cần biết em thích anh, như vậy là đủ rồi.

Nhìn đôi mắt của anh, tôi thầm thì.

Anh đáp lời tôi bằng một cái ôm nồng nhiệt. Như vậy là đủ rồi, tôi thỏa mãn nhắm mắt lại, đắm chìm trong phút giây tuyệt diệu này...

oOo

Về đến nhà, anh không bật đèn, cứ thế ngồi một mình trên ghế sofa.

Bóng tối vây quanh không mang đến cho anh cảm giác sợ hãi và áp lực, ngược lại còn khiến cho anh an tâm hơn. Nhớ lại những chuyện vừa rồi, anh cảm thấy khó mà tin được. Một người mới gặp mặt chỉ ba lần lại có thể khiến anh thoải mái, an tâm, thậm chí...

- Sao không mở đèn lên?

Ánh đèn sáng lên cũng đồng thời cắt đứt sự trầm tư của Tần Lam.

- Tôi muốn ngồi một chút. Đã đánh thức cô ư?

Tần Lam nhắm mắt lại, để cho mắt mình kịp thích ứng với ánh sáng đột ngột.

- Đạo gần đây anh đều trở về rất muộn.

Lưu Di ngồi xuống kế bên anh.

Hai người thản nhiên cách nhau ra một khoảng.

- Tôi có việc gấp cần làm.

- Anh sợ em sao?

Lưu Di nhận ra vẻ tránh né của anh, cô nhìn anh hỏi.

- Không có!

Anh thật sự không muốn tiếp tục chủ đề vô nghĩa này nữa.

- Tần Lam!

Lưu Di đột nhiên ôm lấy anh, thân thể mềm mại áp vào lưng anh. Cô chỉ mặc độc một chiếc áo ngủ bằng tơ mỏng manh, bên trong chẳng có gì che đậy cả. Tần Lam rõ ràng cảm nhận được hơi nóng từ người cô toát ra.

Chương 19

- Không được làm thế!

Tần Lam cảm giác cả người không thoải mái, dùng sức đẩy tay cô ra.

- Anh rốt cuộc muốn em phải thế nào chứ?

Gương mặt trang điểm tỉ mỉ của Lưu Di thoáng nhăn nhó.

- Tôi chưa từng nghĩ cô phải thế nào, cô chỉ cần chăm sóc tốt cho Niệm Trạch là đủ, những việc khác tôi không quan tâm. Nhưng mong cô cũng đừng bám riết lấy tôi nữa!

Tần Lam dứt khoát nói thẳng. Anh gần đây luôn tránh đối mặt với Lưu Di, bởi vì anh phát hiện ra tình cảm của Lưu Di đối với anh đã phát sinh thay đổi. Anh đương nhiên hiểu rõ điều đó có nghĩa là gì, nhưng anh và cô ta tuyệt đối không có khả năng nào.

- Em không phải bảo mẫu, em là vợ của anh, anh lại bắt em sống như quả phụ hay sao? Em là phụ nữ, em cũng có những ham muốn bình thường!

Lúc đầu, vì thù hận mà cô gả cho anh, theo thời gian trôi đi, cô dần dần nhận ra cô đã yêu người đàn ông dịu dàng này rồi. Anh chăm sóc cho cô và Niệm Trạch, cung cấp mọi thứ cô cần, từ đầu đến cuối anh đều thực hiện lời hứa của mình nhưng lại không phát hiện ra nhu cầu của cô.

- Đến giờ tôi đã truy cứu chuyện của cô và nhân tình chưa? Nếu cô tìm được người cô yêu thì có thể cùng anh ta cao bay xa chạy, tôi cũng sẽ không cưỡng ép cô ở lại, chỉ cần cô giao Niệm Trạch lại cho tôi là được.

Những lời cần nói cũng đã nói hết, anh thật sự không muốn cùng cô chơi thứ trò mèo vờn chuột này nữa. Đối với cô, anh có niềm day dứt, nhưng lại không có tình yêu.

- Anh!

Anh ta làm sao biết được chuyện này! Lưu Di vẻ mặt phức tạp nhìn anh. Cô quả thật có nhân tình, hơn nữa không chỉ là một người, nhưng mấy gã đàn ông ấy chỉ là thú tiêu khiển của cô lúc nhàm chán, bọn họ không thể nào bảo hộ và cung cấp cho cô trong thời gian lâu dài được. Ngoại trừ thân xác có thể thỏa mãn cô ra, những thứ khác họ đều không có! Còn anh thì khác, anh là người chồng trên danh nghĩa hợp pháp, cung cấp cho cô tự do và cuộc sống tuyệt vời, tuổi trẻ đẹp trai, mặc dù từng là tình địch của cô, nhưng là cô nguyện ý chấp nhận anh kia mà.

- Chẳng lẽ nhiều năm như vậy, anh không hề rung động với em một chút nào sao?

Dù biết anh là G, nhưng anh cũng là một người đàn ông chính hiệu! Cô không dưới một lần trộm xem anh tắm, những đường nét hoàn mỹ trên cơ thể kia khiến cho cô khó mà đè nén cơn xao xuyến trong lòng...

Tần Lam nhíu mày, trong đầu nhức buốt:

- Chẳng lẽ tôi nói chưa đủ rõ ràng hay sao? Tôi đối với cô chỉ có trách nhiệm.

Lúc ngẩng đầu lên, anh kinh ngạc phát hiện ra toàn thân Lưu Di đã lóa lờ đứng ngay trước mặt mình, bộ áo ngủ rơi xuống bên dưới chân cô.

Anh biết anh có nói điều gì cũng là uống phí, đối với loại phụ nữ như vậy, anh thật sự không còn điều gì để tuôn ra. Tay với lấy áo khoác, anh bước về phía cửa.

- Tần Lam! Đừng đi!

Lưu Di mặc kệ mọi thứ ôm chầm lấy anh, định hôn môi anh. Tay cô bắt đầu sờ loạn trên người Tần Lam.

- Đủ rồi!

Tần Lam dùng sức hất cô ra, cô ngã lên ghế sofa, cảm hận nhìn anh. Không nói câu nào, Tần Lam bước ra khỏi cửa.

Theo tiếng cửa đóng sầm lại, Lưu Di như phát cuồng hét với theo:

- Tần Lam!!!

Đêm đã về khuya, Tần Lam một mình đi trên con đường trống trải, không biết bản thân nên đi về đâu, nhưng tuyệt đối là không muốn trở về căn nhà đó, trở về đối diện Lưu Di.

Anh thật sự không biết Lưu Di đang nghĩ gì, cô ta trước đây rõ ràng yêu thương Trạch Nhất sâu đậm, cảm hận Tần Lam, vậy mà giờ đây cô lại bám lấy anh như một người đang săn đuổi tình nhân! Ý niệm trong đầu anh thật ra rất đơn giản, anh chỉ muốn chăm sóc cho cô, để cô sanh đứa con duy nhất của Trạch Nhất, xem như để Trạch Nhất trên trời có linh thiêng được yên nghỉ, vì nhà họ Khâu duy trì huyết mạch. Chẳng lẽ mọi chuyện anh làm đã sai rồi ư?

Chương 20

Nằm trên giường, tôi không tài nào ngủ được, đầu cứ suy đi nghĩ lại về những chuyện xảy ra hôm nay. Nhớ đến nụ hôn của anh, hai gò má tôi không khỏi nóng ran. Thật sự là không ngủ được, tôi đứng dậy mở cửa sổ sân thượng ra, gió chầm chậm thổi mái tóc của tôi bay phất lên đôi bờ má đỏ ửng. Tôi ngược nhìn bầu trời đêm, cảm thấy trong lòng thật thoải mái, hóa ra cảm giác khi yêu lại tuyệt vời đến vậy.

Từ trước đến nay tôi luôn từ chối tình yêu, sợ hãi tình yêu, thế nhưng khi thật sự gặp được người mình thích rồi thì vẫn không tránh khỏi được! Tôi thậm chí còn cảm thấy may mắn khi níu giữ được anh, bằng không, tôi nhất định sẽ hối hận!

Tôi lơ đãng nhìn thoáng qua bóng người đang đứng dưới lầu. Thượng đế ơi, tôi thật sự nhớ anh đến mức đó hay sao? Sao có thể nhìn ai cũng trở thành anh như thế chứ! Lúc này, người nọ ngẩng đầu lên, vừa khớp chạm vào ánh mắt của tôi.

- Tần Lam?

Không thể tin được, thật sự là anh! Anh không phải trở về rồi hay sao?

Chốc lát sau, anh đã đứng bên ngoài cổng nhà tôi.

- Xin lỗi, anh không nên đến vào lúc này... Anh... Anh đi đây...

Nhìn tôi trong bộ áo ngủ, trên mặt Tần Lam lộ vẻ không tự nhiên, định xoay người bỏ đi.

- Vào trong ngồi một chút rồi hãy đi, em cũng không ngủ được!

Tôi gọi anh lại, dường như tôi nhận ra anh đang gặp chút khó khăn gì đó.

Anh do dự một lúc, cuối cùng cũng bước vào.

- Anh hình như có tâm sự?

Đặt tách cà phê trước mặt Tần Lam, tôi hỏi anh.

Anh không nói gì, cầm tách cà phê mà ngơ ngẩn.

- Sao vậy?

Tôi ngồi xuống cạnh anh.

- Có phải em tạo cho anh cảm giác phiền phức không?

Lúc tôi nói những lời này, trong lòng có chút nhói buốt.

- Không! Không phải!

Vẻ hoảng hốt trong mắt anh khiến cho trái tim đang đập phồng của tôi cuối cùng cũng xẹp xuống.

- Là... Là Lưu Di!

Ngập ngừng một lúc, anh cất tiếng.

- Cô ấy... cô ấy thế nào? Chẳng lẽ cô ấy biết chuyện của chúng ta rồi?

Tôi hồi hộp nhìn anh.

- Không, cô ta muốn cùng anh làm vợ chồng thật sự.

Tôi nghe xong lời anh nói cũng ngẩn ra.

- Vậy anh định làm sao?

Trái tim tôi hết như rơi xuống đáy vực.

- Anh và cô ta tất nhiên là không thể!

Anh thoát trông rất bức bối.

- Có phải ngay từ đầu anh đã làm sai hay không?

Anh nhìn thật sâu vào ánh mắt đau thương của tôi khiến cho tôi không đành lòng nói thật.

Anh quả thật đã phạm sai lầm rất lớn, anh hành hạ chính bản thân mình chẳng phải cũng là đang hành hạ Lưu Di hay sao?

- Đừng nghĩ nhiều nữa, đêm nay anh định đi đâu?

Hắn là anh không có chỗ để đi cho nên mới vô tình đến trước nhà tôi rồi ngơ ngẩn.

- Hay là đêm nay anh cứ ở lại chỗ em rồi ngày mai hãy tính?

Tôi cảm thấy đề nghị của mình quả là can đảm, dám giữ một người đàn ông xa lạ qua đêm trong nhà.

Không đợi anh trả lời, tôi ôm gối mềm đến:

- Có điều, anh chịu khó ở tạm trên ghế sofa vậy.

- Cảm ơn...

Anh nhìn tôi vẻ cảm kích.

Lại là ánh mắt ấy... Tôi phát hiện ra đối với ánh mắt ấy của anh tôi thật sự không thể cưỡng lại được.

- Em... Em đi ngủ đây. Anh cũng ngủ sớm một chút nhé.

Miệng nói, nhưng chân tôi thì không động đậy một chút nào. Lòng tôi thầm trách bản thân mình vô dụng.

- Nhã Kỳ...

Anh đột nhiên gọi.

- Anh có thể ôm em một chút không? Một chút thôi cũng được!

Rồi không đợi tôi hồi đáp, anh đã ôm choàng lấy tôi. Hương cỏ xanh bao quanh, tôi cảm giác được sự bắt lực của anh, tôi chỉ có thể ôm lại anh thật chặt. Thời gian trôi qua thật lâu, cảm giác như hàng thế kỷ, lúc tôi cho rằng cứ ôm như vậy cả đời cũng nguyện ý thì anh đột ngột buông tôi ra.

- Ngủ sớm chút đi.

Nét mặt Tần Lam trở lại vẻ tươi cười.

- Ủm.

Tôi không khỏi bịn rịn trở về phòng, nằm trên giường mừng tượng lại mùi vị và hơi thở của anh, dần dần tôi chìm vào giấc mộng đẹp...

Cô thật sự là một người con gái lạ thường, khi anh ôm cô, anh cảm nhận từng chỗ trống trong lòng mình như được lấp đầy, ngập tràn cảm giác hạnh phúc.

Chương 21

Sáng sớm tỉnh giấc, ánh mai ấm áp soi chiếu lên gương mặt cho tôi một cảm giác thật hạnh phúc. Bất chợt nhớ đến Tần Lam còn ở dưới nhà, tôi lập tức ngồi dậy.

Bước khỏi phòng ngủ, tôi chỉ trông thấy đồng mền gối được xếp đặt gọn gàng, trên bàn còn có bữa sáng phẳng phất hơi nóng. Anh đã đi rồi. Tuy có chút thất vọng khi không nhìn thấy anh, nhưng bữa sáng trên bàn lại khiến cho trái tim tôi ấm áp..

Sau giờ tan sở, Tần Lam gọi điện thoại cho tôi, hẹn gặp tại một cửa hàng thức ăn nhanh mới mở. Tôi không biết vì sao anh lại hẹn tôi tới đó, vừa xong việc tôi liền vội vã chạy đến.

Tần Lam ngồi ở một vị trí cạnh cửa sổ, vừa đến cửa tôi đã trông thấy anh. Anh vẫy tay gọi tôi, tôi mỉm cười bước nhanh vào nhà hàng. Đến gần, tôi mới phát hiện ra bên cạnh anh còn có một cậu bé rất dễ thương, hai tròng mắt thật to của nó đang nhìn tôi, trên mặt còn có nụ cười ngọt ngào.

- Con có phải là Niệm Trạch không?

Tôi vừa nhìn đã thích ngay cậu bé đáng yêu này rồi. Cúi người ngồi xuống, tôi hỏi nó.

- Dì ơi, sao dì lại biết tên con?

Niệm Trạch kinh ngạc nhìn tôi, có điều xem ra nó cũng rất thích tôi.

- Bởi vì ba có kể với dì về con, ba nói Niệm Trạch là một người bạn nhỏ vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu, vừa nhìn dì đã biết ngay là con rồi!

Vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn ấy, tôi ngồi xuống đối diện Tần Lam.

- Hôm nay là sinh nhật của Niệm Trạch.

Anh nhìn cậu bé, trong mắt tràn ngập vẻ từ ái của bậc làm cha. Lúc này thoạt trông anh không giống với vẻ thường ngày, tôi phát hiện, càng tiếp xúc với anh, tôi càng nhận ra một Tần Lam hoàn toàn khác.

- Sao không nói sớm cho em biết chứ, để em mua quà tặng.

Tôi có chút ái ngại nhìn Niệm Trạch. Nó mỉm cười ngọt ngào lại với tôi.

- Ba nói muốn dẫn con đi công viên chơi, dì có muốn đi cùng không?

Nó lay lay cánh tay của tôi hỏi.

- Được rồi, dì cùng đi với con!

Tôi ôm nó đến bên mình.

- Bình thường nó đều ở nhà cha mẹ Trạch Nhất, bọn anh ít khi đi chơi cùng nó...

Tần Lam nhìn Niệm Trạch vẻ có lỗi.

- Nhưng ba nhớ kỷ ngày sinh của Niệm Trạch, dẫn Niệm Trạch đi chơi, Niệm Trạch vui lắm!

Thằng bé nói đến đó, chợt như nhớ ra điều gì:

- Ba, sao mẹ lại không đến vậy?

Về mặt Tần Lam có chút gương gạo. Anh đã không nói chuyện này với Lưu Di.

- Có đi cùng rồi cơ mà!

Tôi vội tiếp lời:

- Con không thích dì hay sao?

Nó ngẫm đi nghĩ lại một hồi rồi bảo:

- Con thích dì.

Lúc này thức ăn đã được dọn lên, sự chú ý của Niệm Trạch chuyển ngay qua mấy món ngon trên bàn. Tôi có thể thấy rõ Tần Lam vừa thở phào nhẹ nhõm.

Ăn xong bữa cơm, chúng tôi đến công viên.

Công viên vào buổi tối sáng rực ánh đèn, hoàn toàn khác biệt so với ban ngày. Trước nay tôi không hề biết công viên về đêm lại hấp dẫn đến vậy. Tôi và Niệm Trạch thỏa sức chơi đùa, thấy trò gì lạ mắt chúng tôi cũng muôn chơi thử. Tần Lam theo sau hai chúng tôi, mỉm cười quan sát.

- Đu quay kia!

Tôi chỉ về phía chiếc đu quay tuyệt đẹp trong bầu trời đêm kia, nói với Niệm Trạch và Tần Lam:

- Chúng ta cùng ngồi đu quay nhé? Nghe nói những ai ngồi trên đu quay sẽ được hạnh phúc đấy!

Tần Lam mỉm cười đồng ý.

5. Chương 22 - 26

Chương 22

Phía trước vòng đu quay là một hàng người thật dài đang xếp, chúng tôi kiên nhẫn chờ đợi. Tôi chợt nhận ra đa số những người ngồi đu quay đều là các cặp tình nhân. Len lén nhìn Tần Lam, tôi phát hiện ra anh cũng đang nhìn lại mình.

- Anh nhìn gì vậy?

Tôi hỏi anh.

- Nhìn em!

Về mặt Tần Lam rất chăm chú, anh nói trực tiếp ra như vậy làm tôi có chút bối rối.

Chẳng mấy chốc đã đến lượt chúng tôi. Phía trước là một đôi tình nhân chuẩn bị bước lên đu quay, sau họ thì đến chúng tôi.

Ngồi trong toa xe nhỏ nhỏ này, tôi và Tần Lam mặt đối mặt, còn Niệm Trạch ngồi phía bên cạnh tôi.

- Đẹp quá đi mất!

Theo độ cao dần nâng lên, tôi không khỏi cảm thán trước vẻ đẹp của màn đêm bên ngoài. Bên dưới, đèn lửa li ti lấp lánh hết như những con đom đóm chớp tắt ánh sáng, sao trời phẳng phất như cách chúng tôi thật gần, với tay ra có thể hái lấy.

Đột nhiên, một tiếng nổ bùng lên, lúc chúng tôi còn chưa kịp phản ứng, bầu trời đêm đã nổ rộ thật nhiều đóa hoa rực rỡ!

- Là pháo hoa!

Niệm Trạch kêu to, vỗ tay hưng phấn quan sát bầu trời.

- Thật là đẹp!

Tôi nhìn cảnh tượng mỹ lệ ấy, quả thật không cách nào dùng ngôn từ để biểu đạt. Quay đầu, tôi chợt trông thấy gương mặt Tần Lam đang phẳng phất nét u buồn.

- Anh sao vậy? Không thích xem pháo hoa ư? Đẹp lắm mà!

- Đẹp lắm, nhưng cũng ngán ngùi lắm...

Anh ngơ ngẩn nhìn ra bầu trời đêm, thăm thẳm thì nói.

- Sao lại ngán ngùi chứ? Nó vĩnh viễn tồn tại trong ký ức, trong lòng của anh, mãi mãi không phai nhạt.

Tôi vừa bảo vừa nắm lấy tay anh.

Anh quay đầu nhìn tôi, hết như lần đầu tiên quen biết tôi vậy. Một lúc sau, anh cúi đầu cười. Lúc ngược lên nhìn lại bầu trời đêm, ánh mắt anh không còn vẻ u buồn nữa mà trở nên sáng ngời lấp lánh.

- Anh bảo xem, vòng đu quay này có phải là vòng đu quay hạnh phúc hay không?

Vì truyền thuyết này, tôi luôn mong muốn được tự mình ngồi thử nhưng trước nay không có cơ hội, lần này tôi cuối cùng cũng đạt thành ý nguyện. Tôi thật sự cảm giác được hạnh phúc.

Tần Lam còn chưa kịp trả lời, phía bên cạnh liền truyền đến một tràng tiếng cười vã. Tôi chú ý nhận ra đó là đôi tình nhân vừa đi toa xe trước chúng tôi khi nãy.

Thì ra chàng trai dẫn theo cô gái đến công viên là muốn chia tay với cô, nhưng vì để thực hiện lời hứa tặng cô một kỷ niệm đẹp vào ngày trước nên mới quyết định ngồi lên chuyến đu quay này, rồi sau đó sẽ đề nghị với cô.

- Tại sao anh lại muốn như vậy! Tại sao lúc em cảm thấy hạnh phúc nhất anh lại nói ra những điều tàn nhẫn đến thế! Em hận anh!

Cô gái nức nở nói.

- Anh chỉ muốn tốt cho em thôi...

Chàng trai không ngờ phản ứng của cô lại lớn như vậy, xung quanh hai người tụ tập một đám đông hiếu kỳ.

- Nếu cậu thật sự nghĩ cho cô ấy, cậu không nên trực tiếp nói với cô ấy như thế, vì chỉ làm cho cô ấy không tài nào quên được cậu và quá khứ đã qua của hai người mà thôi.

Tôi không nhịn được lên tiếng.

Chàng trai sững sốt nhìn tôi hồi lâu, bất chợt nước mắt tuôn như mưa. Sự việc đột ngột này làm cho chúng tôi ai nấy đều ngạc nhiên.

- Anh rất ích kỷ, anh không muốn em quên anh... Bởi vì... Anh mắc bệnh nan y... Có thể không còn sống được lâu nữa, nhưng anh thật sự không muốn trên thế gian này mọi người quên lãng anh... đặc biệt là người anh yêu thương nhất...

Cậu nói làm cho cô gái ngớ người ra, chốc lát sau mới sực tỉnh, ôm chầm lấy cậu khóc òa.

Đám người xem xung quanh thờ dãi, tôi đứng ngây ra một lúc, cho đến khi một đôi bàn tay ấm áp giữ lấy tôi.

- Đi thôi.

Giọng nói của anh không có vẻ gì là trách cứ, thế nhưng trong lòng tôi lại hết như đang chịu sự chỉ trích, vô cùng áy náy.

Chương 23

Trên đường trở về, tâm trạng tôi vẫn không cách nào vui nhẹ đi, bởi vì tôi đã làm tổn thương một chàng trai lương thiện.

- Đừng nghĩ nhiều nữa, em không làm sai gì cả!

Tần Lam ôm lấy Niệm Trạch đang thiêm thiếp ngủ, nói với tôi.

- Nhưng...

- Bọn họ rồi sẽ hạnh phúc mà!

Anh đột ngột cắt đứt lời tôi nói.

Sẽ hạnh phúc ư? Tôi có chút hoài nghi, thậm chí hoài nghi cả truyền thuyết về vòng đu quay hạnh phúc.

- Họ sẽ rất hạnh phúc đấy, tuy có nhiều khó khăn trở ngại, nhưng không gì có thể ngăn cản được họ yêu nhau. Như vậy chẳng phải hạnh phúc ư?

Anh nhìn vào đôi mắt tôi, nói:

- Không phải em từng bảo sao? Có những thứ sẽ vĩnh viễn tồn tại trong ký ức, trong lòng mình, mãi mãi không phai nhạt!

Anh dùng những lời tôi đã nói để khuyên bảo tôi. Ánh mắt anh thật dịu dàng, khiến tôi như chìm đắm trong cái nhìn chăm chú ấy. Anh hết như hiểu rõ điều tôi mong muốn, khe khẽ kéo tôi vào trong lòng...

oOo

Tiến Nhã Kỳ về nhà, Tần Lam cũng mang Niệm Trạch quay lại gia đình. Tuy anh có quyền không trở về, nhưng Niệm Trạch thì không thể.

Đèn vẫn còn sáng, Tần Lam ôm Niệm Trạch bước vào nhà. Lưu Di đang ngồi tại phòng ăn lạnh lùng nhìn anh. Trên bàn là những món ăn thịnh soạn, nhưng đều đã nguội lạnh cả, cũng giống như trái tim của Lưu Di vậy.

- Anh dẫn Niệm Trạch đi đâu?

Cô vốn tưởng hôm nay là sinh nhật của Niệm Trạch, dù có thế nào Tần Lam cũng sẽ dẫn theo Niệm Trạch về nhà, nể mặt thằng bé mà ăn bữa cơm gia đình với mọi người, xoa dịu bầu không khí căng thẳng. Từ sáng sớm, cô đã chuẩn bị làm một bàn thức ăn, nhưng đợi từ 5 giờ chiều mãi cho đến 8 giờ tối cũng không thấy bọn họ đâu, cô gọi điện đến nơi ở của cha mẹ Trạch Nhất, họ bảo rằng lúc xế chiều Tần Lam đã đón Niệm Trạch đi rồi! Liếc mắt lên chuông đồng hồ trên tường lúc này, mười tiếng đã điểm đủ.

- Tôi dẫn nó đến công viên.

Thản nhiên đáp lời xong, Tần Lam bước lên lầu.

- Đứng lại!

Lưu Di phóng tới trước mặt anh:

- Tại sao không nói cho em biết, thậm chí cả điện thoại cũng không liên lạc được? Anh có biết em đã gọi cho anh bao nhiêu cuộc hay không?!

Cô không kìm chế được, lớn tiếng trách hỏi.

- Tôi không mang theo điện thoại di động.

Anh đã bỏ điện thoại lại công ty, có thể là vô tình, cũng có thể là cố ý...

- Em là mẹ của Niệm Trạch, anh có nghĩ tới em hay không?

Cô buồn bã nhìn Tần Lam:

- Ngay cả quyền được hưởng sinh nhật cùng con, em cũng không có hay sao?

- Mẹ...

Niệm Trạch bị đánh thức, mơ hồ nhìn mẹ mình, chẳng hiểu vì sao mẹ lại tức giận như vậy.

- Niệm Trạch!

Lưu Di ôm lấy thằng bé:

- Con ăn không? Mẹ có nấu rất nhiều món mà con thích đấy!

Cô cố nén giận, cười hỏi thằng bé.

- Ba và dì dẫn con đi ăn gà rán rồi, ăn đến no căng, con không ăn nổi nữa đâu!

Niệm Trạch vừa nói vừa vuốt bụng, hoàn toàn không nhận ra vẻ mặt của Lưu Di đã trở nên sa sầm, vẫn tiếp tục kể lại chuyện đi hôm nay, muốn chia sẻ niềm vui với mẹ.

- Chúng con còn ngồi trên đu quay nữa! Dì nói, ngồi trên đu quay sẽ được hạnh phúc đấy! Lần sau mẹ cũng đi nhé!

Niệm Trạch đang ôm lấy mẹ kể chuyện, bỗng phát hiện cánh tay của mẹ nó dần dần buông lỏng, kế đó thả nó lên mặt đất.

- Mẹ?

Niệm Trạch khó hiểu lắc lắc tay Lưu Di.

- Con đàn bà đó là ai?

Cô nhìn Tần Lam hỏi.

Tần Lam không đáp.

- Con đàn bà đó là ai!??

Lưu Di đột nhiên rống to lên. Niệm Trạch bị dọa phát hoảng sợ, nép đầu vào ngực Tần Lam khóc to.

- Cô làm thằng bé sợ đấy!

Tần Lam ôm lấy Niệm Trạch đang òa khóc.

- Người ta là ai có liên quan đến cô hay sao?

Anh không nhin được hỏi vặn lại.

Sắc mặt Lưu Di hoảng hốt, Tần Lam chưa bao giờ nói chuyện với cô như thế, cho dù anh có tức giận thì cũng chỉ im lặng chịu đựng, hoặc là dứt khoát tránh mặt, từ trước tới nay chưa hề hạch hỏi, trách cứ cô bao giờ. Bởi vì anh cảm giác mình đang mắc nợ cô, ý vào điểm đó, Lưu Di vẫn hay vênh váo với anh. Đến lúc này... cô mới cảm thấy sợ hãi.

- Anh đã có người phụ nữ khác bên ngoài rồi á! Anh dẫn Niệm Trạch đi gặp nó, có phải định cướp Niệm Trạch đi luôn hay không!

Cô càng nghĩ càng cảm thấy hợp lý liền lao vào điên cuồng cầu xé anh.

Chương 24

Tần Lam vừa phải ngăn cản những hành động quá khích của Lưu Di, vừa phải bảo vệ cho Niệm Trạch khỏi bị cô sơ ý đánh trúng, trên mặt trên cổ đều bị cô rạch ấy lần vết thương.

- Đủ rồi!

Tần Lam cuối cùng cũng bộc phát, tiếng khóc của Niệm Trạch khiến anh không thể nhịn được nữa.

- Lưu Di, tôi thừa nhận tôi mắc nợ cô, thế nhưng, nếu có ai đó thật sự phải chịu trách nhiệm về cái chết của Trạch Nhất, chẳng lẽ cô không liên quan hay sao?

Nếu chẳng bởi Lưu Di liều mạng lao về phía xe tải, Trạch Nhất sẽ đâu vì cứu cô mà chết! Nhiều năm qua, anh đều lặng lẽ chịu đựng, quy mọi lỗi lầm lên người mình, nhưng lúc này đây, anh rốt cuộc cũng tỉnh táo lại...

Lời nói của Tần Lam khiến cho cô nhìn anh với vẻ không tin, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Trong lòng có chút bất nhẫn, Tần Lam xoay người ôm đứa bé lên lầu.

Lưu Di hết như người mất hồn, mềm oặt ngã quy xuống đất...

oOo

- Anh muốn gặp em...

Đang chuẩn bị ngủ, tôi lại nhận được cuộc điện thoại của Tần Lam.

- Anh ở đâu vậy!

Tôi nghe ra vẻ kiệt sức và yếu ớt trong giọng nói của anh, trong lòng không khỏi luống cuống.

- Trước cửa nhà em...

Giọng nói của anh nghe như thể lúc nào anh cũng có thể ngã gục xuống, mềm yếu vô lực. Tôi từ giường bật dậy, cả giày dép cũng không thèm mang, ù chạy ra mở cửa.

Cửa mở ra, Tần Lam như té sấp vào. Tôi phải dùng sức đỡ lấy người anh mới giúp anh tránh khỏi một cú ngã bầm môi dập mũi.

- Nhã Kỳ...

Anh ôm tôi như một đứa trẻ bất lực.

- Vào... vào nhà trước đã.

Tôi dùng sức kéo anh vào trong phòng.

Anh uống rất nhiều rượu, tôi sợ anh ngủ trên sofa sẽ té xuống đất nên mang anh vào trong phòng, nhưng bất kể thế nào cũng không đặt anh lên giường được vì anh quá nặng.

Tôi ngồi dưới đất lo lắng nhìn anh, mới chia tay chưa đầy hai giờ, sao anh lại trở nên như vậy! Tôi muốn mang mền gối cho anh, sàn phòng tuy có trải một lớp thảm dày nhưng cũng không thể để anh ngủ như thế được.

Tôi vừa muốn đứng dậy lại bị anh chộp lấy cổ tay, sức lực trong cơn say của anh mạnh bạo vô cùng, tôi dễ dàng bị anh kéo vào lòng ngực.

Men rượu nồng nặc trên người anh hòa quyện cùng hương cổ xanh và mùi khói thuốc, hình thành nên một làn hơi nam tính mạnh mẽ, tôi cảm giác được từng cơn ngáy ngất. Không đợi tôi kịp phản ứng, anh đã cuồng nhiệt hôn tôi. Tôi vô lực kháng cự, cũng chẳng muốn kháng cự...

Nụ hôn của anh trở nên dữ dội và có ý chiếm hữu mãnh liệt. Những gì tôi có thể làm chỉ là chịu đựng và níu chặt lấy anh, hết như đang ngồi trên một con tàu trượt dốc, sợ rằng chỉ giây tiếp theo thôi sẽ bị cảm giác quay cuồng này vứt bỏ.

Vách tường màu trắng trước mắt hóa ra sắc sỡ, tôi đã bị anh đưa lên đỉnh cầu vồng, không cách nào kháng cự lại, chỉ đành phó mặc cho anh nhóm lên người tôi từng cơn đê mê... Mãi cho đến khi một cơn đau làm tôi trở về với thực tại.

- Tần Lam...

Tôi thống khổ siết lấy tay anh. Anh dường như cũng đang dần hồi tỉnh, từ từ giảm nhẹ nhịp độ chờ tôi thích ứng.

Cơn đau ban đầu qua đi, tôi một lần nữa bị anh dẫn vào cơn quay cuồng của sóng biển. Cảm giác bản thân đang trôi nổi, chìm đắm nhưng tôi tuyệt đối không có chút hối hận nào...

Lúc tỉnh lại, trời đã lờ mờ hừng sáng. Tôi mở ánh mắt khó chịu ra, muốn đổi sang một tư thế khác nhưng lại phát hiện ra mình không tài nào nhúc nhích được. Tần Lam đang ôm chặt lấy tôi, hơi thở của anh phả lên mặt tôi làm cho nơi ấy bắt đầu nóng ran. Nhớ lại một đêm triền miên vừa qua, tôi hận chẳng thể chui vào túi ngủ không bao giờ trở ra cho xong.

Anh dường như bị quấy rầy mà tỉnh lại. Phát hiện ra tình trạng của hai chúng tôi, trông mắt anh hiện ra một cảm xúc chẳng thể diễn tả bằng lời.

- Anh...

- Đừng nói gì mà...

Tôi cản anh lại, không muốn nghe bất cứ lời xin lỗi nào. Giây phút này, tôi chỉ nhớ đến cảm giác được ở trong lòng anh mà thôi.

Kéo lấy tay tôi đặt lên khoe môi hôn khê, con ngươi của Tần Lam lấp lánh thứ ánh sáng lạ thường:

- Nhã Kỳ, anh yêu em.

Chương 25

Đầu óc tôi trống rỗng, lời của anh khiến tôi vô cùng bất ngờ và vui sướng, cần thêm chút thời gian tôi mới có thể dần tiếp thụ được.

Nụ hôn của anh nhẹ nhàng rơi trên vầng trán, trên chóp mũi và trên môi tôi, rồi như một sợi lông khê khàng lướt qua cổ, xương đòn, đến phía trước ngực. Môi hôn của anh dọc theo khe ngực của tôi như hóa thành từng tắc da thịt, lời nhắn gửi thầm lặng ấy như muốn bảo rằng anh sẽ dâng trọn tình yêu và tất cả những gì anh có.

Tôi nhìn vào đôi mắt anh. Ánh mắt chúng tôi hòa quyện vào nhau, khó thể tách rời.

Tay anh khê nâng bàn chân nhỏ nhắn của tôi lên, lần lượt đặt lên mỗi ngón chân một nụ hôn, hết như đối đãi với bảo vật. Tôi run lên nhè nhẹ, trước nay không hề hay biết, hóa ra ngón chân mình cũng có thể miễn cảm đến như thế...

- Từ nay về sau em là của anh.

Anh lại ngang ngược đặt lên môi tôi một nụ hôn.

Tôi ngơ ngẩn nhìn anh, hết như mới bắt đầu quen biết anh vậy.

- Những gì anh nói là thật chứ?

Sao tôi lại giống như đang mơ thế này?

Anh không đáp lời, chỉ dùng nụ hôn để tỏ rõ tất cả...

o0o

Anh mua ở cửa hàng hoa một bó bách hợp màu trắng. Tuy anh không nói sẽ dẫn tôi đi đâu, nhưng hình như tôi đã dự cảm được nơi sắp đến. Khi xe đỗ trước khu nghĩa trang ngoại thành thì suy đoán của tôi đã được chứng minh.

Nếu không biết đó là một khu nghĩa trang, bạn sẽ không tài nào tưởng tượng được dưới những tán cỏ thụ xanh um ướt mắt kia đã mai táng bao nhiêu vong hồn đâu.

Nơi đây an tĩnh và ôn hòa, ánh mặt trời xuyên qua tầng lá rậm rạp của cây ngô đồng Pháp rơi rớt trên bờ vai chúng tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh đáp lại bằng một nụ cười ảm áp.

Anh nắm lấy tay tôi, bước lên từng bậc thang một. Chúng tôi thăm ngụ ý không trò chuyện, nhưng qua ánh mắt trao nhau đã hiểu thấu tất cả.

Cuối cùng, tôi cũng đi đến trước mặt người ấy.

Người thanh niên trong ảnh trẻ tuổi đẹp trai, ngập tràn sức sống. Tôi có thể hiểu được vì sao Tần Lam lại bị anh ta hấp dẫn.

Tần Lam ngồi xuống, khẽ vuốt đi lớp bụi bám trên ảnh. Anh đặt hoa ở trước mộ, nhẹ giọng nói:

- Trạch Nhất, tôi đến thăm anh đây!

Ánh mắt của Tần Lam thoáng vẻ quyến luyến.

Bất chợt, anh khẽ kéo tôi đến:

- Trạch Nhất, đây là bạn gái tôi, Nhã Kỳ.

Nghe được những lời nói này thốt ra từ chính miệng anh, một nỗi cảm động lạ kỳ trào dâng trong lòng tôi. Tuy đã từng quan hệ thân mật cùng anh, tuy đã từng nghe anh nói lời yêu, thế nhưng tất cả vẫn không rung động bằng việc anh đối mặt với Trạch Nhất nói ra những lời này.

- Niệm Trạch rất ngoan, rất dễ bảo, anh cứ an tâm.

Anh sờ lên bia mộ, hệt như đang ve vuốt người yêu vậy.

- Trạch Nhất, không biết tôi có thể gọi anh như vậy hay không, tôi yêu Tần Lam, xin anh hãy giao anh ấy cho tôi, tôi sẽ thay anh thương yêu anh ấy thật tốt.

Lời của tôi khiến cho khóe mắt Tần Lam ươn ướt.

Tôi nắm lấy tay anh, trao niềm an ủi:

- Trạch Nhất rất yêu anh, thế nên nhất định sẽ hy vọng anh được hạnh phúc.

Anh ôm lấy tôi. Đường như tôi có cảm giác ánh mắt của Trạch Nhất cũng đang chúc phúc cho chúng tôi vậy...

Chương 26

Tần Lam chuyển vào sống trong nhà trọ của tôi. Chúng tôi hệt như đôi vợ chồng đã kết hôn nhiều năm vậy. Anh đi chợ, tôi nấu cơm, ăn xong lại cùng nhau rửa bát đĩa, sau đó thì tản bộ. Đôi khi Tần Lam cũng mang Niệm Trạch đến ở với chúng tôi vài ngày. Cuộc sống cứ thế trôi qua bình lặng nhưng cũng thật ấm nồng.

Tôi rất hài lòng với cuộc sống này, nhưng trong lòng lại mơ hồ cảm thấy bất an. Mãi cho đến khi cô ta xuất hiện ở trước mặt tôi, loại cảm giác bất an này càng trở nên chân thật hơn.

Tuy trước nay chưa bao giờ gặp mặt, nhưng tôi lập tức có thể đoán ra ngay thân phận của cô.

Lùi bước và lẩn tránh sẽ chẳng giải quyết được điều gì, vì thế tôi chọn biện pháp đối mặt.

- Cô là Lưu Di?

Cô đứng ngay trước cổng tòa soạn tạp chí chặn lấy lối đi, dùng một thứ ánh mắt ác độc quan sát tôi. Lúc tôi gọi ra tên cô, sắc mặt cô lập tức thay đổi.

- Cô biết tôi à?

Giọng nói của cô tràn ngập vẻ cao ngạo và khinh thường:

- Vậy cô cũng nên biết tôi là vợ của Tần Lam.

Bộ dạng của cô hết như một mẹ đàn bà đang đi đánh ghen nhân tình của chồng mình. Nếu không phải đã biết rõ tình trạng thật sự của Tần Lam và cô ta lúc này, chỉ sợ tôi đã bị cô ta hù dọa mà rút lui mất rồi.

- Phải, tôi biết, kể cả chuyện của Trạch Nhất.

Tưởng đâu lời tôi vừa nói đối với cô sẽ có rung động lớn, ngờ đâu thân thể cô chỉ khẽ rung lên một chút.

- Ngay cả chuyện này anh ta cũng nói cho cô nghe à!

Thanh âm của Lưu Di lộ ra vẻ kinh ngạc. Cô vốn muốn dùng thân phận vợ của Tần Lam để ép cho Nhã Kỳ phải khó xử, nếu trái lại Nhã Kỳ vẫn không đồng ý, cô sẽ lôi chuyện Tần Lam là GAY mà nói ra, để cho Nhã Kỳ chịu đựng không nổi. Thế nhưng giờ đây, Nhã Kỳ đã biết tất cả, lại còn có thể chấp nhận Tần Lam. Tình huống lúc này ngược lại đối với cô vô cùng bất lợi!

- Tôi yêu Tần Lam. Anh đã từng như thế nào tôi không quan tâm, điều tôi quan tâm chính là anh ấy cũng yêu tôi.

Tôi nói với giọng êm êm.

- Cô muốn ở cùng Tần Lam à? Tôi nói à biết, cô nằm mơ! Tôi là người vợ danh chính ngôn thuận của anh ấy, tôi sẽ không nhường anh ấy cho bất cứ kẻ nào, cho dù có phải giết chết anh, thì anh cũng là của tôi!!

Lưu Di điên dại cười lớn, lời nói của cô khiến tôi cảm thấy sợ hãi.

- Tôi tôn trọng sự lựa chọn của Tần Lam, tôi cũng chẳng cần hai người có ly hôn hay không, tôi chỉ hy vọng cô biết rằng, sức mạnh của tình yêu sẽ vượt qua tất cả.

Nếu như bảo trước kia tôi có một chút đồng tình và thương xót cho Lưu Di thì lúc này đây đã hoàn toàn hết sạch!

- Điềm thối, cô cho rằng cô cao thượng lắm à? Yêu đương cái quái gì chứ! Đi mà gặp quỷ sứ của cô đi, Tần Lam là của tôi! Là của tôi! Niệm Trạch cũng là của tôi, các người ai cũng đừng hòng cướp đoạt những thứ bên cạnh tôi đi!!

Cô nhào đến phía trước, dùng móng tay chộp lấy mặt tôi. Tuy tôi kịp né được nhưng cũng để cho cô cào lên cổ mình một lần máu thật sâu.

- Ngừng lại!

Bảo vệ tiến tới không chế Lưu Di.

- Nhã Kỳ, bỏ không sao chứ?

Nguyễn Nguyễn đỡ lấy tôi, hóa ra vừa rồi cô nàng phát hiện tình huống có phần không ổn liền gọi bảo vệ đến.

- Đàn bà thối! Đồ hư hỏng! Cô và cái tên đồng tính luyến ái Tần Lam kia đi chết cả đi!!

Lưu Di không thoát khỏi sự kiềm kẹp của bảo vệ liền ngoác miệng mắng to. Những kẻ vây xem xung quanh đều xầm xì bàn tán.

- Bốp!

Một cái tát rõ to khiến cho tất cả mọi người lặng im trở lại.

Lưu Di kinh ngạc nhìn tôi, không tin một cô gái thoát trông nhu nhược như tôi lại có thể ra tay với mình.

- Cô có thể sỉ nhục tôi nhưng không thể sỉ nhục Tần Lam và Trạch Nhất, sỉ nhục người cô yêu thương!

Ngực tôi phập phồng dữ dội, vô cùng tức giận.

- Có muốn mang cô ta đến đồn cảnh sát hay không?

Bảo vệ hỏi tôi.

- Để cô ấy đi đi.

Tôi lạnh lùng liếc nhìn Lưu Di rồi xoay người trở vào phòng biên tập, để tất cả những lời bình luận cùng mắng chửi lại sau lưng. Phía đồng nghiệp, có kẻ đồng tình, có kẻ thì ánh mắt hàm chứa sự khinh bỉ. Tôi cứ nhìn như không thấy, trở lại chỗ ngồi với mớ công việc bẽ bộn của mình.

- Nhã Kỳ, bỏ để ụ ta đi như vậy à!

Nguyễn Nguyễn bắt bình hỏi tôi. Phát hiện ra rất nhiều kẻ tò mò đang chú ý đến cuộc trò chuyện của mình, Nguyễn Nguyễn hét to:

- Nhìn cái gì mà nhìn, bộ hết chuyện làm rồi hay sao! Nơi này không phải là tuần báo lá cải đâu nhá, muốn săn tin thì sang nhà bên báo danh đi!

Hài lòng nhìn ai nấy lại chú ý vào công việc, Nguyễn Nguyễn trở về bên cạnh tôi.

- Nguyễn Nguyễn, không cần như thế đâu!

Tôi biết cô nàng quan tâm tôi, nhưng không muốn cô vì chuyện của tôi mà đắc tội với mọi người.

- Nhã Kỳ, đừng để ý đến bọn họ, mình ủng hộ bỏ! Tần Lam là người đàn ông tốt!

Nguyễn Nguyễn từng gặp qua Tần Lam, cũng biết đôi chút về sự tình của anh. Cô là dạng người ăn ngay nói thẳng, cảm giác được người tốt thì chính là tốt, không quan tâm đến quá khứ của họ.

- Cảm ơn bỏ.

Tôi cảm giác lúc này, không điều gì sánh được với những lời tri kỷ khiến cho lòng người an ủi ấy.

Lúc bóng hình Tần Lam xuất hiện nơi cửa, một cơn xao động lại dấy lên. Tôi tức giận liếc nhìn Nguyễn Nguyễn, nhất định là cô nàng đã gọi điện thoại.

- Nhã Kỳ...

Không đợi cho anh kịp mở miệng, tôi đã lôi anh ra khỏi phòng biên tập. Chuyện xấu hôm nay đã quá nhiều rồi, tôi không muốn bọn họ có thêm trò vui để xem nữa.

Tôi dẫn anh đến phòng thang gác, nơi này bình thường rất ít ai qua lại.

- Nhã Kỳ, cô ta đến tìm em à?

Nhận được điện thoại của Nguyễn Nguyễn, anh vội bỏ dở cuộc họp mà chạy ngay đến đây.

- Không sao mà, nhìn anh gấp gấp kia.

Tôi lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán cho anh. Dáng vẻ anh có chút xộc xệch, không giống chút nào so với Tần Lam bình tĩnh thường ngày.

- Đây là gì! Cô ta đánh em à?!

Anh xót xa nhìn vết thương trên cổ tôi, tay khẽ chạm đến khiến tôi không khỏi rụt cổ lại.

- Không sao mà...

- Còn bảo không sao!!

Anh đột nhiên cao giọng khiến tôi giật bắn mình. Lập tức nhận ra sự thất thố, anh dịu giọng lại:

- Xin lỗi... Đau lắm không em?...

Anh nhẹ nhàng dùng lưỡi liếm lấy vết thương rồi ấn lên đó một nụ hôn.

- Đừng như vậy...

Gương mặt tôi đỏ bừng, máu dồn cả lên đầu.

- Đây là nơi làm việc...

- Xin lỗi...

Anh ôm lấy tôi, tì cằm lên đỉnh đầu.

- Thật sự là không việc gì mà...

Anh cứ tự trách khiến cho tôi vô cùng đau lòng. Rõ ràng không phải anh sai, tại sao lại muốn đổ hết mọi lỗi lầm lên người mình chứ?

- Anh yêu em, anh hứa sẽ không để cho em bị thương thêm lần nữa!

Những lời anh nói khiến cho tôi vô cùng cảm động.

- Ối ời...

Cửa thoát hiểm bất ngờ mở ra, một đồng người đổ ập vào, kẻ đầu tiêu chính là Nguyễn Nguyễn! Cô nàng cười thẹn nhìn tôi.

- Mọi người...

Tôi vừa bực mình vừa buồn cười, nghĩ đến mọi chuyện vừa rồi đều bị bọn họ trông thấy, liền xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên, dứt khoát chui vào lòng Tần Lam, làm đà điều trốn cát cho xong.

6. Chương 27 - 32

Chương 27

Tần Lam từ tòa soạn tạp chí trực tiếp quay trở về ngôi nhà của anh và Lưu Di. Không ngoài dự đoán, Lưu Di đang ở nhà đợi anh.

- Tôi biết anh sẽ đến tìm tôi.

Lưu Di nhìn Tần Lam, chợt phát hiện ra anh đã thay đổi rất nhiều. Ánh mắt anh trở nên sáng ngời rạng rỡ, đây là ánh mắt của một kẻ đang say đắm trong tình yêu.

- Nếu đã biết tại sao tôi tới tìm cô, vậy tôi cũng không cần nhiều lời nữa, chúng ta ly hôn đi!

- Ly hôn!

Lưu Di nhảy bật khỏi ghế sofa, lập tức cười vang như điên:

- Anh muốn cùng con đàn bà kia kết hôn à? Trạch Nhất thì sao? Anh quên mất anh ta rồi à?

Lưu Di biết nhược điểm của anh, đó chính là Trạch Nhất và Niệm Trạch.

- Anh ta ở nơi đây!

Tay Tần Lam nhẹ nhàng đặt lên ngực, ánh mắt khoan hòa và điềm tĩnh.

Tần Lam thực sự đã thay đổi rồi. Cô cứ ngỡ anh vẫn còn là gã thanh niên sống mãi trong quá khứ kia, nào hay nào biết, anh đã bước ra khỏi nỗi ám ảnh của ngày xưa từ khi nào.

- Vậy Niệm Trạch thì sao!

Cô không tin anh có thể rời xa thành bé. Niệm Trạch tựa như cốt nhục của anh vậy.

- Tôi sẽ nuôi dưỡng Niệm Trạch, tôi sẽ cho cô một khoảng tiền...

- Ha ha ha ha...

Tiếng cười lớn của Lưu Di cắt ngang lời anh nói:

- Anh tưởng rằng một khoảng tiền thì có thể đuổi được tôi đi hay sao?

Cô đi đến trước mặt, nhìn vào đôi mắt anh nói:

- Tôi sẽ không buông tha cho anh, vĩnh viễn không, tôi sẽ đeo bám anh cả cuộc đời này!

Ánh mắt của cô điên cuồng đến đáng sợ.

- Anh đã hủy hoại nửa đời đầu của tôi, chẳng lẽ anh nghĩ rằng có thể vui vui vẻ vẻ sống hết nửa đời còn lại của anh hay sao? Anh nằm mơ!

Cô vừa cười vừa bước lên lầu, đến khi bóng dáng cô khuất sau góc ngoặt của tầng thang, anh còn có thể nghe thấy tiếng cười điên dại ấy...

oOo

Lúc trông thấy cha mẹ xuất hiện tại nhà trọ của Nhã Kỳ, Tần Lam chẳng cảm thấy chút ngạc nhiên nào. Lưu Di sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy, việc này anh đã lường trước. Trốn tránh đã quá lâu rồi, giờ là lúc anh nên đối mặt!

- Cha...

Tần Lam vừa mới lên tiếng đã bị một cái tát nện éo mặt.

- Tần Lam!

Tôi đứng chắn phía trước anh, nhìn ông lão có ánh mắt nghiêm nghị ấy:

- Bác ơi, có chuyện gì từ từ hãy nói, đừng ra tay...

Tôi còn chưa nói hết đã bị ông đẩy sang một bên.

- Không có chuyện của cô! Đây là việc của nhà họ Tần chúng tôi!

Ông lão ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn đến tôi.

Tần Lam đột nhiên quỳ xuống, hành động đột ngột này khiến cho hai ông bà đều trở nên ngây ngời.

- Cha, mọi việc đều là lỗi của con, không liên quan đến Nhã Kỳ, con và cô ấy là thật lòng yêu nhau!

Ánh mắt của anh kiên định nhìn cha.

- Còn Lưu Di thì sao? Lúc đầu con thậm chí còn chưa học xong đã cùng nó kết hôn, đến cả đứa bé cũng có rồi! Bộ các con không yêu thương nhau hay sao?!

Cha của Tần Lam thật sự không thể hiểu nổi suy nghĩ của tuổi trẻ bây giờ, kết hôn, sanh con cứ hệt như trò đùa vậy. Hôn nhân muốn có thì có, muốn bỏ thì bỏ. Con trai ông rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì đây!

- Lưu Di khác!

Mặc dù anh biết, sự thật này với cha mẹ mà nói chẳng khác nào sét đánh ngang tai, nhưng anh tuyệt đối không thể phạm thêm sai lầm nữa!

- Đứa bé của cô ấy không phải là của con!

- Cái gì!!

Cha mẹ của Tần Lam sững sờ.

Chương 28

Kể lại chuyện quá khứ hệt như xé mở vết thương cũ, mặc dù rất đau, nhưng là đau một cách dứt khoát.

- Oan nghiệt mà! Oan nghiệt mà!!

Cha mẹ Tần Lam đấm ngực giẫm chân, không thể ngờ rằng đứa con duy nhất của họ lại làm ra chuyện tai hại như vậy.

- Bác gái, bác đừng khóc nữa...

Tôi lúng túng an ủi mẹ của Tần Lam đang khóc ròng.

- Cháu gái...

Nắm lấy tay tôi, mẹ của Tần Lam chẳng biết nói sao cho phải:

- Ấm ức cho cháu rồi...

- Cháu không cảm thấy ấm ức chút nào đâu ạ.

Tôi nhìn Tần Lam, trong mắt anh có sự biết ơn và cảm động.

- Cháu yêu Tần Lam, Tần Lam cũng yêu cháu, như vậy là đủ rồi. Cháu cũng không nghĩ đến việc muốn Tần Lam phải ly hôn.

Tôi chẳng hay biết gì về việc Tần Lam đi tìm Lưu Di định ly hôn.

- Không, anh nhất định phải ly hôn với cô ấy, việc này không riêng vì em, anh không thể mắc thêm lỗi lầm nữa!

Tần Lam thốt lên.

Thật lâu không ai nói gì, chỉ có những làn khói thuốc rít mạnh, cuối cùng cha của Tần Lam cũng cất tiếng:

- Con lựa lời mà nói với nó, nó là phụ nữ, cũng không dễ dàng gì. Con lớn rồi, chuyện của con cha mẹ cũng không tiện xen vào nữa, con tự mình lo lấy đi.

Nói xong ông đứng dậy bước ra ngoài, mẹ Tần Lam cũng vội vã đứng lên:

- Các con phải cố gắng mà... Ôi...

Bà khẽ thở dài một tiếng rồi theo chồng ra khỏi cửa.

- Con tiễn hai người?

Tần Lam chộp lấy chìa khóa xe.

- Thôi khỏi!

Cha của Tần Lam liếc nhìn tôi:

- Đối xử với con nhà người ta cho tốt, nếu không cha sẽ không tha cho con!

- Vâng ạ!

Tần Lam gật đầu thật mạnh, đôi môi mím chặt. Tôi biết trong lòng anh nhất định vô cùng kích động, lời của cha Tần Lam vừa rồi minh chứng rõ ràng cho sự thật, ông đã chấp nhận cho chúng tôi ở bên nhau.

Tôi lặng lẽ ôm lấy eo anh, dõi mắt trông theo bóng hình hai ông bà đang rời khỏi...

oOo

Đã có sự ủng hộ của cha mẹ Tần Lam, tiếp theo là cha mẹ tôi. Hai người sống tại thành phố lân cận. Để có thời gian rảnh rỗi, chúng tôi xin nghỉ phép một tuần để về thăm cha mẹ.

Càng đến gần nhà tôi, sắc mặt Tần Lam lại càng lo lắng. Tôi buồn cười nhìn anh ngẩn ngía dáng vẻ của mình trong gương đến lần thứ mười một.

- Em xin anh, đi gặp mẹ vợ chứ không phải đi hẹn hò đâu.

Tôi ghẹo anh, nhìn anh nở nụ cười gương gạo.

- Anh hơi lo...

Tần Lam đột nhiên lên tiếng.

Tôi kéo lấy cánh tay Tần Lam rồi tựa lên bờ vai anh.

- Cha mẹ em là người rất cởi mở, em thích thế nào thì họ nhất định sẽ thích thế ấy.

Cha mẹ từ nhỏ đã rất cưng chiều tôi, chưa bao giờ từ chối yêu cầu gì của tôi cả.

- Nhưng mà...

Tôi hiểu rõ nỗi bất an của Tần Lam bèn vùi tay mình vào lòng bàn tay ấm áp có chút ẩm ướt của anh, để ười đầu ngón tay áp vào nhau.

- Bất kể tương lai ra sao, em cũng sẽ ở bên cạnh anh.

Tôi cho anh một lời hứa an lòng.

- Nhã Kỳ...

Cha mẹ về việc Tần Lam đến chơi tuy có chút bất ngờ nhưng rất nhanh đã chấp nhận và tỏ vẻ thích anh. Anh vừa nho nhã lễ phép vừa tuấn tú lịch thiệp, khó mà khiến người ta không thích cho được. Mẹ tôi hết như một người mẹ vợ đang ngắm nghía chàng rể, càng ngắm càng hài lòng. Bà vội vàng đi mua thật nhiều thức ăn ngon, bảo là muốn cho anh được vừa miệng, khiến cho con gái của bà là tôi cũng có phần ghen tỵ.

Cha tôi thì lại kéo Tần Lam ra đánh cờ, hai người đại chiến với nhau ba trăm hiệp bất phân thắng bại, kỳ phùng địch thủ, anh lại là người trong mộng của con gái, đương nhiên là ông vô cùng thích thú.

Nhìn cảnh tượng ấy, trái tim đang căng thẳng của tôi cũng nhẹ nhõm lại.

Chương 29

Giờ ăn, lúc mọi người trong gia đình đang dùng cơm với nhau trong niềm hạnh phúc bất tận, một tràng điện thoại bỗng dưng reo lên phá tan khoảnh khắc ấm cúng ấy.

Chuông điện thoại reo vang, cha đứng dậy, đến tiếp cuộc gọi:

- Hừm!

Ông chỉ thốt lên một từ duy nhất rồi không nói thêm gì nữa.

Nhận ra vẻ khác thường của cha, tôi ngẩng đầu trông về phía ông. Sắc mặt của ông vô cùng nghiêm trọng đánh mất sang Tần Lam, trái tim của tôi như chìm sâu xuống.

Tần Lam cũng đã nhận ra, anh nhìn về phía cha tôi.

- Điện thoại của cậu... Vợ cậu gọi đến bảo đưa bé ngã bệnh rồi, muốn cậu mau mau trở về!

Trong giọng nói của cha lộ rõ một cơn giận đang kìm nén.

Thân thể Tần Lam dờ ra, sau đó gần như lao đến đoạt lấy điện thoại trên tay cha:

- Lưu Di, cô muốn gì!!

Anh khẽ rít lên phần nộ, nhìn cha mẹ tôi mà sắc mặt tái nhợt.

- Tôi chỉ muốn báo cho chồng của tôi biết là con chúng ta bệnh rồi, chỉ thế mà thôi. Tôi còn là vợ hợp pháp của anh đấy, sao anh có thể ra mắt cha mẹ vợ của mình như vậy mà không cảm thấy quá nhanh hả?

Từ miệng viên thư ký của Tần Lam, biết được anh xin nghỉ phép một tuần, mua hai vé máy bay đến thành phố Y, cô tức tốc gọi điện đến tổng đài để họ điều tra ra địa chỉ và số điện thoại của nhà người con gái ấy. Quả nhiên, anh đã đến nhà nàng ta! Cô đương nhiên sẽ không để nàng được dễ chịu!

- Cô!

Tần Lam vừa định nói gì đó, chợt nghe tiếng khóc của Niệm Trạch vang ra từ ống nghe.

- Cô làm gì Niệm Trạch đó! Tại sao nó lại khóc!

Tần Lam truy hỏi, nhưng đáp lại lời anh chỉ còn là những âm thanh tút tút của điện thoại cúp máy.

Tay Tần Lam vô lực rũ xuống, anh gác điện thoại, vội vã chụp lấy áo khoác:

- Xin lỗi!

Anh cứ thế lao ra khỏi cửa nhà tôi, chẳng thèm quay đầu lại.

- Tần Lam!

Tôi muốn đuổi theo anh, tôi sợ anh trong cơn xúc động sẽ làm ra việc ngốc nghếch.

- Không được đi!

Tiếng hét lớn của cha khiến cho bước chân của tôi ngập ngừng khựng lại.

- Cha!

Tôi biết cha mẹ nhất định đã bị cú điện thoại của Lưu Di gây hiểu lầm, thật ra nếu chậm một chút nữa thôi, Tần Lam sẽ đem hết mọi chuyện kể cho cha mẹ nghe, thỉnh cầu bọn họ tha thứ. Nhưng cú điện thoại của Lưu Di đã phá hỏng tất cả, một Tần Lam vốn không tệ lắm trong ấn tượng của cha mẹ giờ đây đã hoàn toàn bị phản đối!

- Không ngờ con dám ngoại tình với một gã đàn ông đã có gia đình con cái, con khiến cho cái mặt già này của cha biết để ở đâu đây!

Cha tôi vốn là một cán bộ kỳ cựu đã về hưu, chuyện như vậy với cha mà nói đúng là một đả kích.

- Kỳ Nhi, sao con lại hồ đồ như thế chứ!

Mẹ tôi không ngớt thở dài.

- Sự tình không như cha mẹ nghĩ đâu! Con bây giờ phải đuổi theo Tần Lam, sau này con sẽ giải thích rõ mọi việc với cha mẹ!

Tôi xách hành lý chạy xộc ra khỏi cửa.

- Kỳ Nhi!! Kỳ Nhi!!!

Tiếng gọi của cha mẹ đằng sau càng lúc càng nhỏ dần, tôi phóng chân chạy như phát cuồng, vừa sợ bọn họ đuổi theo, lòng lại lo lắng cho Tần Lam. Xin lỗi cha mẹ...

oOo

Tôi không tìm được Tần Lam tại phi trường, cũng không trông thấy thông tin đăng ký của anh, thậm chí anh nhất định đã thuê xe trực tiếp trở về rồi. Tôi liền bắt một chuyến phi cơ gần nhất quay lại thành phố S.

Tần Lam hệt như biến mất, bất kể thế nào tôi cũng không tìm được anh. Điện thoại cũng không ai tiếp, tôi điên cuồng tìm kiếm ở tất cả những nơi anh có thể xuất hiện, nhưng trước sau đành thất vọng! Không ai biết anh đã đi đâu.

Vì bốn ba đường xa cộng thêm kiệt sức, tôi cuối cùng cũng ngất xỉu giữa đường, được một người hảo tâm đưa vào bệnh viện.

Chương 30

Lúc tôi chậm chậm tỉnh lại, bắt gặp Nguyễn Nguyễn đang lo lắng nhìn mình.

- Sao bò lại đến đây...?

Tôi vẫn còn yếu ớt, muốn rướn dậy nhưng lực bất tòng tâm.

- Sao bò lại làm cho bản thân thành ra thảm hại như vậy! Chẳng chịu ăn no, chẳng chịu nghỉ ngơi, mỗi ngày cứ chạy loạn xạ lên làm gì!

Nguyễn Nguyễn vừa thao thao bất tuyệt, vừa đỡ cho tôi dựa lưng vào tường.

- Tần Lam chẳng thấy đâu nữa...

Tôi cảm thấy thật sự lạc lõng.

- Tần Lam à? Không phải anh ta mang bò vào đây hay sao? Mình vừa trông thấy một người ngoài hành lang rất giống Tần Lam đấy.

- Thật chứ!

Tôi kích động nắm lấy tay Nguyễn Nguyễn tra hỏi. Tôi còn nhớ rõ một bà thím tốt bụng đã mang tôi vào đây, nhưng Nguyễn Nguyễn lại bảo vừa trông thấy Tần Lam, chẳng lẽ Tần Lam đã nhập viện rồi, cho nên tôi mới không tìm ra anh? Nghĩ đến đây trái tim tôi như đập loạn.

- Anh ấy đi đâu rồi?

- Hình như đi về hướng khoa nhi thì phải, mình còn lấy làm lạ rằng tại sao anh ta lại không ở cùng với bồ. Nguyễn Nguyễn nhớ lại nói.

Chẳng lẽ là Niệm Trạch! Tôi cố hết sức đứng dậy khỏi giường bệnh.

- Bồ làm gì vậy chứ! Mau nằm xuống đi!

Nguyễn Nguyễn giật mình la lên, ấn tôi trở xuống.

- Bồ còn chưa khỏe mà!

- Nguyễn Nguyễn, dẫn mình đi tìm anh ấy, thấy anh ấy rồi mình mới có thể yên tâm, mình xin bồ đó!

Tôi năn nỉ Nguyễn Nguyễn, cô nàng do dự hồi lâu mới miễn cưỡng đồng ý.

- Gặp được anh ấy rồi bồ phải ngoan ngoãn nghỉ ngơi có biết không!

Nguyễn Nguyễn ra điều kiện với tôi.

- Biết rồi mà, Nguyễn Nguyễn tốt bụng của mình!

Tôi giơ tay ra vẻ thề thốt, chọc cho Nguyễn Nguyễn phải phì cười.

Nghĩ đến việc sắp gặp được Tần Lam, trái tim tôi cũng nhẹ nhõm đi nhiều.

Nguyễn Nguyễn dìu tôi đến từng phòng một trong khoa nhi để tìm kiếm. Thể lực của tôi còn chưa hồi phục, hơn phân nửa sức nặng trên thân thể đều đổ dồn lên người Nguyễn Nguyễn, chỉ chốc lát sau cô nàng đã mệt nhoài thở dốc.

- Nguyễn Nguyễn, bồ mệt rồi, nghỉ chút đi.

Mặc dù đang nóng lòng muốn được trông thấy Tần Lam, nhưng chứng kiến bộ dạng nhẽ nhại mồ hôi của Nguyễn Nguyễn, tôi lại cảm thấy không đành tâm.

- Người bệnh như bồ còn chưa than mệt, mình có tư cách gì mà lên tiếng chứ! Nếu không mau chóng tìm ra “Anh yêu” của bồ thì chắc bồ chẳng chịu nghỉ ngơi đằng hoàng đâu nhỉ?

Nguyễn Nguyễn cố tình trêu chọc tôi.

- Thấy ghét, bồ nói gì chứ!

Tôi bật cười vỗ lên đầu cô nàng. Bỗng đâu từ phòng bệnh phía trước bước ra một người, anh ta vừa nhìn thấy tôi thì giật mình sững sốt. Tôi cũng trông thấy anh, đó chính là Tần Lam mà tôi đã tìm kiếm nhiều ngày qua.

- Em sao vậy?

Thấy tôi mặc đồng phục của bệnh viện, thần sắc nhợt nhạt tựa vào người Nguyễn Nguyễn, Tần Lam bước nhanh đến trước mặt, đỡ lấy tôi từ tay cô nàng.

- Em bệnh rồi ư? Hay không khỏe?

Anh lo lắng quan sát khắp thân thể tôi.

Anh đã gầy đi nhiều, vòng thâm hiện rõ quanh hốc mắt chứng tỏ anh ngủ không an giấc, một người ưa sạch sẽ như anh chẳng ngờ vẫn còn khoác trên mình bộ sơ-mi mà hôm đó đã rời khỏi nhà tôi, trên quần áo lấm tẩm vệt đen, đầu tóc rối bời, ngay cả râu cũng không buồn cạo, trông qua chẳng khác một gã lang thang là mấy.

Tôi đột nhiên có một nỗi xúc động muốn bật khóc. Ôm chặt lấy anh, tôi rút cuộc cũng tìm được anh rồi! Nước mắt chẳng hề bắn khoản rơi xuống, ướt đầm y phục anh.

Anh bối rối ôm lại tôi, không ngừng dùng ống tay áo lau nước mắt cho tôi, nhưng nước mắt hết như lau hoài không hết, cứ thi nhau rơi rớt.

- Nhã Kỳ tìm anh suốt mấy ngày nay. Cơm không ăn, giấc không ngủ, đến nỗi ngất xỉu giữa đường, nếu không nhờ người hảo tâm đưa vào bệnh viện, không biết sẽ xảy ra chuyện gì đây!

Nguyễn Nguyễn bất mãn chỉ trích sự biến mất của anh.

- Nhã Kỳ...

Anh nhìn tôi với thần sắc phức tạp.

- Xin lỗi... Niệm Trạch ngã bệnh, anh phải bận tay chăm sóc cho nó...

Anh day dứt nhìn chúng tôi.

Chương 31

Tần Lam dẫn chúng tôi vào phòng bệnh, Niệm Trạch đã ngủ thiếp đi, gương mặt nhỏ bé của nó lộ vẻ vô cùng nhợt nhạt.

Tim Niệm Trạch có vấn đề, bác sĩ từng khẳng định, nó sẽ không qua nổi tuổi mười lăm.

Nhìn hình hài bé bỏng trước mắt, tôi không dám tin một đứa trẻ hoạt bát đáng yêu nhường ấy lại mắc phải căn bệnh như vậy.

- Là bệnh tim bẩm sinh, bình thường bọn anh đều hết sức chú ý đến nó, vốn không có gì đáng ngại. Lúc anh quay lại nơi ở, phát hiện một mình Niệm Trạch đang ngã trên sàn, Lưu Di chẳng biết đã chạy đi đâu rồi! Lỡ như anh không trở về thì...

Chỉ cần chậm hơn một giờ nữa thôi, Niệm Trạch sẽ không còn cách nào cứu chữa được! Mỗi lần nghĩ đến đây, Tần Lam vẫn cảm thấy rung mình.

- Tần Lam! Không sao đâu, Niệm Trạch là một đứa bé kiên cường, nó nhất định sẽ không việc gì cả.

Tôi nắm chặt tay anh an ủi.

- Ừm.

Tay của Tần Lam cũng nắm chắc lại tay tôi.

Nguyễn Nguyễn không biết từ lúc nào đã lên đi mất. Cô ả nghịch ngợm này thật là...!

- Nhã Kỳ, xin lỗi, anh...

Anh vì chuyện xảy ra tại nhà tôi mà cảm thấy day dứt.

- Em đã nghe rất nhiều lần rồi, em không muốn nghe anh nói lời xin lỗi thêm nữa. Ok?

Tôi che lấy miệng anh, không cho anh nói thêm gì nữa.

Anh nắm lấy bàn tay tinh nghịch của tôi, đặt lên môi hôn, ánh mắt ngập tràn cảm kích.

- Có thể gặp được em là phúc phận của anh.

Tôi ôm hôn anh

- Là phúc phận của đôi ta.

Anh bật cười.

oOo

Niệm Trạch hồi phục rất nhanh, tôi và Tần Lam đều cảm thấy rất vui mừng. Còn Lưu Di thì hết như mất tích vậy, cô trước sau không hề xuất hiện, thậm chí cũng không thèm đến thăm Niệm Trạch lấy một lần.

Tôi thật sự không thể tưởng tượng được, một người mẹ lại có thể đối xử với đứa con của chính mình một cách lãnh đạm như thế. Điều duy nhất tôi có thể làm là mang đến cho Niệm Trạch thật nhiều tình thương. Nó rất đáng yêu, không hề khóc lóc, cho dù có phải uống thuốc hay châm tiêm cũng đều ngoan ngoãn làm theo, việc này khiến cho tôi và Tần Lam càng yêu thương nó nhiều hơn.

Tần Lam dốc lòng tìm kiếm Lưu Di, anh quyết tâm phải giải quyết dứt điểm mọi chuyện, nhưng thậm chí ngay cả cha mẹ Lưu Di cũng không biết cô đã đi đâu. Sự biến mất của Lưu Di chẳng thể làm cho chúng tôi yên tâm được, giống như khoảng lặng trước cơn giông bão thường khiến lòng người bất an. Lưu Di tuyệt đối sẽ không buông tha dễ dàng như vậy, Tần Lam biết rõ điều này, vì thế mỗi ngày anh kiên trì đưa đón tôi đi làm, sợ rằng Lưu Di sẽ làm ra việc điên cuồng gì đó.

Chẳng mấy chốc đã đến giờ tan sở, tôi nhìn ra bầu trời ngoài khung cửa, mây đen vần vũ, xem chừng sắp đổ mưa rồi. Thu dọn đồ đạc, tôi bước xuống lầu, đứng tại cửa đợi Tần Lam đến đón. Mặc dù tôi đã từng nhấn mạnh rằng anh không cần làm như vậy, nhưng Tần Lam cũng hết sức kiên quyết. Tôi biết cũng vì anh lo cho tôi, và nếu như việc này có thể làm cho anh an tâm, vậy thì cứ thuận theo anh cho rồi.

Mưa cuối cùng cũng trút xuống, xa xa tôi có thể trông thấy bóng xe quen thuộc đang chạy về phía tôi. Tôi dùng tài liệu ngăn mái đầu, bước lên phía trước đón anh, vì ở trước cửa không thể đỗ xe lại.

Giữa lúc ấy, một chiếc xe màu trắng từ một con hẻm khác phóng vọt ra, lao thẳng về phía tôi! Tôi sửng sốt đến quên cả việc né tránh!

- NHẢ KỲ!!

Tôi nghe tiếng Tần Lam gọi tên tôi. Sau đó, xe của anh tăng tốc, lao đến tông mạnh vào chiếc xe màu trắng tại nơi chỉ cách tôi khoảng hai, ba mét.

Hai xe chạm vào nhau phát ra âm thanh thật lớn.

Tôi giật mình tỉnh lại, vứt vội những thứ trong tay đi, cấp bách chạy về hướng xe của Tần Lam.

Chương 32

Toàn bộ phần trước của xe đều móp mó, có thể thấy lực va chạm mạnh như thế nào. Túi hơi đã bật mở, Tần Lam bị kẹt giữa túi hơi và ghế lái. Tôi ra sức đập giật cửa xe, nhưng không tài nào khiến cho cánh cửa xe dị dạng ấy mở ra được.

- Tần Lam!!

Thanh âm của tôi nghẹn ngào, ánh mắt đã nhạt nhòa lệ.

Có người đã gọi cảnh sát và xe cứu hộ, đội chữa cháy rất nhanh đã tới hiện trường, tôi bị cách ly ra khỏi chiếc xe của anh.

Nhìn mọi người bận rộn, không khí cấp bách tại hiện trường làm tôi có cảm giác thở không thông. Tần Lam, anh không thể xảy ra chuyện... Tôi buồn rầu ngồi phịch xuống đất.

Nguyễn Nguyễn phát hiện ra tôi liền chạy ù đến bên hàng rào cảnh giới.

- Nhả kỳ, bồ sao vậy?

Cô lo lắng hỏi han nhưng tôi không hề phản ứng.

- Nhả Kỳ!!

Nhìn ánh mắt trống rỗng và đáng vẻ thần thờ của tôi, Nguyễn Nguyễn nén lòng tát tôi một cái.

Cơn đau rất buốt trên má khiến tôi lấy lại phản ứng, gương mặt lo lắng của Nguyễn Nguyễn hiện ra trước mặt tôi.

- Nguyễn Nguyễn...

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nguyễn Nguyễn hét lên.

- Tần Lam...

Tôi hết như một đứa trẻ bất lực chỉ về phía hiện trường vụ tai nạn.

- Ra rồi!

Lúc này, cánh cửa vừa bị thúc mở, Tần Lam được nhân viên cứu hộ kéo ra khỏi xe.

Nguyễn Nguyễn đỡ lấy tôi cùng đôi chân mềm nhũn, ập đến bên cẳng của Tần Lam:

- Tần Lam!

Trên người anh không có vết thương rõ ràng, chỉ trừ trên mặt bị một mảnh thủy tinh vỡ rạch lên vài lần vết thương. Anh lặng im thiếp đi, ánh mắt bình an.

- Các cô là gì với người bị thương?

Nhân viên y tế hỏi.

- Cô ấy là bạn gái của anh ta!

Nguyễn Nguyễn thay tôi trả lời.

- UỶNH!

Chiếc xe nhỏ màu trắng phát ra một tiếng nổ lớn, ngùn ngụt bốc cháy.

- Cứu hỏa!!

Hiện trường lại nhốn nháo cả lên.

Tất cả việc này tôi đều hoàn toàn không hay không biết, vì tôi lúc này đã nghe chẳng thông, trông chẳng thấy, trước mắt chỉ còn biết mỗi Tần Lam.

oOo

Quả thật là trong cái rủi có cái may, Tần Lam không có gì đáng ngại. Tôi ngày đêm túc trực bên cạnh anh, chờ đợi anh tỉnh lại.

- Nước...

Cuối cùng, công dụng của thuốc cũng qua đi, Tần Lam dần dần hồi tỉnh.

Tôi vội vàng nâng đầu anh dậy, cẩn trọng cho anh uống vài ngụm nước.

- Em không sao chứ?

Anh quan sát tôi, giống như đang đánh giá xem tôi có khỏe mạnh hay không.

Tôi không thể ngăn được dòng nước mắt đang tràn ra.

- Anh hư lắm, ngốc lắm, anh phải làm như vậy mới chịu hay sao? Anh có biết em đã lo lắng đến thế nào hay không!!

Tôi không tài nào ngừng khóc lóc và trách hờn được, hết như muốn đem toàn bộ nỗi phiền muộn trong lòng phát tiết ra vậy.

- Anh thà cứ để em lo lắng cho anh...

Anh không thể chịu nổi khi nàng bị thương dù chỉ một ít. Khoảnh khắc anh trông thấy chiếc xe nhỏ kia điên cuồng lao về phía nàng, trái tim anh như ngừng lại!

- Tần Lam!

Tôi nằm gục trên ngực anh khóc òa. Suýt chút nữa thì tôi đã mất anh rồi!

- Ngốc...

Anh đưa tay vuốt tóc tôi, dùng giọng điệu hay dọa con nít khóc nhè bảo:

- Đừng khóc mà, khóc nữa sẽ xấu lắm đó...

Tôi tức giận dùng nắm tay khế đắp anh một cái.

- Ai ui...!

Anh rên rỉ.

- Sao vậy! Anh đau chỗ nào?

Tôi cho rằng mình đã làm đau anh, thề trách bản thân sao vội quên anh vẫn còn là một bệnh nhân.

- Đau lòng...

Anh nhìn tôi bảo.

Nhìn vẻ mặt của anh, tôi biết là mình bị lừa, liền không khỏi đắp cho anh thêm vài cái nữa. Anh cười, cầu xin tôi tha thứ.

- Niệm Trạch đã được Nguyễn Nguyễn thay em chăm sóc trước rồi, anh cứ yên tâm.

Tôi mang cho anh một quả táo được gọt vỏ cẩn thận.

- Ừm.

Chân của Tần Lam đã bị gãy vì va phải mũi đinh thép, cần phải dưỡng thương thật tốt.

7. Chương 33 - 37

Chương 33

Niệm Trạch rất ngoan, không quấy cũng không phá. Thân thể của nó đã khá hơn một chút khi tôi dẫn nó đến phòng bệnh của Tần Lam.

- Cha!

Mỗi lần trông thấy cha, nó đều rất vui vẻ. Tôi để Niệm Trạch ngồi lên đầu giường của Tần Lam, nó ôm lấy eo anh:

- Cha, con nhớ cha lắm!

Vuốt ve mái đầu Niệm Trạch, Tần Lam hiền hòa nhìn nó:

- Niệm Trạch có ngoan không nào? Có nghe lời dì Nguyễn Nguyễn nói hay không?

- Dạ! Niệm Trạch nghe lời mà! Đến lượt thì uống thuốc, tiêu xanh cũng chịu ăn!

Tiêu xanh vốn là thức ăn mà Niệm Trạch ghét nhất.

- Thật chứ! Niệm Trạch giỏi lắm!

Tôi khích lệ thằng bé.

Niệm Trạch nhìn tôi rồi lại quay sang Tần Lam:

- Dì Nguyễn Nguyễn nói cha sẽ kết hôn với dì Nhã Kỳ đúng không ạ?

- Nguyễn Nguyễn nói mấy chuyện này với trẻ con làm gì!

Mặt tôi nhất thời đỏ lên, gặp được cô nàng rồi nhất định phải “dạy dỗ” cho ra trò mới được! Trước mặt trẻ con cũng đi ăn nói lung tung! Tôi tức giận ngậm ngùi.

- Con có thích dì Nhã Kỳ không nào?

Tần Lam hỏi.

- Dạ thích!

Niệm Trạch nhìn tôi cười.

- Vậy cha cưới dì Nhã Kỳ có được không?

Anh mỉm cười liếc tôi.

- Tần Lam!

Tôi cảm giác mặt mũi càng lúc càng nóng bừng. Anh xem thế này là cầu hôn tôi đấy ư?

- Hay quá! Như vậy con sẽ có hai người mẹ để thương con rồi!

Niệm Trạch vỗ tay hét to tán thành.

- Nhã Kỳ, lấy anh nhé?

Anh vẫn chưa chịu buông tha cho tôi, giả ra vẻ mặt trẻ con dò hỏi.

Tôi không ngờ anh lại nói như vậy, nhất thời mắt tròn to, đứng yên tại chỗ chẳng biết trả lời làm sao.

- Làm sao đây? Dì Nhã Kỳ hình như không muốn thì phải!

Tần Lam mặt mày ửng đỏ nói với Niệm Trạch.

Niệm Trạch vừa nghe xong, lập tức nhảy phốc từ giường xuống, nắm lấy tay tôi làm nũng:

- Dì Nhã Kỳ, dì đồng ý với cha con đi! Dì xem, cha sắp khóc đến nơi rồi kìa!

Niệm Trạch năn nỉ.

Anh nào có phải sắp khóc đâu, rõ ràng là đang cười trộm. Tôi trừng mắt liếc anh một cái, Niệm Trạch cho là tôi không hứa với nó, lại vội vàng nói:

- Dì Nhã Kỳ, dì mà không nói đồng ý con cũng muốn khóc đó!

Nói xong nó méo méo miệng, quả nhiên là bộ dáng sắp khóc lã chã tới nơi.

- Anh xảo quyệt lắm!

Tôi bị hai cha con họ làm cho khó xử.

Đúng lúc này, Tần lam từ giường bệnh nhồm dậy.

- Anh dậy làm gì!

Tôi ngạc nhiên hô lên.

- Nhã Kỳ, lấy anh nhé...

Trong tay anh là một chiếc hộp nhung, không cần nhìn tôi cũng biết đấy là gì. Tôi đột nhiên cảm giác hốc mắt mình có chút ươn ướt.

- Có được không?

Anh thấy tôi thật lâu không có phản ứng gì, liền tự động đeo nhẫn vào ngón tay tôi, kích cỡ của nó lạ thay vừa khít.

- Thích không?

Đây là do anh tự tay thiết kế.

Hai vòng cung đơn giản uốn thành hình trái tim, ở giữa là một viên kim cương sáng lấp lánh. Toàn bộ kiểu dáng gọn ghẽ tự nhiên, nhưng lại tràn ngập cảm giác yêu thương.

- Nó biểu thị cho tấm lòng của anh, còn viên kim cương biểu thị cho em, em mãi mãi nằm trong trái tim anh.

Anh nắm lấy tay tôi, dừng lại nơi ánh mắt tôi mà tỏ bày.

- Tần Lam!

Tôi không cách nào đè nén được nội tâm đang kích động, sà vào trong lòng anh.

- Con cũng muốn được ôm!

Niệm Trạch trèo lên giường bệnh, ôm lấy chúng tôi.

Cảm giác giống như người cùng một nhà! Tôi sung sướng nhắm mắt lại, cảm nhận khoảnh khắc ấm áp này.

Chương 34

Phải chăng khi quá hạnh phúc sẽ bị trời xanh ghen ghét? Vào thời khắc tôi đang đắm chìm trong hạnh phúc ấy, một tin dữ đột ngột truyền đến, cha tôi vừa đột quỵ phải vào bệnh viện!

Khi tôi cấp bách chạy đến bệnh viện của thành phố Y, trông thấy cha nằm trên giường bệnh, tôi khổ sở oán trách bản thân đến mức không thốt được nên lời.

- Cha!...

Tôi vừa khóc vừa gọi nhưng ông không thể nào nghe thấy, chỉ còn lại một gương mặt vô hồn nhìn tôi.

- Tiểu Kỳ...

Mẹ không đành lòng khi thấy tôi đau khổ và tự oán trách như vậy, nhưng lại tìm không được lời nào để có thể khuyên giải tôi.

Tôi biết mọi việc đều do lỗi của tôi, cha đã vì chuyện của tôi mà sanh bệnh, nhưng sự ăn năn và hối hận của tôi lúc này cũng đã chẳng còn tác dụng nữa!

Tôi ngơ ngác ngồi trên băng ghế bệnh viện, nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra trong nửa năm qua. Từ lúc tôi cùng Tần Lam quen biết và nảy sinh tình cảm, đến khi người thân của tôi gánh chịu tổn thương. Tôi thật sự đã mê muội rồi, tình yêu chẳng phải là chuyện của hai người ư? Cớ sao lại có nhiều người vô tội bị vạ lây như vậy? Tình yêu của rồi, rốt cuộc rồi sẽ đi về đâu chứ?...

- Tiểu Kỳ...

Mẹ ngồi xuống bên cạnh, dường như có điều gì đó muốn nói với tôi.

- Mẹ, mẹ muốn nói gì hãy nói ra đi.

Tôi đã chuẩn bị tinh thần để tiếp nhận mọi việc rồi.

- Thật ra... Thật ra cha con cũng đã nghĩ thông suốt rồi, chuyện của lớp trẻ tại con, thế hệ già như cha như mẹ vốn chẳng bao giờ hiểu nổi. Con luôn là một đứa trẻ ngoan, con làm vậy nhất định là có lý do riêng... Vả chăng, thằng bé Tần Lam kia nhìn qua cũng không không giống kẻ phụ bạc lắm...

Lời của mẹ khiến cho tôi thấp thoáng trông thấy một tia hy vọng, tôi kinh ngạc nhìn bà.

- Cha con chỉ là tự ái không chịu nói với con mà thôi, không ngờ...

Vốn tưởng còn có cơ hội, nào đâu ông trời trêu ngươi mà...

- Cha...!

Tôi bụm lấy miệng, òa khóc nức nở. Cha trước sau vẫn tha thứ cho tôi! Chỉ là ông chẳng biết liệu mình có còn cơ hội để chính miệng nói với con gái việc chấp nhận Tần Lam hay không mà thôi.

- Con ơi...

Mẹ ôm tôi vào trong lòng.

o0o

Tôi tạm thời không thể phân thân ra để chăm sóc cho Tần Lam và Niệm Trạch, bèn xin Nguyễn Nguyễn thay tôi trông nom giúp bọn họ. Nguyễn Nguyễn mỗi ngày đều gọi điện thoại kể lại tình hình cho tôi biết,

cũng không ngừng than thở rằng mình sắp hóa thành người giúp việc mất rồi. Tôi hứa sau khi trở về sẽ mời cô ăn một bữa thịnh soạn xem như bồi thường, cô nàng lúc ấy mới hờn hờ mặt mày.

- Niệm Trạch rất nhớ bồ, Tần Lam cũng vậy, cả ngày cứ hỏi mình chừng nào thì bồ quay lại...

Tôi không nói cho Tần Lam biết việc cha mình ngã bệnh, chỉ nói là tôi phải đi công tác vài ngày.

- Mình biết rồi, cảm ơn bồ, Nguyễn Nguyễn.

Tôi thật sự rất biết ơn cô nàng. Nếu không có cô nàng, tôi chẳng biết phải xoay sở ra sao.

- Chị em với nhau thì kể làm gì, có điều bữa cơm này thì mình vẫn phải ăn! Bao lì xì cũng không thể thiếu!

- Bao lì xì gì chứ?

Tôi khó hiểu.

- Bao lì xì đám cưới chứ gì nữa, mình cũng là công thần chứ bộ!

- Cho mình xin đi!

Tôi dập tắt lời cô nàng.

Huyền thuyên cả nửa ngày sau, tôi cuối cùng cũng gác điện thoại. Tần Lam, anh nhất định phải mau chóng khỏe lại - Trái tim của tôi thầm lên tiếng.

Chương 35

- Anh là Tần Lam phải không?

Một người mặc y phục cảnh sát bước vào phòng bệnh.

- Tôi đây.

Tần Lam đáp lời.

- Liên quan đến vụ tai nạn xe, chúng tôi có một số việc muốn hỏi anh!

Viên cảnh sát ngồi xuống bên giường.

- Tôi họ Trương, phụ trách công tác điều tra vụ việc lần này.

- Chào anh!

Bắt tay cùng cảnh sát Trương xong, Tần Lam hỏi:

- Vụ án có manh mối gì à?

Lúc trước tổ điều tra cũng có ghé qua nhưng chưa tìm ra kết quả. Sau vụ va chạm, chiếc xe màu trắng bị rò rỉ bình xăng, dẫn đến tự phát nổ, cả xe hầu như bị cháy sạch, kể cả lái bị thiêu rụi mặt mũi, căn bản không thể xác định được thân phận nạn nhân.

- Chúng tôi nghi ngờ đây không phải là sự cố giao thông bình thường mà một vụ mưu sát có kế hoạch từ trước.

Cảnh sát Trương vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

- Chúng tôi hoài nghi người chết chịu sự xúi giục của vợ anh - Lưu Di, ý đồ giả tạo một vụ tai nạn xe, mà mục tiêu chính là Lê Nhã Kỳ, bạn gái của anh.

Mặc dù đã có dự cảm rằng vụ tai nạn xe này không phải là sự trùng hợp, nhưng khi chính tai nghe thấy viên cảnh sát nói như vậy, trong lòng Tần Lam đã trở nên rõ ràng, Lưu Di sẽ không trốn thoát được trách nhiệm liên quan. Anh thật không ngờ, cô ta lại dám thuê cả kẻ giết người. Anh đã nghĩ về cô ta quá đơn giản rồi.

- Trông anh dường như không ngạc nhiên lắm nhỉ!

Cảnh sát Trương vào nghề đã hơn ba mươi năm, xem mặt đoán lời là một trong những yếu tố nghiệp vụ quan trọng.

- Cô ấy hận tôi...

Tần Lam lấy làm may mắn khi Nhã Kỳ không có mặt tại đây, tình trạng của anh lúc này không cách nào bảo vệ được cho nàng cả. Nàng vắng mặt trái lại còn là điều đáng mừng, ít nhất Lưu Di không tìm được nàng sẽ không gây chuyện tổn hại đến nàng.

- Có thể nói rõ hơn cho tôi biết không?

Cảnh sát Trương hỏi.

Bọn họ trò chuyện suốt cả buổi chiều, sau khi đã nắm rõ mọi chuyện, cảnh sát Trương mang sổ ghi chép trở về. Lòng dạ của Tần Lam vô cùng trĩu nặng.

Nếu sự thật là như vậy, Lưu Di sẽ phải ngồi tù. Kết cuộc như vậy không phải là điều Tần Lam mong muốn. Bất kể ra sao, cô ta cũng là mẹ của Niệm Trạch.

oOo

Dạo gần đây tôi luôn cảm thấy cơ thể có chút khác lạ, mỗi sáng sớm thức dậy tôi đều buồn nôn một cách khó hiểu. Mẹ lo lắng quan sát tôi rồi chợt hỏi.

- Tiểu Kỳ, con có phải đã...?

Lời mẫu thân như nhắc nhở điều gì đó, tôi cẩn thận nhắm tịt, quả thật kỳ kinh của tôi cũng đã có hai tháng rồi chưa đến.

Đứng trên hành lang bệnh viện, trong tay tôi là mẫu giấy chẩn đoán, tôi đã có thai rồi.

Dù chẳng biết tin tức này là tốt hay xấu, nhưng trong lòng tôi cũng ngập tràn sung sướng. Trong lúc vô tình, tôi đã trở thành mẹ, Tần Lam liệu có vui mừng hay không? Chắc hẳn là có rồi, anh yêu thương Niệm Trạch như vậy, đây lại là con của chính anh, nhất định là anh sẽ vui mừng rồi! Tôi hận không thể báo cho anh biết tin này ngay lập tức.

- Cô nghĩ là có thai rồi thì sẽ có được cả Tần Lam hay sao?

Một giọng nói lạnh lẽo từ phía sau tôi vang lên.

Tôi bất ngờ khi trông thấy Lưu Di.

- Sao cô lại ở đây chứ!

Cô ta không phải đang ở thành phố Y hay sao?!

- Nhất cử nhất động của cô tôi đều rõ như lòng bàn tay.

Lưu Di làm động tác siết tay lại.

Chẳng ngờ cô ta lại thuê người theo dõi tôi! Tôi cảm giác sau lưng mình bỗng nhiên lạnh toát.

- Niệm Trạch ngã bệnh, sao cô không đến thăm nó?

Tôi hỏi cô ta với chút kích động.

- Niệm Trạch vốn dĩ chẳng phải là con của Trạch Nhất!

Lưu Di nhìn tôi nói.

Lời nói của cô khiến cho tôi nhất thời mất đi khả năng suy xét. Niệm Trạch không phải là con của Trạch Nhất, chẳng lẽ nó...

- Nó là kết quả của tôi và một người khác, tôi vì để đoạt lại Trạch Nhất đã không tiếc lên giường cùng một gã đàn ông nữa...

Cô nói ra chẳng chút xấu hổ.

- Cô câm miệng! Cho dù nó không phải là con của Trạch Nhất thì cũng là đứa con mà cô đã mang nặng đẻ đau suốt mười tháng trời, là con ruột của cô. Chẳng lẽ cô không biết nó suýt nữa đã chết ư?

Tôi cảm giác người đàn bà đang đứng trước mặt này quả thực là một loài ma quỷ!

- Phải, nếu như không có nó, tôi cũng không thể nào kết hôn cùng Tần Lam.

Vẻ mặt của cô đã gần như trở nên điên cuồng.

- Anh ta còn ngây ngô tưởng rằng nó là con của Trạch Nhất nữa chứ, ha ha...

Tiếng cười của Lưu Di cực kỳ chói tai, tôi không thể nhìn nổi nữa, xoay người bỏ đi.

- Cô đi đâu đó! Đứng lại!

Lưu Di ré lên từ đằng sau.

- Cô là loài ma quỷ!

Tôi chán ghét liếc nhìn cô ta, cật lực bấm vào nút thang máy.

- Là ai khiến cho tôi trở thành ma quỷ?! Là ai??

Cô ta đẩy tôi ra.

- Là Tần Lam! Hắn làm tôi phát điên, làm tôi trở thành ma quỷ, hắn phải cùng tôi xuống địa ngục!!

Gương mặt của cô vặn vẹo một cách dữ tợn.

- Cô căn bản là không hiểu gì về tình yêu!

Tôi hét lên, cảm giác thật sự không thể cùng con người này tiếp tục nói chuyện. Thang máy vẫn chưa tới, tôi dứt khoát đi về phía cầu thang bộ. Còn dây dưa với cô ta thêm một giây nào nữa, tôi sẽ phát điên lên mất.

- Không được đi! Tiện nhân! Tôi sẽ không bỏ qua cho cô!

Lưu Di bỏ nhào đến chụp lấy mặt tôi. Tôi dùng sức đẩy cô ta ra, nhưng không ngờ dưới chân lại trượt phải nấc thang, bật ngã xuống lầu. Trước mắt tôi tối sầm lại, mất đi tri giác...

Chương 36

Lúc tỉnh lại, mẹ đang ở bên cạnh tôi.

- Mẹ...

Toàn thân mệt mỏi, nỗi đau sâu sắc khiến tôi nhớ lại mọi việc vừa xảy ra.

- Mẹ ơi, con của con...

Tôi vội vã nắm lấy cánh tay của mẹ gắng hỏi.

- Haizz...

Bà thở dài lắc đầu, vỗ về cánh tay của tôi rồi xoay người sang bên rót nước.

- Không...!!

Tôi biết con của tôi đã không còn nữa, khi tôi còn chưa kịp hưởng thụ niềm vui được làm mẹ, nó đã lặng lẽ biến mất rồi...

- Tiểu Kỳ, con còn trẻ, vẫn còn nhiều cơ hội mà...

Lời an ủi của mẹ không cách nào khiến cho tôi bình tâm được. Chỉ cần nghĩ đến trong cơ thể mình từng chứa đựng một sinh mệnh nhỏ bé nhưng nay không còn nữa, trái tim tôi lại bắt đầu nhói đau. Nó là con tôi, là đứa con của tôi và Tần Lam!!

Cảm giác như bản thân vừa đánh mất đi một thứ gì đó hết sức quan trọng, cõi lòng của tôi cũng trở nên trống rỗng...

Tôi không biết mình nên hận ai, Lưu Di chăng? Cô ta cũng chỉ là một người con gái khổ lụy vì tình, cho dù hành vi của cô khiến cho người khác phải cảm phẫn.

Đột nhiên, tôi cảm thấy hận chính bản thân mình, hận không đủ khả năng bảo vệ con, tôi thật sự là một kẻ vô dụng... Ngay cả con ruột của mình cũng không thể che chở...

Không biết tôi đã chảy bao nhiêu nước mắt rồi, cứ mỗi lần như vậy, tôi lại nhớ Tần Lam xiết bao... Nếu anh hay tin, anh cũng sẽ thương tâm lắm. Tôi không dám gọi điện thoại báo tin cho anh. Nếu anh biết mọi chuyện, anh sẽ phát điên mất thôi! Tôi lặng lẽ chôn chặt nỗi đau này vào đáy lòng, hãy để cho tôi một mình gánh chịu vậy...

Tâm tình vừa mới khá lên được đôi chút, cú điện thoại của Nguyễn Nguyễn gọi đến lại khiến cho lòng tôi nóng ran như lửa đốt.

- Sao chứ? Không thấy Niệm Trạch đâu cả à? Chuyện xảy ra lúc nào!

Tôi gần như bật dậy khỏi giường.

- Mình mới đi ăn cơm, lúc trở về đã chẳng còn ai, hỏi y tá thì họ nói, mẹ của nó đã mang nó đi rồi!

Giọng nói của Nguyễn Nguyễn càng lúc càng dâng lên đầy gấp gáp. Chuyện về Lưu Di, cô nàng cũng biết được chút ít.

- Niệm Trạch đâu?

Nghe được tiếng nói của Tần Lam phát ra từ đầu dây bên kia, trái tim tôi như thất lại.

Nguyễn Nguyễn siết lấy điện thoại, thầm thì bảo:

- Bị Lưu Di dẫn đi rồi!

Cô vừa mới phát hiện ra Niệm Trạch biến mất, làm sao Tần Lam lại biết ngay được?

- Lưu Di gọi điện thoại cho tôi, bảo đã dẫn Niệm Trạch đi rồi.

Tần Lam vì nhận được cuộc điện thoại của Lưu Di nên mới chạy đến khoa nhi này xem xét, nào ngờ đó lại là sự thật.

- Nguyễn Nguyễn, chuyển điện thoại cho Tần Lam đi!

Tôi hét vào ống nghe.

- Tần Lam, là Nhã Kỳ.

Nguyễn Nguyễn trao điện thoại lại cho Tần Lam.

Tần Lam vội vàng tiếp lấy ống nghe:

- Nhã Kỳ, em đang ở đâu?

- Em còn ở ngoại thành, Tần Lam, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Lưu Di lại muốn dẫn Niệm Trạch đi?

Tôi cấp bách hỏi anh.

- Anh không biết, em không sao thì anh an tâm rồi, việc nơi này anh sẽ xử lý.

Xác định nàng không sao là tốt rồi, chuyện Niệm Trạch đã đủ khiến anh đau đầu nhức óc, nếu như nàng lại xảy ra chuyện, anh biết phải làm sao đây?!

Điện thoại của Tần Lam reo vang, anh trả lại điện thoại cho Nguyễn Nguyễn, tiếp lấy cuộc gọi của mình.

Vừa nhắc điện thoại lên, sắc mặt của Tần Lam lập tức thay đổi.

- Lưu Di! Cô đang ở chỗ nào thế! Cô mau đưa Niệm Trạch trở về ngay! Cơ thể của nó còn chưa hồi phục, cần phải theo dõi một thời gian nữa!

Anh không thể dè nén được nỗi lo, lớn tiếng thét vào điện thoại.

Lưu Di dường như đang nói gì đó, Tần Lam trầm ngâm nghe xong thì cúp điện thoại.

- Nguyễn Nguyễn, tôi phải ra ngoài một chút, cô bảo Nhã Kỳ đừng nên lo lắng, cũng không cần trở về đâu!

Tần Lam nói xong liền chống nạnh bỏ đi.

- Tần Lam!

Nguyễn Nguyễn gọi anh quay lại không được, vội vã bắt lấy điện thoại:

- Nhã Kỳ, chân Tần Lam còn chưa khỏi, Lưu Di không biết muốn anh ta đi đâu nữa!

- Nguyễn Nguyễn, bỏ nghe mình nói, hãy đi theo Tần Lam, mình lập tức trở về ngay!

Nói xong, tôi gác điện thoại bước xuống giường.

Thân thể tôi còn chưa bình phục, vừa bước xuống giường đã choáng váng hoa mắt, ngã ngồi trở lại.

- Tiểu Kỳ!

Mẹ tôi bước vào, vừa lúc trông thấy tôi đứng dậy, lập tức bước đến bên cạnh:

- Con làm gì đó! Mau mau nằm yên!

- Mẹ, con có việc, cần phải quay về ngay.

Tôi cố sức mặc áo khoác vào.

- Con đùa đấy à! Con vừa sẩy thai, cần phải nghỉ ngơi! Lỡ như vương phải gốc bệnh thì phiền phức lắm!

Mẹ không bằng lòng ấn tôi trở xuống.

- Mẹ, chuyện này rất quan trọng, tin con đi! Con xin mẹ đó!

Tôi gần như sắp bật khóc. Nỗi lo lắng trong lòng khiến tôi gần như sụp đổ. Tôi nhất định phải chắc chắn Tần Lam và Niệm Trạch không sao mới có thể an tâm được.

- Haizzz...

Tay của mẹ tôi buông thõng xuống, trên mặt lộ vẻ đau xót và bất đắc dĩ.

- Mẹ, xin lỗi, khi trở về con sẽ giải thích ẹ hiểu...

Cố gắng không nhìn đến gương mặt của mẹ, tôi biết khi tôi trông thấy rồi sẽ không tài nào bỏ đi được.

Mẹ dỗi mắt tiễn tôi ra khỏi cửa nhà, bước lên taxi:

- Cần thận con nhé!

Tiếng nói của bà dần trở nên xa xăm, tôi cũng chẳng đủ dũng khí để quay đầu lại nữa.

Chương 37

- Nguyễn Nguyễn, mọi người đang ở đâu?

Vừa đến thành phố, tôi liền gấp rút gọi cho Nguyễn Nguyễn.

- Mình đang ở ngoại ô.

Nguyễn Nguyễn nói ra địa chỉ, tôi liền báo lại cho người lái xe.

- Tần Lam đâu?

Tôi hỏi cô nàng.

- Tần Lam vào bên trong, chắc cũng phải hơn một tiếng đồng hồ rồi!

Nguyễn Nguyễn nói.

- Có cần báo cảnh sát hay không?

Cô hỏi.

- Chưa cần đâu, đợi mình đến rồi tính tiếp.

Tôi nghĩ Tần Lam cũng không muốn Lưu Di xảy ra chuyện.

Gác điện thoại, tôi giục lái xe phóng nhanh hơn. Lòng tôi đang vô cùng hồi hộp.

- Lưu Di, xem như tôi cầu xin cô, trả Niệm Trạch trở về bệnh viện đi, nó không được thoải mái trong người lắm đâu!

Tần Lam bị trói chặt trên ghế, lo lắng nhìn Niệm Trạch đang hôn mê bất tỉnh.

- Anh lo cho bản thân mình trước đi đã!

Lưu Di đu đưa ly rượu đỏ trong tay, cười lạnh nói.

- Tiểu Di, hay là đem đứa bé trở về đi thôi, trông nó có vẻ không khỏe lắm. Dù sao nó cũng là con của chúng ta...

Gã đàn ông bên cạnh Lưu Di lên tiếng.

Nghe được những lời ấy, Tần Lam hết như bị sét đánh.

- Mà y vừa nói gì! Niệm Trạch...

Lưu Di liếc người đàn ông không còn một sắc máu trên mặt ấy bảo:

- Không sai, Niệm Trạch không phải là con của Trạch Nhất, mà là của tôi và người đàn ông này sinh ra.

Nếu chuyện đã đến nước này, dù có thế nào cũng không níu kéo được trái tim của Tần Lam nữa, vậy thì cô cũng chẳng cần phải bảo vệ cho cái bí mật này làm gì.

- Cô!

Tần Lam thật không sao tin nổi anh đã bị dối lừa suốt năm năm qua!!

- Nếu không phải là anh, tôi cũng chẳng biết nên xử lí đứa trẻ này thế nào, Trạch Nhất chết rồi, nó cũng không còn giá trị nữa.

Lưu Di tàn nhẫn nói, hết như Niệm Trạch chỉ là một công cụ để lợi dụng.

- Tiểu Di, em có thể tìm anh mà...

Gã đàn ông bên cạnh ậm ừ nói.

- Tìm anh á? Anh ngay cả chính mình còn lo chưa xong, hơn nữa, tôi vốn cũng chẳng yêu gì anh!

Lưu Di giễu cợt nhìn gã đàn ông sắc mặt đang kinh ngạc trước mắt. Gã là đồng hương của cô, họ đều đến từ một vùng thôn quê hẻo lánh. Gã một mực thầm yêu cô, nhưng cô lại không thèm để mắt đến gã, bởi nhà của gã nghèo rớt mòng tơi, không ai hơn cô hiểu rõ được điều này. Trạch Nhất thì khác, ít nhất cậu là người thành thị, tướng mạo lại đẹp trai, lần đầu tiên gặp Trạch Nhất thì cô đã yêu cậu rồi, thế nhưng cô vẫn không có cơ hội tiếp cận được cậu ta. Mãi cho đến một lần, cô thấy cậu sắp ngã xỉu giữa đường, liền mang cậu trở về phòng trọ, tỉ mỉ săn sóc suốt cả tuần lễ. Trạch Nhất cuối cùng cũng bị cảm động mà tiếp nhận cô. Khoảng thời gian ấy cô thật sự hạnh phúc, ở trước mặt bạn cùng lớp cũng cảm thấy nở mặt nở mày. Thế nhưng thật không ngờ, Trạch Nhất lại mượn cô để trốn tránh Tần Lam, cô càng cố sức tách rời Tần Lam ra khỏi Trạch Nhất, thì lại càng chấp nói thêm cho bọn họ! Cô không thể nào chấp nhận cái giá mình bỏ ra quá nhiều lại để thành quả vượt mất như thế, hơn nữa còn thua trước một gã đàn ông!!

Sau một lần uống rượu, cô gọi gã đàn ông thầm mến mình đến, rồi cùng gã xảy ra quan hệ, không lâu sau thì có thai. Vì vậy, cô nảy ra ý định dùng đứa bé này để uy hiếp Trạch Nhất, muốn lợi dụng áp lực từ cha mẹ Trạch Nhất ép cậu ta phải rời xa Tần Lam. Nhưng rồi, cô không ngờ địa vị của Tần Lam trong lòng Trạch Nhất lại quan trọng đến vậy. Chán nản và thất vọng, cô định dùng cái chết để khiến cho Tần Lam và Trạch Nhất hối hận cả đời! Ngờ đâu, người chết lại là Trạch Nhất.

Một thân mang bầu, Trạch Nhất lại chết đi, cô đã đánh mất tất cả! Trong lúc cô không biết phải làm sao, Tần Lam chẳng ngờ lại ngỏ lời cầu hôn với cô. Để bắt đầu công cuộc báo thù, cô đã gạt đầu đồng ý.

Theo thời gian trôi đi, cô dần dà phát hiện mình đã yêu người đàn ông ôn hậu này mất rồi. Mặc dù cô biết rằng sự ôn hậu của anh chỉ dành cho Trạch Nhất và Niệm Trạch, còn đối với mình, anh chỉ có cảm giác áy náy sâu sắc, thế nhưng việc chinh phục người đàn ông này đã trở thành ý niệm duy nhất trong đầu cô, cô muốn được làm người vợ thực thụ của Tần Lam.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của Lê Nhã Kỳ một lần nữa lại phá hủy đi cuộc sống của cô! Cho dù Tần Lam không thương cô, cô cũng là người vợ trên danh nghĩa hợp pháp của anh, vậy mà khi Tần Lam yêu Lê Nhã Kỳ rồi, anh lại muốn ly hôn cùng cô! Cô không tài nào chấp nhận được! Cô bất hạnh như thế, có gì khác lại hạnh phúc hơn cô được!!

8. Chương 38 - 41 (hết)

Chương 38

- Chắc anh còn chưa biết, Lê Nhã Kỳ đã có thai với anh đấy!

Lưu Di cười ha hả, nhìn vẻ khiếp sợ trên mặt Tần Lam.

- Tiếc thay, đã chẳng còn nữa rồi!

Cô cười sảng sặc, tiếng cười sắc lạnh đến kinh khủng.

- Tôi cứ đẩy khê như thế này, còn cô ta thì cứ lăn tròn xuống dưới... Mất rồi, mất hết rồi... Ha ha ha ha!!!

- Đồ khốn nạn!

Tần Lam phẫn nộ, chẳng kể chính mình đang bị trói vào ghế mà bỏ thẳng về phía cô, thế nhưng vết thương ở chân đã khiến anh ngã khụy xuống đất.

- Lưu Di! Cô là một người điên!!

Tần Lam ngoác miệng mắng lớn, nỗi đau đớn trong tim khiến anh hận không thể lập tức giết chết người đàn bà trước mắt này. Nhã Kỳ... Chẳng trách giọng nói của nàng lại bị thương như vậy, anh chỉ cho rằng nàng đang nhớ đến anh, không ngờ nàng lại phải chịu một nỗi đau lớn đến thế!

- Phải, tôi là một người điên, là các người làm cho tôi điên đấy!!

Lưu Di ngồi xuống phía trước mặt anh, xem anh đang giãy dụa nhìn lại mình bằng ánh mắt căm hận.

- Tôi yêu anh, tại sao anh lại không yêu tôi chứ? Tôi yêu anh như vậy mà!!!!

Cô dùng sức ném mạnh bình hoa xuống đất, những mảnh vỡ tứ tán rạch lên mặt Tần Lam vài vết thương nhỏ.

- Giết hắn đi!

Lưu Di nói với gã đàn ông kia.

Gã ta dường như còn chưa tỉnh lại sau những lời cô vừa nói ban nãy, cứ trố mắt ra mà nhìn.

- Em đâu có bảo muốn giết người! Chẳng phải em nói sau khi gạt hắn ta một khối tiền sẽ cùng anh và thằng bé cao bay xa chạy hay sao!

Gã đàn ông kích động nắm lấy bả vai cô.

- Giết hắn rồi, mọi thứ đều là của chúng ta, hắn cũng nên lên trời bầu bạn với Trạch Nhất là vừa.

Vẻ mặt dữ tợn của Lưu Di khiến cho gã đàn ông bất tri bất giác buông lỏng vai cô ra, phảng phất như không nhận ra cô vậy.

- Em điên rồi...

Gã ta thì thào, nói xong xoay người ôm lấy Niệm Trạch định đi ra ngoài.

- Anh đi đâu!

Lưu Di ré lên, nhào lên lưng gã đàn ông ấy hòng đoạt lại đứa trẻ.

- Niệm Trạch là của rồi! Không ai được cướp nó đi cả!

Gã đàn ông dùng sức đẩy cô ra. Lưu Di ngã lên ghế sofa, cô liền bắt lấy chiếc gạt tàn trên bàn, hướng vào gáy của gã ta nện xuống.

- Coi chừng!

Tần Lam hô to, thế nhưng đã muộn, gã đàn ông té huych xuống đất.

- Niệm Trạch!

Niệm Trạch bị ngã, dường như đã có phần hồi tỉnh.

- Cha...

Nó nằm một góc, trông thấy Tần Lam liền cất tiếng gọi.

Lưu Di không nói tiếng nào, ôm lấy thằng bé đến bên giường, ánh mắt hệt như chưa từng xảy ra chuyện gì.

- Tôi hối hận rồi, anh chết đi tôi sống cũng không còn ý nghĩa nữa. Cả đời của tôi đã phải trải qua trong hận thù, tôi sẽ không bỏ qua cho các người, không bao giờ, dù có phải xuống địa ngục, tôi cũng sẽ bám lấy anh đến cùng!

Cô ngồi trước gương trang điểm, tỉ mỉ sửa sang lại đầu tóc, đeo những thứ trang sức tinh xảo, sau đó đứng dậy bước vào nhà bếp.

Một thứ mùi ga bị hóa lỏng truyền ra bên ngoài. Tần Lam nhất thời hiểu được cô ta sắp làm gì!

- Lưu Di! tôi có thể cùng chết với cô, nhưng hãy để cho Niệm Trạch đi đi!

Tần Lam hét lớn, cố sức vùng vẫy. Vết thương va phải đinh sắt trên đùi anh thấm máu rỉ rả ra ngoài.

- Nó cũng là của tôi, tôi phải mang nó đi theo!

Cô ngồi bên thành giường, dịu dàng ve vuốt thằng bé.

Mùi ga lỏng càng lúc càng nồng nặc, sắc mặt của Niệm Trạch hóa ra xanh mét, Tần Lam cũng cảm giác hô hấp khó khăn.

- Cô không được... Khụ khụ... mắc thêm lỗi lầm nữa!

Tần Lam tuyệt vọng nhìn Lưu Di.

- Tần Lam!

Anh nhất định đã nghe lầm, chỉ là ảo giác thôi mà! Trong lòng Tần Lam cố gắng phủ nhận giọng nói ấy. Nhã Kỳ, em không nên ở đây vào lúc này!

- Người cần đến cũng đã đến đông đủ cả rồi...

Gương mặt của Lưu Di kỳ lạ đến rợn người. Cô bước về phía trước mở cửa!

Tôi cố sức đập cửa, hét gọi tên của Tần Lam. Khung cửa đột nhiên mở ra, tôi không kịp đề phòng, bị té nhào vào bên trong. Cánh cửa đằng sau lưng tôi chậm chậm khép lại.

Chương 39

Tôi nặng nề ngã xuống đất, còn chưa kịp phản ứng, một thứ mùi hăng mũi đã xộc tới khiến cho tôi không ngừng ho sặc sụa.

- Tần Lam!

Tôi trông thấy Tần Lam đang ngã khuyu trên mặt đất, tức thì trườn nhanh đến bên anh, mắt cá chân của tôi dường như đã bị trật mất rồi.

Thế nhưng, tôi còn chưa kịp chạm vào anh, mái tóc dài bỗng bị ai đó dùng sức giật mạnh về phía sau.

- Ối!

Tôi la hoảng, ra sức giãy dụa.

- Lưu Di!

Tôi cuối cùng cũng trông thấy kẻ đang túm tóc mình.

- Cô tới đúng lúc lắm, cùng theo chúng tôi xuống địa ngục đi!

Gương mặt của cô ta vặn vẹo, nụ cười như điên như dại. Tôi bị cô dùng sức quật vào tường, tạm thời rơi vào cơn mê man.

- Nhã Kỳ!

Tần Lam cuối cùng cũng cởi được dây trói, nhào về phía Lưu Di.

- Nhã Kỳ, tỉnh lại đi em!

Anh vừa cố gắng ngăn chặn Lưu Di, vừa hét gọi tên tôi.

Tôi nghe được tiếng la của anh, mơ màng tỉnh lại.

- Tần Lam!

Tôi muốn đứng dậy giúp anh.

- Dẫn Niệm Trạch chạy trước đi!

Tần Lam hét lên.

Tôi nhìn anh, lại nhìn sang thằng bé mặt mũi xanh tái, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm, ôm lấy nó xông ra khỏi cửa.

- Không được đi!

Lưu Di muốn ngăn cản tôi, nhưng Tần Lam kịp thời ngăn đường cô, khiến cho cô chỉ có thể trở mắt nhìn tôi ảm thẳng bé ra ngoài.

Tôi cố hết sức ôm nó đến một nơi an toàn. Nguyễn Nguyễn đi gọi tiếp viện rồi, khi cô nàng trở về chắc chắn có thể trông thấy đứa trẻ. Tôi liếc nhìn nó một thoáng, sau đó lại xông trở vào căn phòng.

- Em quay lại làm gì!

Tần Lam hét lên.

Tôi không đáp lời anh mà chụp lấy một chiếc bình hoa nện thẳng vào đầu Lưu Di. Nhìn cô ta ngã xuống, tôi còn chưa dám tin là mình đã làm việc này!

- Đi mau thôi!

Tôi kéo lấy Tần Lam, dường như anh cũng cảm thấy giật mình.

- Chờ đã!

Tần Lam cố gắng mang gã đàn ông kia theo cùng, gã ta không chết, chỉ bị ngất đi.

Tôi cũng quay lại giúp anh.

- Các người trốn không thoát đâu!

Thanh âm của Lưu Di vang lên như tiếng ma quỷ.

- Không!

Tần Lam lao về phía cô, trong tay cô đang cầm một chiếc bặt lửa. Trong khoảnh khắc Tần Lam lướt đến ấy, Lưu Di đã kịp đánh lửa rồi quăng vào nhà bếp!

Sau một tiếng nổ dữ dội, cảm giác như cả đất trời đều rung chuyển, bóng tối bao phủ toàn bộ thế giới...

oOo

- Tần Lam... Tần Lam...

Cơn đau của thân thể khiến tôi tỉnh dậy khỏi cơn mê, trước mắt là một màn đêm vô tận, chẳng thể trông thấy thứ gì. Thân thể tôi bị một vật nặng đè lên, không thể nhúc nhích. Tôi chỉ có thể bất lực gọi tên anh.

- ... Ừ...

Trong bóng tối, một tiếng rên rỉ phát ra khiến tôi dấy lên niềm hy vọng.

- Tần Lam?

Tôi lớn tiếng gọi anh.

- ... Nhã Kỳ...

Anh cuối cùng cũng phản ứng lại. Từ hướng tiếng nói phát ra, tôi đoán anh có lẽ đang ở ngay phía trước tôi.

- Tần Lam?

Tôi cố sức với tay dài ra, hy vọng có thể chạm được vào anh. Mò mẫm trong bóng tối, tôi đột nhiên sờ phải một thứ gì đó âm ẩm.

- Tần Lam, là anh ư?

Tôi không thể nào sờ được nhiều hơn, chỉ có thể chạm vào những đầu ngón tay của anh.

- Ừm, là anh...

Thanh âm của anh nghe có vẻ mệt mỏi và yếu ớt vô cùng.

- Anh có bị thương ở đâu không? Có thể cử động hay không?

Tôi không ngừng hỏi han.

- Em bị đè cứng không thể nhúc nhích rồi, chẳng thể sang được bên anh.

- Anh cũng bị đè...

Giọng anh hết như truyền đến từ một nơi xa xôi nào đó, thật nhẹ thật nhẹ.

- Anh xảy ra chuyện rồi phải không!

Tôi có cảm giác vô cùng bất an.

- Anh không sao... Nhã Kỳ, vì sao em lại muốn đến đây chứ...?

- Em không thể để anh một mình đi đối mặt với bọn họ được! Anh bây giờ đã không còn đơn độc nữa, anh còn có em mà!

Tôi cảm thấy anh thật ngốc nghếch, cứ muốn một mình gánh chịu toàn bộ trách nhiệm, khiến tôi xót xa vô cùng.

- Nhã Kỳ... Anh yêu em...

Anh như đang thở dài.

- Anh mệt mỏi lắm... anh muốn ngủ một chút...

- Anh đừng ngủ!

Tôi hoảng hốt chạm vào ngón tay của anh, những ngón tay ấy đã bắt đầu lạnh dần.

- Tần Lam! Tần Lam!!

Cơn hoa mắt bỗng chốc đổ ập tới, bóng tối vô tận lại một lần nữa phủ trùm lấy tôi...

Chương 40

Tôi hôn mê suốt ba ngày. Sau khi tỉnh lại, tôi trở nên vô cùng lặng lẽ, không hỏi han chuyện gì, cũng không trao đổi điều chi. Mẹ tôi và Nguyễn Nguyễn hết sức lo lắng, bọn họ vài lần muốn nói việc gì đó với tôi, nhưng tôi đều tìm cách lảng đi. Trong ý thức, tôi dường như luôn muốn trốn tránh một sự việc nào đấy.

- Nhã Kỳ, Tần Lam đi rồi...

Rất cuộc, vẫn là Nguyễn Nguyễn nói ra. Cô nàng thật sự không thể nhịn nổi nữa. Trốn tránh vốn chẳng thể giải quyết được vấn đề.

Nghe được tin tức ấy, tôi có vẻ bình tĩnh hơn suy đoán. Tôi sớm đã dự cảm được chuyện này rồi.

- Anh ấy đâu? Mình muốn gặp anh ấy?

Tôi bất chợt lên tiếng.

Nhìn phản ứng của tôi, Nguyễn Nguyễn cũng không khỏi bất ngờ, cứ ngỡ tôi sẽ khóc lóc ầm ĩ lên, nào hay tôi lại bình tĩnh như vậy, bình tĩnh đến mức cô chợt cảm thấy sợ.

- Nhã Kỳ, bỏ không sao chứ? Bỏ đừng thương tâm quá nhé...

- Mình không sao cả, mình muốn được gặp anh.

oOo

Không khí nhà xác vô cùng lạnh lẽo, bước đi bên trong đầy quả thật như hai thế giới hoàn toàn khác biệt so với bên ngoài. Đúng vậy, là hai thế giới khác biệt. Sống hay chết, cũng chỉ là chuyện trong gang tấc.

Nhân viên quản lý mang đến một thi thể phủ vải trắng rồi bước ra ngoài, tôi bảo Nguyễn Nguyễn hãy ra theo. Tôi muốn được một mình nói lời từ biệt sau cùng với anh.

Lúc vén mảnh vải liệm thi thể lên, đôi tay của tôi khẽ run rẩy. Tôi thậm chí còn có cảm giác Tần Lam vẫn chưa chết, anh đang hít thở dưới làn vải trắng kia, tôi rõ ràng nghe được tiếng thở của anh.

Anh lặng yên nằm ở đấy, tựa như đang say ngủ vậy.

- Tần Lam...

Tôi ghé sát tai anh thăm thì gọi, thả bàn tay mình vào lòng bàn tay của anh. Tay của anh lạnh lẽo lắm, bất kể tôi có ra sức ủ ấm thế nào, nó vẫn trước sau lạnh như vậy...

Anh chỉ là đang thiếp đi, không nghe thấy tiếng tôi gọi. Anh đang ngủ một giấc ngủ thật sâu... Tôi đành nín như thế.

Rồi tôi áp mặt lên ngực anh.

Không có... không có nhịp tim... không có... Tôi chợt hiểu ra, anh đã thật sự không còn ở đây nữa rồi...

Thần thờ bước ra khỏi nhà xác, tôi ngơ ngẩn tựa lên người Nguyễn Nguyễn, cuối cùng không thể nhịn được mà bật khóc, khóc đến mờ trời tối đất, khóc đến khi tôi lăn ra ngất xỉu.

Tỉnh lại một lần nữa, tôi rất cuộc cũng chấp nhận sự thật rằng Tần Lam đã chết.

Tần Lam thuở sinh thời có viết nguyện vọng hiến tặng di thể, những bộ phận hữu dụng trong thân thể anh đều không chôn mà tặng lại cho những ai cần thiết.

Riêng trái tim, anh để lại cho Niệm Trạch.

Tần Lam không chết, anh chỉ là đang sống dưới một hình thức khác.

Việc tôi thích làm nhất chính là áp tai lên ngực Niệm Trạch, lắng nghe trái tim của Tần Lam vỗ nhẹ nhẹ trong cơ thể nó. Mỗi lần như vậy, tôi có cảm giác như Tần Lam vẫn đang ở bên cạnh tôi.

Điều buồn cười chính là Lưu Di lại không chết. Vào thời khắc sau cùng, Tần Lam đã dùng thân thể che chắn cho cô, thế nhưng cả đời còn lại của cô cũng phải sống trong bệnh viện tâm thần. Gã đàn ông của Lưu Di cũng không chết, gã bị kết án mười năm tù.

Tôi nhận nuôi Niệm Trạch, sau khi giải phẫu, nó hồi phục rất tốt. Bác sĩ nói, Niệm Trạch có sống đến tám mươi tuổi cũng không vấn đề gì, tôi nghe vậy thì vui mừng lắm.

Tôi thường xuyên đến nghĩa trang thăm Tần Lam và Trạch Nhất. Tôi chôn anh bên cạnh ngôi mộ của Trạch Nhất, nghĩ rằng anh hẳn sẽ vừa lòng.

Đêm trước nằm mộng, tôi mơ thấy Tần Lam. Anh nói với tôi rằng, tôi nhất định phải hạnh phúc. Tôi muốn níu giữ anh lại, nhưng cuối cùng lại choàng tỉnh, phát hiện ra đây chỉ là một giấc chiêm bao.

Ban ngày, tinh thần của tôi có chút ngơ ngẩn. Trong lúc vô tình, tôi chẳng ngờ lại lạc bước đến trước quảng trường cao ốc quốc tế. Tôi kinh ngạc phát hiện, khoảng đất trống nơi đây đã dựng lên một vòng đu quay thật lớn tự khi nào.

Chương 41

Tôi ngơ ngác nhìn vòng đu quay ấy, nhớ lại quá khứ đã qua... Vòng đu quay thật sự có thể mang lại hạnh phúc cho thế nhân hay sao? Vậy thì hạnh phúc của tôi và Tần Lam ở đâu?...

- Cô Lê phải không?

Một giọng nói bất ngờ và mừng rỡ vang lên bên cạnh tôi, tôi nhìn người đàn ông đang đứng gần ấy, gương mặt cứ nghech ra.

- Anh là...

Tôi dường như không nhận ra anh ta. Anh ta trông có vẻ trẻ tuổi, mặt mũi cũng thật tuấn tú.

- Tôi tên Văn Khải, là người đã nhận giác mạc do anh Tần hiến tặng, chúng ta đã từng gặp nhau rồi!

Văn Khải cố gắng gợi lại trí nhớ trong tôi.

Tôi nhớ ra rồi, quả thật có người như thế. Chẳng trách lúc vừa trông thấy anh ta, tôi có một cảm giác quen thuộc đến lạ kỳ. Tôi gật đầu, tỏ vẻ biết anh ta.

- Cô Lê, cô ở nơi này làm gì? Cô đang xem đu quay à?

Anh ta chỉ vào vòng đu quay lớn ấy hỏi.

- Tôi...

Không đợi cho tôi nói hết, anh ta đã hớn hỡ mặt mày bắt đầu giới thiệu:

- Vòng đu quay này là do tôi thiết kế đấy! Đi nào, tôi cho cô làm hành khách đầu tiên!

Văn Khải kéo tôi đến chỗ ngồi trên đu quay.

Tôi không nỡ từ chối ý tốt của anh ta, đành theo anh ta ngồi xuống.

Tôi nhìn ra khung cửa sổ, ngoài trời vừa thoảng qua một trận mưa, trên mặt đất vẫn còn hơi ẩm ướt.

- Cô biết không? Vòng đu quay này được gọi là vòng đu quay hạnh phúc đấy! Những ai ngồi lên nó rồi đều sẽ nhận được hạnh phúc!

Gương mặt Văn Khải rạng rỡ như một đứa trẻ.

Tôi nhìn vào đôi tròng mắt anh ta, đó là đôi tròng mắt của Tần Lam, nhưng lại không chất chứa vẻ u uất của anh.

- Cô không tin hay sao?

Anh ta thấy tôi không có phản ứng, liền cho là tôi nghi ngờ.

- Tôi không biết...

Tôi cúi đầu xuống, nhìn vào bàn tay của mình.

- Tôi kể cho cô nghe một câu chuyện có thật ngày xưa nhé! Bạn trai của em gái tôi mắc phải bệnh nan y. Cậu ta muốn em gái tôi quên cậu ta đi nên mới cùng nó chia tay, thế nhưng vì đã từng hứa sẽ dẫn nó chơi đu quay, cho nên vì để hoàn thành tâm nguyện, cậu ta đợi sau khi ngồi đu quay rồi mới bảo chuyện chia tay với nó. Có điều, em gái tôi cuối cùng cũng biết được sự thật, cả hai không chia tay nhau nữa. Sau này, nhờ tích cực chạy chữa, bệnh tình của bạn trai nó cuối cùng cũng thuyên giảm! Hai đứa chúng nó đều bảo, là nhờ vòng đu quay kia mang đến vận may đấy!

Văn Khải say sưa kể chuyện, không hề phát hiện ra vẻ mặt kinh ngạc của tôi.

Trái tim của tôi đang run lên, câu chuyện cũ này thật quen thuộc xiết bao, bởi vì nó đã từng diễn ra ngay trước mặt tôi. Tôi thật lòng cảm thấy vui mừng cho đôi tình nhân trẻ ấy, nhưng khi nghĩ đến chuyện của tôi và Tần Lam, tôi lại thương cảm vô cùng.

- Cho nên, ước mơ lớn nhất của tôi chính là xây dựng nên một vòng đu quay hạnh phúc, để cho những ai ngồi lên nó rồi đều có thể hưởng thụ được hạnh phúc. Thế nhưng đôi mắt của tôi lại bị hỏng mất, tôi từng cho rằng tâm nguyện này của mình không bao giờ thực hiện được nữa, là anh Tần đã giúp cho tôi hoàn thành tất cả! Tôi cuối cùng cũng biến giấc mơ của mình trở thành hiện thực! Tôi vô cùng biết ơn anh Tần, cả cô nữa!

Văn Khải nhìn người con gái trước mặt, nỗi buồn thương thấp thoáng trong đôi mắt của nàng hiển hiện trên con ngươi anh rõ ràng đến thế. Anh chợt nhiên muốn được chạm vào nỗi đau ấy.

Lời của Văn Khải khiến cho trái tim tôi không cách nào bình tĩnh được, tôi thật sự có thể hạnh phúc hay sao? Nhớ lại giấc mộng vừa qua, tôi có chút ngơ ngác...

- Xem kia! Là cầu vòng!

Văn Khải đột nhiên reo mừng chỉ ra ngoài khung cửa.

Theo hướng anh chỉ, tôi bỗng trông thấy được cảnh tượng đẹp nhất cuộc đời.

Một dải cầu vòng vắt ngang phía trước đu quay, in lên nền trời lam sẫm, rực rỡ sắc màu, chói lọi xinh đẹp, khoảng cách gần đến mức tưởng như có thể với tay ra chạm đến vậy. Cảm giác vui sướng này chẳng phải chính là hạnh phúc đấy sao?

Một tia nắng ấm áp xuyên qua tầng mây, chiếu rọi lên gương mặt của tôi. Tôi thấp thoáng như trông thấy Tần Lam đang mỉm cười với mình.

Cảm ơn anh! Tần Lam... Tôi thì thào nói.

HẾT

Lời tác giả

Chuyện tới đây cũng đã đến lúc kết thúc. Tôi luôn muốn viết những câu chuyện tình buồn, chẳng phải vì thích hành hạ nhân vật chính, mà bởi tôi biết hỉ, nộ, ái, ố đều là những cảm xúc không thể thiếu trong cuộc sống con người.

Nước mắt so với tiếng cười vẫn thường chân thật hơn, khiến ọi người ghi khắc lâu hơn. Bạn có thể sẽ không nhớ ai đã từng cười với bạn, nhưng chắc chắn sẽ nhớ kỹ người đã khóc vì bạn.

Nước mắt là thứ nước tinh khiết nhất, nó cuốn đi bi thương, cuốn đi tạp chất của tâm hồn, khiến cho trái tim trở nên thuần tịnh và trong suốt.

Tôi là một con người sống theo cảm tính, rất dễ rơi lệ và thường bị cảm động. Nhưng mấy ai biết, thế giới này là một thế giới luôn mang mặt nạ, người quá mềm yếu sẽ bị đào thải ngay. Thế nên chỉ khi còn lại một

mình, tôi mới có thể đắm chìm trong thế giới của bản thân, mặc sức để cho nước mắt mình tuôn rơi, cảm động vì một chuyện của ai đó.

Thứ cảm giác này tôi tin rằng chính bạn cũng có. Xã hội ngày nay quá thực tế, mọi người đều có thể phát biểu một cách dễ dàng, nhưng đa phần là giả tạo, như thế liệu còn rung động được chăng? Quả thật có đôi khi ta không nên sống quá lý trí, một kẻ luôn nhìn thấu mọi sự vật sẽ chẳng còn khoái lạc nữa.

Cuộc sống hết như một vở tuồng, bạn đang ở trong vở tuồng ấy và xem một vở tuồng khác, xem người ta diễn lại cuộc sống, thế giới và những cảm nhận của chính bạn, tái hiện lại chúng một cách chân thật. Nếu như bạn bị cảm động, vậy thì chúng tôi đã thành công.

Tôi không trông mong bạn sẽ nhớ mãi câu chuyện này, nhớ đến con người của tôi, chỉ hy vọng bạn đã từng bị tôi cảm động, thế là đủ rồi!

Song Diệm An Khả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nhu-khoi-hoa>